CARTEA PARANORMALULUI
de Jimmy Guieu

Pentru Monica, care m-a ajutat enorm în cursul cercetărilor mele asupra paranormalului… şi care a trăit o aventură înspăimântătoare în criptele unui castel bântuit!

O lege l-ai ală vrea ca tot ceea ce pare să iasă din graniţele înguste ale rutinei să fie mai întâi condamnat la stâlpul infamiei.

Universul nu este numai mai bizar decât ne imaginăm, el este cu mult mai bizar chiar decât tot ceea ce ne-am putea imagina.

Ediţia originală a apărut la editura Omnium Litteraire

(Copyright 1973 Jimmy Guieu (r) Copyright U. Că. „Poche, 1995

(eXJopyright: Editura X, 1995

j.a.

Dr. neause

J.B.S. IIaldane

JIMMY GUIEU
CARTEA PARANORMALULUI
Traducere de Florina Olaru
Consultant ştiinţific: prof. dr. ing.
Dan Mirahorian
EDITURA X BUCUREŞTI 1995

Mulţumesc nenumăraţilor ascultători ai emisiunii mele „Întâlniri cu straniul” (1965 – 1972) care mi-au adus mărturiile lor, experienţele lor personale aflate la graniţa

cu supranaturalul; mulţumesc de asemenea diverselor Fraternităţi Iniţiatice – cunoscute şi necunoscute – care m-au ajutat într-o anumită perioadă dificilă. Mulţumesc, în fine, lui Guy Eymard şi lui Maritz d'Yorghl care mi-au călăuzit primii mei paşi pe cărarea care duce „dincolo de oglindă", semănată cu diverse piedici şi capcane; gratitudinea mea se îndreaptă în mod special către Lysiane Delsol (+) care mi-a revelat fantastica Tradiţie a lui Samirza Roucatl Ileliohim, „Dumnezeul venit din îndepărtatele stele"; mulţumesc lui Pierre Meslat (+), taumaturgului din Épernay, lui Jean-Claude Pan/al şi prietenilor săi, martori ai miracolelor sale (deşi involuntare!); în fine, prietenilor mei neo-esoterici… şi celorlalţi.

Tuturor celor care mi-au dat posibilitatea să cercetez un număr de fenomene paranormale, ignorate până acum de public.

J.G.

Copertă: USSOFT şi EDITURA Z

Cuvânt înainte

Fenomenele paranormale sunt infinit mai frecvente decât am putea crede, fiindcă „straniul" se află pretutindeni pentru cel care priveşte lucrurile vechi cu „ochi noi", cum scriau cu multă competentă Jacques Bergier şi Louis Pauwels în cartea lor „Dimineaţa magicienilor". Acest „Misterios Necunoscut" drag regretatului meu prieten Robert Charroux, îl regăsim de asemenea în viaţa noastră de zi cu zi. Dar trebuie, în mod constant, să ne păstrăm raţiunea şi să observăm aceste fapte fără patimă, cu luciditate şi imparţialitate; să zicem… cu un raţionalism inteligent, în raport cu raţionalismul mărginit şi retrograd al anumitor atacatori ai „faptelor blestemate". După ce au fost luate aceste măsuri de precauţie, care ne vor permite să eliminăm un număr de

fapte considerate din eroare paranormale sau stranii şi care se clarifică în lumina raţiunii sau a ştiinţei, va rămâne, totuşi, o masă „reziduală” impresionantă de evenimente, pe care riici raţiunea şi nici ştiinţa nu ar putea – astăzi – explica.

În legătură cu Frederic Mistral, care a preferat francezei limba provensală pentru a-şi redacta opera. Paul Valéry vorbea de „ eroism intelectual”. Această remarcă ar putea fi aplicată şi demersului „eroic” al celor care „îndrăznesc” să se aplece asupra „faptelor blestemate”, cum sunt numite şi OZN-urile, de către „constipaţii de bulb rahidian” (după cum spunea Remy Chauvin).

Să avem deci onestitatea intelectuală de a ne întreba asupra acestor „fapte”. Ce ascund fenomenele de poltergeist, caracterizate prin deplasarea sau aportul de obiecte fără intervenţie fizică din partea omului? Ce putem spune despre aura misterioasă care emană de la Ordinului Templului, şi de la vestigiile sale… şi despre renaşterea sa actuală pe care nu o putem nega! Câte locuri, nu am vizitat eu, încă impregnate de o stranie „prezenţă”, legate în timp de acest Ordin, pe care Philippe le Bel a crezut că poate să-l facă să dispară pentru totdeauna?

Evenimente insolite se revelează uneori, izvorând dintr-un fantastic halucinant; lumea ocultă (deşi nu i s-a putut atribui un nume mai cartezian) a cărei existenţă noi o percepem prin demonstraţiile sale neliniştitoare dar şi neaşteptate; domeniul al iraţionalului a cărui realitate o putem presimţi fără să putem – din nefericire – să o dezvăluim, să o punem în evidenţă la comandă.

Există limite ale dimensiunilor care coordonează Timpul şi Spaţiul? Ce enigmă poate 11 mai curioasă decât aceea a Universurilor Paralele care se întrepătrund, şi ies din cadrul totuşi vast al Universului vizibil? O mie şi una de întrebări decurg din nenumăratele fenomene paranormale pe care noi le întâlnim frecvent, pe „linia noastră de Timp”… sau pe altele, care interferează

ocazional cu timpul nostru!

A ne interesa de fantastic, de straniu, de Misteriosul Necunoscut nu este oare o idee fixă, anacronică în era spaţială? Desigur că nu! Este, din contră, o criză de conştiinţă foarte salutară pentru viitor. În epoca noastră tehnologică, în care ştiinţa materialistă progresează cu paşi de gigant deschizându-ne porţile cosmosului, este îmbucurător să constatăm cât de mult antiteza acestei stări evolutive preocupă omul, îl incită să se aplece şi, să se întrebe asupra iraţionalului, formă tranzitorie, poate, a unei etape superioare, se pare presimţită de Malraux care scria (citez din memorie): „secolul care va veni va fi metafizic”. El ar putea fi, în orice caz, „parapsihologic”…

10

Omul sincer din secolul XX este tot atât de pasionat de Ştiinţă ca şi de Necunoscutul prezent dincolo de oglindă, de cel care dă acces la domeniul „minunilor”, care nu trebuie să fie confundat U necunoscutul fabulelor şi poveştilor. Deşi poveştile vehiculează de asemenea adevăruri, care nu sunt decât în al doilea grad inteligibile. Plecând de aici descoperim că „minunatul” devine raţional. „Un om care nu mai este capabil să se minuneze a încetat practic să trăiască”, spunea Einstein. Acest interes în creştere (şi util pentru progresul spiritului către alte căi neconvenţionale care conduc spre viitor), l-am putut verifica realizând o emisiune la radio intitulată întâlniri cu stmniut, era vorba de a reconstitui fidel experienţele misterioase, evenimentele paranormale cu concursul actorilor (experienţe uneori halucinante, dar cât se poate de reale), majoritatea dintre ele fiindu-mi relatate de către auditori. După fiecare emisiune, sute de scrisori îmi aduceau noi elemente, necesitând uneori o anchetă pe lângă martorii sau victimele aventurilor adesea fantastice, aşa cum le vom descoperi mai departe.

v Evoluţia nu se poate concepe fără schimbări profunde în mentalitate şi în obiectivitate. Cei care se

îndoiesc de aceasta ar trebui să recitească Nietzsche şi să înţeleagă faptul că pentru ca un sanctuar să apară, trebuie ca un sanctuar să dispară”! Această frază, plină de sensuri esoterice, este evidenţiată în magistrala lucrare a lui Paul Le Cour: L’Ere du Verrsau (Bin Vărsătorului, reeditată în 1992 la Editions Dervy).

Împrumutăm de la Jacques d’Ares, cel care a prefaţat această operă majoră, următoarele două pasaje pentru a medita:

— „Dacă noi suntem efectiv la sfârşitul unui ciclu al umanităţii şi nu doar în faţa unei transformări oarecare, aşa cum protoistoria şi Istoria ne furnizează exemple, este. normal ca noi să asistăm la distrugeri masive în toate domeniile. (…) Desigur, este dureros, mai ales în domeniul spiritual, să vezi instituţii şi oameni tăindu-şfi ramyrile pe care ei sunt aşezaţi; dar aceasta este în realitate jobligatoriu, căci aceste ramuri sunt putrezite în interior, şi aceasta j4 e mult timp fără să ne fi dat seama”.

11

Şi acum, să citim atenţi aceste rânduri pe care le-a scris Paul Le Cour… în 1926:

— „Noi am asistat, în cursul ultimilor ani, la o de/ordine profundă care s-a extins în toate domeniile: financiar, economic, social, intelectual, artistic, moral şi spiritual. Totul a fost discutat şi pus sub semnul întrebării: religie, familie, patrie, în timp ce o prăpastie s-a adâncit între ştiinţă şi religie, care s-au ridicat una contra celeilalte ca doi luptători ce încearcă fără succes să obţină victoria. În timp ce anumite popoare sunt lipsite de ceea ce le este necesar pentru a trăi, alte popoare distrug recoltele şi reduc culturile în exces”.

S-au scurs 67 de ani de când au fost exprimate aceste rânduri, care au rămas dramatic de valabile, caracterizând de asemenea epoca noastră. Orice spirit lucid nu poate să nu fie de acord că nu ar putea să dureze la infinit o astfel de frauda, astfel de injustiţii şi un astfel

de comportament. Lra Peştilor a luat sfârşit şi noi intrăm, încet, în cea a Vărsătorului.

Progresive sau brutale, ţoale punerile sub semnul întrebării „care marchează epoca noastră, anunţă „marea răsturnare”, durerile lumii în curs de a naşte o Hră Nouă care, dincolo de multele frământări, va vedea răsăritul Luminii. Aceasta este Lumina pe care esotericii, neoezotericii şi cercetătorii paraleli în căutarea paranormalului încep să o distingă în ceaţa viitorului.

O eră în care nu veţi mai putea 11 tratat drept şarlatan dacă „credeţi” în farfurii zburătoare (şi alta pentru motive serioase:

specia noastră va relua legătura cu Instructorii Cosmici 1); sau dacă, în lipsă de ceva mai bun, le-am numit „entităţi”, etichetând astfel fenomenele de bântuire, forţele malefice ataşate anumitor obiecte, universurile paralele şi alte manifestări zise supranormale cum ar fi materializările.

1 Aceşti „Muri Blonzi” sau „Pudric ni”, sunt descendenţi din „Celeştii” protoistorici, singurii capabili să ne clitx: re/. e de entităţile „Cri” care controlează naţiunile prin organizaţia mondială secretă MJ12. Confortu lucrării: „UHB Alerte Rouge şi F: Bi: 2: [ţintite Noire d’Andaniooka”.

(Ed. Vaugirard) şi „Nos Maîtres Ies c. xtraterestres” (Hd. Presses de la Ei te).

12

Astăzi (ca şi în trecut, de altfel), oamenii de ştiinţă deschişi fenomenelor „PSI”, parapsihologici, trebuie încă să se ascundă pentru a studia acest „infern” ruşinos. O indiscreţie nelalocul ei îi aflată cu degetul ca pe nişte vinovaţi, în faţa colegilor lor conformişti, ceea ce declanşează proteste vehemente, lovituri sub centură, calomnii şi manevre laşe care, după punerea căluşului în gură, le rupe şalele pentru a-i distruge.

— Un număr de savanţi şi cercetători – savanţi

autentici – care au acceptat (spre deosebire de colegii lor) să studieze de exemplu OZN-urile, au ajuns astăzi la certitudinea că aceste maşini vin dintr-o altă lume. Dar public ei se feresc să mărturisească convingerea lor, de teama de a-şi pierde reputaţia şi de a fi „puşi la zid". În cursul şedinţelor de înregistrare a casetelor video documentare din seria Porţile viitorului, am întâlnit astfel de oameni cu spirit deschis, dar care se temeau de răutatea oarbă a confraţilor lor „ortodocşi", de acei critici liccnciaţi şi de acei cenzori obsedaţi. Trebuie în mod imperativ, să înceteze această conspiraţie inchizitorială! Trebuie ca savantul sincer să studieze liber unul sau altul dintre fenomenele calificate drept absurde de către ştiinţa oficială! Războiul contra adevărurilor a durat deja destul.

Pentru omul din stradă, această teamă de o lovitură de baston ia o altă turnură, un alt aspect: lui nu i se pot rupe şalele ci picioarele, fiind ridiculizat: „Priviţi acest prost (sau un alt cuvânt din şase litere) care crede în fantome, în mese rotitoare, în spirite şi în telepatie! Spuneţi dacă nu este demn de compătimit acest nefericit etc".

jDin cauza acestui gen de glume, „vinovaţii" se tem, nu îndrăznesc să mărturisească că, deşi neîncrezători la început, ei au „Văzut, simţit şi perceput direct astfel de fenomene… pe care sincer ei nu le pot nega.

Mi-au trebuit mulţi ani pentru a câştiga încrederea publicului, a cititorilor şi a auditorilor; şi aceştia, în fine asiguraţi, unii că nu voi trăda niciodată anonimatul lor, mi-au încredinţat mie, nji-au prezentat dovezi care să ateste ceea ce ei mi-au spus. Această carte este fructul acestei încrederi, rezultatul a mai mult de 40 de

13

ani de cercetări, de colectare de informaţii şi de indicii, culese de ici şi de colo. Cititorul va înţelege de asemenea motivele care mă obligă – adesea – să desemnez un martor, un loc sau o situaţie prin simple iniţiale sau prin

indicaţii în mod voluntar vagi.

Doresc ca încrederea pe care mi-au acordat-o toţi cei ce m-au informat să se extindă acum şi la ceilalţi. Nu ezitaţi să-mi comunicaţi propriile dumneavoastră experienţe asupra Misteriosului Necunoscut, şi să-mi relataţi faptele, evenimentele enigmatice şi fenomenele paranormale, la care dumneavoastră aţi putut să fiţi martori. În nicio manieră identitatea dumneavoastră nu va 11 revelată, dacă vă exprimaţi dorinţa de a rămâne în

1 *

anonimat1.

Dar acum, prieteni, vă invit să călăriţi pe caii de luptă ai Insolitului, peste munţi şi văi, recomandându-vă să nu vă opriţi dacă din întâmplare anumite fapte blestemate vă vor face să vă încordaţi în şa, la anumite întâlniri cu straniul...

Adresaţi orice cores/x)ndenţă lui Jimmy (hticu. e/o fidition Vaugirard, 12 Avenuc dl la! ic. 75627 Paris Cede. xl3, care va transmite autorului scrisorile dumneavoastră.

14

CAPITOLUL ÎNTÂI

Şi primele mele contacte eu straniul în 1933, aveam abia 7 ani şi eram elev la şcoala normală anexă din Aix-ten-Provence, situată către mijlocul colinei Saint-Eutrope (actualmente şoseaua Jules-Isaac), aproape la limita de nord a oraşului în acea epocă. Într-o după amiază de sâmbătă, institutorul ne-a condus la terenul de sport care, situat în însăşi incinta a şcolii, era mărginit la nord de o movilă plantată cu pini, în vârful căreia exista un zid care ne ascundea peisajul de dincolo.

Puţin atras de sport (deşi m-au interesat natatia, campingul, alpinismul şi speologia), am găsit o scuză bună pentru a mă retrage de la corvoada fotbalului. Lăsându-mi colegii să se joace cu balonul rotund, m-am aşezat la rădăcina unui pin, pe mica movilă; i-am urmărit pe colegii mei cu privirea un moment şi apoi, puţin câte puţin am încetat să-i mai văd, pierdut într-o reverie care m-a

transportat departe, foarte departe de acest tumult şi de acest loc.

Cu spatele pe scoarţa rugoasă a pinului, legănat de cântecul greierilor, eu visam; visam invariabil la scene din viaţa romană.

15

Inexplicabil, mă găseam în acest loc, dar mintea mea vagabonda către nişte scene – banale dintr-un alt timp: îmi imaginam oameni şi Temei îmbrăcate în togi lungi sau tunici albe, vile plancate de coloane, jocuri de apă, grădini, aglomerări de flori, locuri Toarte frumoase, diferite de cele pe care eram obişnuit să le văd în acest oraş din Aix.

Spun bine că-mi imaginam toate acestea şi că nu le vedeam, în altă parte în oraş, şi în împrejurimi, niciodată acest gen de gânduri nu răsăreau în spiritul meu, şi insist încă odată asupra acestui punct. În rest, se crede cu uşurinţă că informaţiile sau cunoştinţele unui puşti de şapte ani în materie de civilizaţie romană se mărginesc la câteva imagini stereotipe şi fără nicio claritate.

Anii au trecut. Am schimbat şcoala pentru a frecventa pe aceea din Notredamme (actualmente bulevardul Jean-Jaures), situată la aproximativ un kilometru la sud de „anexa normală”. Războiul din 1939 a izbucnit şi aproape peste tot au început să se sape tranşee. S-a săpat în special în spatele şcolii în bulevardul Notredamme, într-un teren gol (dar mărginii de vile) numit „Jardin de Grassi”. Acolo, săparea tranşeelor a condus la scoaterea la lumina zilei a unor vestigii importante din epoca romană: mozaicuri, coloane, capiteluri, urme ale unor străzi, canalizări cu secţiune rectangulară şi resturi de ceramică.

Această întâmplare fericită a fascinat copilul de treisprezece ani care devenisem între timp şi care, era deja pasionat de lucrurile stranii, din cauza unor circumstanţe neobişnuite întâlnirea unui adolescent extraordinar despre care va 11 vorba mai departe. La

ieşirea din şcoală, împreună cu câţiva camarazi am decis să mergem să vedem această descoperire, despre care vorbeau ziarele. Cei 50 de metri care despărţeau numita şcoală de ruine au fost parcurşi în grup şi noi am ajuns la marginea primelor tranşee contemplând uimiţi vestigiile, acele mozaicuri şi acele conducte curioase de „încălzire romană”, despre care voi alia în curând că erau făcute din ţigle groase de un roşu-gri. Ici şi colo, resturi de ceramică, fragmente de porfir de un frumos verde

presărat cu pete roşcate, bucăţi de sticlă irizate, lapis-lazuli, şi alte resturi care ne-au încântat şi ne-au lăsat fără glas.

O privire la stânga, o alta la dreapta: nimeni; şi iată-ne sărind în tranşee pentru a întreprinde săpături! Temperând ardoarea camarazilor mei, i-am sfătuit să fie prudenţi, recomandându-le să nu umble ca nişte necunoscători cu bucăţile de fier procurate – utilizate drept unelte – de pe marginea terenului investigat. Promovat şef al şantierului, eu supraghevcam lucrările, arătând cum trebuie să se procedeze pentru a extrage ceramica (deja într-o stare deteriorată) din învelişul de pământ care o acoperea, sfătuind pe unul şi ajutându-l pe celălalt. Nu eram puţin mândru de mine... Şi brusc, n-am mai fost mândru deloc. Acolo, sus, pe marginea şanţului, ne domina cu toată înălţimea sa un „bătrân” de 40 ani, care ne privea! Câţiva colegi părăsiseră în grabă „uneltele”, şi arătau un aer degajat, cu mâinile în buzunare, încercând să fluiere în timp ce alţi doi se pregăteau să plece.

În faţa figurii noastre de puşti prinşi pe picior greşit, necunoscutul mi-a surâs, a făcut un gest de iertare şi şi-a fixat 5 ntreaga sa atenţie asupra mea:

— Deci, tu eşti tânărul arheolog? Un moment, am crezut că tovarăşii tăi şi cu tine vă veţi lansa într-o excavare ca nişte vandali; apoi te-am ascultat, sfătuindu-ţi

prietenii să nu distrugă nimic din aceste vestigii ale trecutului oraşului nostru…

La aceste cuvinte de asigurare, am putut să înghit mai uşor. Acest domn (al cărui nume l-am uitat), care lucra la muzeul de Beaux-arts din Aix-en-Provencc, a găsit foarte plăcut gustul nostru pentru arheologie şi a. răspuns cu multă bunăvoinţă interminabilelor noastre întrebări. Da, Aix-Aquac Sextiae, în urmă cu 2000 de ani a fost un oraş înfloritor, o localitate pe frumoasa Via Aurelia, din care se poate vedea încă (chiar şi astăzi, în 1993!) o dală de piatră ce iese din sol la intersecţia străzii Riguier şi a străzii (înerricrs, la numai 100 de metri de aceste tranşee.

Da, şi a acceptat să ni le arate! Şi iată-ne duşi, toţi fericiţi să-l însoţim pe acest savant din Aix, care avea plăcerea să ne înveţe atât de multe lucruri, pe care nu le aflam de la şcoală!

17

— Şi această Via Aurelia, am întrebat eu, pe unde trecea ea?

— Pe acolo, spre nord, aproape de movila Saint-Eutrope. Ştiţi, pe lângă Şcoala normală…

La aceste cuvinte un declic a avut loc în memoria mea şi o tulburare nedefinită m-a cuprins.

— Aproape de Şcoala normală? Şi în acel loc, Calea Aurel lână, trecea în câmp gol, sau era mărginită de case şi de vile?

— Desigur, erau „case, acolo, căci oraşul se întindea de asemenea către nord. De altfel, pe o movilă, pe Movila Celor Trei-Mori, care domină Şcoala normală nu poţi decât să le plimbi cu colegii lăi, pentru a descoperi şi alte vestigii ale epocii romane, destul de bine conservate.

— Şi sub moviliţa plantată cu pini, în chiar incinta şcolii, m-am hazardat eu, credeţi că sunt ruine îngropate?

— Este foarte posibil, pentru că cele despre care-ţi vorbesc nu se găsesc mai departe de acel loc, în zbor de pasăre, decât la 30 de metri…

Cu câtă nerăbdare am aşteptat joia următoare, pentru a mă duce pe acea colină a Celor – Trei-Mori, unde, în ciuda vecinătăţii cu Şcoala normală anexă, nu ajunsesem niciodată să pun piciorul. Şi acum, la capătul drumului căţărător, am ajuns la un fel de rotondă care domina oraşul. La dreapta se aflau zidul şcolii şi terenul în pantă, plantat cu pini, unde visasem, cu câţiva ani înainte, la scene de viaţă romană.

În stânga acestei rotonde, deşi prevenit, am rămas interzis, descoperind coloane romane, un fel de portic, situat înaintea unui vechi turn, acoperit de iederă. În faţă, flancând intrarea unei vile, două coloane duble cu capiteliu. Eram uimit, pradă unei emoţii violente. Astfel, pe această movilă, în creasta colinei şi a pinilor săi, se ridicau alle vestigii din epoca romană! Tot acest cartier, pe care nu-l cunoşteam, şi de care la vârsta de şapte ani, nu auzisem niciodată să se vorbească, era plin de ruine, a căror prezenţă invizibilă şi nebănuită exercitase asupra mea o influenţă misterioasă, care se tradusese printr-o stranie reverie populată de personaje apărute dintr-un trecut, vechi de două milenii!

18

Sfâşietoare senzaţie, pe care copilul de treisprezece ani, care devenisem între timp nu o putea explica, dar care mă lăsa cu un sentiment bizar de frustrare, de indispoziţie, aproape de anxietate.

Mai târziu, mult mai târziu, studiile mele, cercetarea mea asupra paranormalului dezvoltându-se (în paralel de altfel cu interesul meu pentru popularizarea ştiinţei), am devenit conştient de o „posibilă” explicaţie: s-ar fi putut să fi trăit în epoca romană şi, prin spaţiu şi timp, izbucnea în mine o reminiscenţă a vieţii anterioare*! Sau, poate, aceste locuri impregnate de psihismul celor care trăiseră acolo, exercitau asupra mea o influentă fantastică? Lu, poate, aveam atunci, un fel de „clarvedere”, o percepţie extrasenzorială a scenelor remanente, revelate unei

structuri misterioase a psihismului meu de copil, de către o insulă a trecutului...

Reminiscenţele vieţii anterioare? Clarvedere? Care dintre cele două ipoteze este cea bună? Nu ştiu. Ceea ce ştiu, este că uneori, în maşină sau pe jos, anumite locuri parcurse declanşează în mine o senzaţie stranie. Nu realizez imediat care poate să fie Cauza, dar imediat ce sunt invadat, cuprins de această senzaţie, îmi dau seama că tocmai am trecut printr-un astfel de loc, unde odinioară, se găsea un aşezământ roman şi în special, un loc înalt: un templu, un sanctuar. În Aix-en-Provence, aceasta este adevărat în special pentru strada Claston-de-Saporta şi (micuţa) străduţă Câibelin, aproape de La Vigneraie (modest dar excelent „bar cu vinuri", unde se serveşte o gustare de calitate); cartierul vechiului Aix, unde această nedefinită senzaţie se trezeşte în mine.

Şi alte locuri, foarte îndepărtate de oraşul meu natal mi-au provocat foarte adesea un sentiment bizar; voi avea ocazia să revin.

Mult mai târziu, în 1969, l-am condus pe băiatul meu, Serge (nu avea atunci decât şapte ani), la acea movilă a Celor Trei

Reîncarnarea este alxmidta în videocaseta „Les vies antérieures. etajx; s vers la lui ni ere", numărul 2 al seriei HLes jx>rfes du flutur" (create şi regizate de către autor). Adresa: Dimensiunea 7, BP37, 13266 Marseille, cede. x OH, telefon: 91710110.

19

Mori, şi în acest loc pe care nu l-am descoperit decât la vârsta de treisprezece ani, gratie acelui domn de la Muzeul de Beaux-Arts din Aix-en-Provence. Cu ajutorul lui Serge, am retrăit în minte această perioadă a copilăriei mele, am revăzut colina cea mică şi pinii săi la piciorul cărora eu visasem; am simţit acelaşi val de stranietate, ca şi cel care mă cuprinsese atunci. Fiul meu mă privea, uimit că mă găseam visător printre aceste vestigii ale trecutului,

care pentru el evocau. fără îndoială, anumite filme sau ilustrate…

— Spune-mi, papa, nu mergem? N-ai nişte gumă de mestecat?

Farmecul fusese rupt. Cât de departe eram de reminiscenţele (?) de viaţă anterioară, de acea percepţie extrasenzorială care, la vârsta fiului meu, mă lega confuz de trecut!

Încercasem o experienţă, sperând – fără să cred prea mulţia descopăr în reacţiile sale o posibilă verigă, chiar vagă, susceptibilă de a fi lega şi pe el, de asemenea la acest trecut. era absurd, căci acest gen de reminiscenţă nu este deloc ereditar, dar puteam eu să nu fiu tentat să încerc un astfel de test?

Un alchimist de 16 ani

Către vârsta de doisprezece ani se plasează un episod care a contribuit mult la modificarea destinului meu. În această epocă, eram ceea ce se numeşte un elev mediocru… pentru a nu spune un elev prost. Citeam mult… lecturi ilustrate, de pildă: „Robinson”, „Mickcy”, MAventuri”, „Tar/an”, dar de asemenea Jules Verne, R.M. De Nizerolle, Jack London şi cei trei Fdgar: Poe, Wallace şi Rice Burroughs. Fram de asemenea lllatelist. Într-o zi, în recreaţie, un „bătrân” a venit să arunce o privire asupra carnetului meu de schimburi filatelice. Anumite piese rare (care trebuiau să valoreze vreo 2 – 3 sute de franci vechi!) îl interesau şi m-a invitat la el în joia următoare. Acest „bătrân” avea şaisprezece ani. Sportiv, cu sprâncenele de culoare închisă

foarte stufoase, cu o privire scrutătoare, o expresie inteligentă, cu multă distincţie, Câuy Fymard a făcut asupra mea o impresie bizară, alcătuită mai ales din admiraţie.

Guy locuia într-o casă modernă, aproape de grădina lui Roy René. Am traversat, la parter, o încăpere mare, un

fel de garaj, având agăţate de pereţi diverse cârlige, de care erau suspendate şei şi hamuri.

Pe uşă, fotografii: un bărbat în ţinută „de explorator” (cămaşă de mătase, şort şi cască colonială) purtând o puşcă Winchester şi având un picior pe trupul unui tigru! Şi lângă acest om, un băiat... în care l-am recunoscut pe Câuy!

— Părinţii mei şi cu mine am trăit în Indii. Sunt în Franţa numai de doi ani.

În Indii! (pe atunci nu se spunea, ca astăzi, în India). Un tată explorator care ucidea tigri! Un băiat care participase la vânătoare de tigri în junglă! Care, poate, (eu mă înfiorasem deja!), scăpase de sugrumătorii Thugs!

În scara mea de valori, Câuy urcase mai multe trepte.

Am trecut într-o cameră vecină, aproape la fel de mare, şi acolo am rămas mut: o masă lungă, încărcată cu instrumente de chimie, cu retorte, cu baloane de sticlă, arzătoare Bunsen, eprubete, cristalizoare Petri, serpentine de distilare, borcane şi fiole. În dreapta, o bibliotecă cu o etajeră, pe care erau aşezate la fiecare extremitate câte un „craniu de mort”, ale căror orbite goale păreau să mă fixeze, pe mine, „micuţul”, care strângeam sub braţul meu un album de timbre!

— Este laboratorul meu, mi-a explicat Câuy, la fel de simplu ca şi cum mi-ar fi spus „e frumos afară” sau „timpul se va îndrepta”. Ţine, iată o cutie cu timbre. Alege-ţi, în timp ce eu voi arunca o privire prin albumul tău.

Am cotrobăit un moment, distrat, în cutie, atenţia llindu-mi profund solicitată de acest laborator, de aceste cranii privindu-mă de pe etajeră, de acest decor insolit şi încărcat de miraculos.

Schimbul de timbre a luat sfârşit, şi în faţa figurii mele limite şi a ochilor mei strălucind de admiraţie Câuy mi-a surâs cu indulgenţă:

— Eu mă ocup de chimic... şi, de asemenea, de

alchimie. îmi era greu să-mi explic acest cuvânt nou. Dar el voia să-mi împrumute o carte privind „treburile" ocultismului şi alchimiei. Aceste cranii? Un nou surâs pe jumătate, apoi, cu mult mai serios:

— Tu n-o să mă crezi, dar unul din aceste cranii se deplasează. Da. solut singur. Din timp în timp îl regăsesc în altă parte. Aţest fenomen este numit „poltergeist".

Nu am mai revenit! Totuşi, acest băiat mai mare mi-a vorbit cu calm, cu o anumită gravitate chiar, şi, în mod sigur, el nu căuta deloc să râdă de puştiul care eram, ci se străduia să-şi satisfacă curiozitatea, observându-mă, judecându-mă şi întrebându-se, 13 ră-ndoială, dacă eram susceptibil să asimilez cuvintele sale şi să trag vreun profit.

— Şi asta, această „bilă de joc" tăiată în două? Unde este cealaltă parte?

— Nu este o bilă de pelanque1, ci, probabil, substanţa metalică rămasă în fundul unui creuzet după operaţia alchimistă. Am găsit-o în pivniţa casei lui Nicolas Flamei, la IZaris, săpând solul... ascunsă desigur.

Şi Guy mi-a povestit istoria, minunata istorie a lui Nicholas

Flamei şi a doamnei Perneile, soţia sa, care s-au dedicat cu succes Marii Opere2.

— Şi tu? Faci şi tu aur?

— Nu am decât şaisprezece ani, şi am început numai să mă familiarizez cu nenumăratele operaţii preliminare. Poate că voi ajunge într-o zi, poate că nu. Dar, în orice caz, este o aventură fascinantă care mă învaţă o mulţime de lucruri.

„Fascinanata aventură" eram eu, cel care o trăiam, în acel laborator, alături de acel băiat care-mi părea că este un geniu (şi el chiar era, în maniera sa).

1 Numele unui / (x: cu bile mari de lemn (în sudul Franţei).

Citiţi lucrarea „Le faiseur d'or, Nicholas l lamei", de

Leo Larguier (colecţia J’ai Lu).

22

M-am reîntors la mine, cu spiritul în fierbere, şi am început să devorez cartea împrumutată: „Tradiţia şi doctrinele esoterice” de H.M. de Campigny, Hditions Astra. Sigur, n-am înţeles decât anumite pasaje, dar scânteia începuse să se aprindă în mine, şi-mi dădeam seama de toată greutatea ignoranţei mele! Trebuia să înţeleg! Trebuia! Dar cum să înţeleg aceste lucruri atât de stranii, atât de misterioase când nu eram decât un leneş la şcoală? Cum aş fi putut deveni la fel de instruit ca noul meu prieten? Să ştiu atât de multe lucruri pasionante? Să devin ca el, un „iniţiat” (căci el îmi citase adesea acest cuvânt, în relaţie cu ocultismul, cu esoterismul şi cu tradiţiile secrete sau uitate, dispreţuite de profani).

Pentru a 11 un „iniţiat”, (căci eu nu mă îndoiam că el era unul), Guy îmi revelase secretul său: să munceşti, să trudeşti la şcoală, şi, cu temele şi datoriile împlinite, să te odihneşti după această „corvoadă”... studiind ceea ce nu se învaţă deloc la şcoală, dar se găseşte în anumite cărţi.

Însetat de această cunoaştere, puştiul care eram a devenit ruşinat de notele sale proaste şi şi-a suflecat mânecile: într-un an el a recuperat întârzierea şi în anul următor, asimilând programul anului său, el şi-a impus (în secret!) pe cel al clasei superioare. Şi pentru a se detaşa de această corvoadă, el a cumpărat (de ocazie, de la anticari) cărţi tratând ocultismul, spiritismul, fenomenele de bântuire cu fantome, de poltergeist şi despre ectoplasmă etc. Subliniind un pasaj, luând note, reflectând, adâncind adesea şi insistând asupra unui punct obscur, încăpăţânându-mă, de exemplu, să înţeleg semnificaţia primului capitol din „Tabla de smarald”:

— „Tot ceea ce este sus este ca şi ceea ce este jos”.

Confuz, eu percepeam importanţa acestor cuvinte fără să înţeleg totuşi semnificaţia lor intimă. Prietenul meu Guy părăsise Aix-en-Provence şi rămăsesem singur să

parcurg calea dificilă – pe care el mi-o arătase.

Am devenit conştient de faptul că, pentru a integra profitabil datele ocultului, îmi trebuia, de asemenea, să asimilez cunoştinţele „normale”; am început atunci să devorez lucrări de

23

popularizare ştiinţifică, cărţi care mă luminau asupra progresului ştiinţei şi tehnologici. Astfel, ocultismul şi esoterismul au fost deci cele care m-au adus la Ştiinţă, prin intermediul popularizării: chimia (mi-am „aranjat” un mic laborator… spaima vecinilor ca urmare a doua explozii!), fizica, astronomia, antropologia, etnologia, arheologia, psihiatria. Toate aceste cărţi consacrate acestor discipline m-au captivat, hrănindu-mi spiritul, însămânţându-l.

„Când voi 11 un iniţiat?” Această întrebare naivă am încetat încet-încet să mi-o mai pun, ajutat în aceasta de către un om straniu: Maritz d’Yorghl, cu care am făcut cunoştinţă în 1940, dacă-mi amintesc bine. Maritz trăise în Indii (ca şi amicul meu Guy), urmând învăţăturile unui guru (maestru spiritual). Cultivat, muzician, nebun după ocultism, după astrologie, şi în plus clarvăzător, Maritz d’Yorghl mi-a temperat nerăbdarea, sfătuindu-mă să-mi continui căutarea, ridicând din timp în timp câte-un colţ din vălul fabulosului domeniu esoteric, zicându-mi: „Palida strălucire pe care tu nu faci decât s-o întrevezi, nu este – încă-Lumina”.

Am aflat de la el că destinele noastre sunt guvernate de un ciclu de şapte ani, fiecare ciclu aducând după sine o modificare benefică sau malefică, după linia vieţii individului. În cursul unei şedinţe de clarvedere, el mi-a făcut nişte „preziceri” care s-au adeverit.

Anii au trecut. Am intrat în Rezistenţă (s-au sfârşit, pentru un timp studiile) la şaisprezece ani şi jumătate. Arestat la 21 septembrie 1943 de către Gestapo1, întemniţat la închisoarea din Baumettes, sortit deportării,

am fost salvat de studiile pe care mi le impusesem! Printre aceste studii (să zicem mai onest: aceste lecturi) figurau psihiatria şi psihanaliza. Mi-am încercat norocul şi am simulat nebunia, conformându-mă la ceea ce am reţinut

1 Conform lucrării. „La Resistance Mosaigne", de Jean CI aude Pouzet (Editions Jeanne Laffite, Marseille), care consacră această magistrală lucrare Rezistenţei din Midi şi relatează anumite evenimente la care am participat şi eu.

yin „Reacţii din Comportament ui provocat de o alterare a facultăţilor mentale, consecutive traumatismului cranian"; deci „nebunie" organică, patologică. Nimic neverosimil în aceasta, după ce am petrecut 48 de ore cu camarazii de reţea, în mâinile Gestapoului! Şi am ajuns astfel să duc de nas doi psihiatri importanţi ai Wehrmachtului veniţi mai târziu să mă examineze în celula mea, numărul 41. „La ce bun să deportăm un nebun?" M-au eliberat în acelaşi timp cu Henry Malacrida, profesor de istorie şi geografie la Şcoala Superioară din Aix-en-Provence. Acest om admirabil, pus la curent cu simularea mea, a intrat în joc şi a explicat germanilor că, adolescent debil, eram incapabil să-mi semnez actul de eliberare din închisoare. Cu un aer bănuitor interlocutorul său a sfârşit prin a ridica din umeri, a făcut o cruce în locul semnăturii mele, apoi un gardian ne-a lacul vânt în curte fără menajamente. Prietenul Malacrida m-a luat în braţe pentru a mă conduce, şoptindu-mi printre dinţi: „Continuă să te prefaci! Dacă se îndoiesc de ceva, ne saltă!...". Brav, generos şi curajos acest Malacrida, căruia îi datorez viaţa! Acest profesor nu fusese arestat pentru că lăcusc parte din Rezistenţă (naziştii n-au putut niciodată să stabilească acest lucru), ci pentru că aparţinea francmasoncrici, sau poate pentru că-l bănuiau că este afiliat la acest ordin iniţiat ic şi filosofic; ceea ce era mai puţin grav, în această epocă, decât să fi fost un participant dovedit la Rezistenţă,

membru al unei reţele de spionaj sau evreu.

Câteva zile mai târziu l-am contactat pe comandantul Baffer (alias colonelul David), şeful Rezistenţei din Vendée, şi apoi, mişcarea de rezistenţă a lui Charrette, din Dompierre-sur-Yon.

După Lliberare, mi-am reluat studiile de la Aix şi, nu ştiu prin ce concurs de împrejurări, o prietenă studentă mi-a dat cugetările lui Pascal. Ce revelaţie a fost pentru mine când am dat peste acestea: „Ce este un om în natură? Un neant faţă de infinit, un tot faţă de neant, un mijloc între nimic şi toi!”

Faimosul precept al Tablei de Smarald („ceea ce este sus este precum ceea ce este jos”) mi-a devenit clar! Identitatea

25

microcosmosului cu macrocosmosul; paralelismul între Infinitul Mare, astronomic şi Infinitul Mic, atomic1.

M-am aşezat deci la muncă şi m-am adâncit în studiu, de asemenea abordând mai în detaliu domeniul paranormalului.

Când voi fi un iniţiat?

Mi-au trebuit ani pentru a înţelege vanitatea acestei întrebări puerile, demne de un copil care nu ştia nimic. Astăzi, îmi continui căutarea, studiind totdeauna cu aceeaşi pasiune, progresând pas cu pas pe calea aleasă şi dându-mi seama că ceea ce am învăţat până acum îmi permite să spun doar că: Nu ştiu nici A nici B fiindcă este un adevăr că un candidat la iniţiere nu este niciodată decât un învăţăcel! Chiar dacă are impresia – înşelătoarede a avansa către Lumină, parcurgând treptele cărării care conduce la coloanele Templului. Această Lumină, el o zăreşte, strălucind uneori un pic mai tare, indicându-i Calea, dar nu punctul ultimei etape de iniţiere…

Pe această cale, căutarea mea a paranormalului a condus să întâlnesc mulţi oameni deosebiţi, care au trăit evenimente stranii, neliniştitoare, şi să participi la

experienţe pRoprii care te fac uneori „să ţi se ridice părul în cap”. Am strâns mărturii ale unor fapte extraordinare, asemenea celor pe care le vom aborda în continuare.

1 De acolo s-a născut ideea primului meu roman: „1 jg Pionnier de l’atome” (reeditat la Ed Vaugirard, nr. 84, în colecţia SF Jimmy Câuieu), pe care i l-am dedicat lui Guy Eymard după apariţia sa în ianuarie 1952.

26

Sicriul blestemat al „profesorului” Horitz în 1956, ca urmare a unei conferinţe pe care tocmai o ţinusem la Marsilia, pe tema „Farfuriile zburătoare vin din altă lume”, un grup de persoane m-a invitat la o recepţie dată la vila „T”, o locuinţă somptuoasă situată într-un cartier rezidenţial pe malul mării. Gazda noastră încântătoare, doamna G., mi-a explicat că la ea se întâlnesc de două ori pe săptămână mai mulţi prieteni care se interesează, experimental, de ocultism, de telepatie, de clarvedere, de astrologie, de esoterism. Am legat o prietenie cu membrii acestui cenaclu şi am devenit, timp de un an, un obişnuit al vilei T”. Am avut o deosebită simpatie pentru iluzionistul presdigitator Doryan (un profesionist dar care, dincolo de trucaje, poseda anumite daruri paranormale) şi cu o tânără clarvăzătoare – pe care noi o numim Josyane despre care va 11 vorba în continuare.

Doryan mi-a povestit o istorie ciudată, survenită unui cuplu de iluzionişti dintre prietenii săi, istorie pe care mi-am propus să o aprofundez întrebând martorul supravieţuitor. Ceea ce am făcut... numai de abia la începutul anului 1972! Acaparat de nenumărate ocupaţii (conferinţe, lucrări literare, emisiuni radiofonice, cercetări, călătorii de studii, pe scurt o viaţă de nebun a epocii noastre moderne!), nu am avut cum să îmi găsesc timp să „contactez” simultan pe Doryan şi pe supranumitul „martor”. Să-i prezentăm mai întâi pe protagoniştii acestei afaceri stranii. Către anii ’30 şi până la 1951, „profesorul” Moritz (pe numele său adevărat: Aimé, Marius Felix

Olinier, născut la 26 septembrie 1899 la Marsilia) a parcurs drumurile Franţei cu rulota sa şi cu „Templul Magiei”, asistat de Margot, fermecătoarea sa soţie.

Înghiţitor de săbii şi de flăcări, scamator de porumbei, uneori fachir care se culca dezbrăcat pe o scândură cu cuie, tăind sprinten uneori cu securea capul soţiei sale sau făcând-o să „zboare”, în stare de catalepsie, „profesorul” lloritz obţinuse un

succes meritat. Dar începuturile nu sunt niciodată uşoare şi cuplul Horit/ – înainte de a fi obţinut renumele justificată înţeles rapid că trucurile cu porumbeii cu bile dispărute şi alte numere minore nu vor satisface la nesfârşit publicul marilor oraşe. Trebuia deci „să înceapă în forţă” cu o altă atracţie de calitate. Lucrul este uşor când există talent, şi „profesorului” Horit/ acest lucru nu-i lipsea, dar avea doar atât, nu şi bani. Ori, orice atracţie de anvergură „internaţională” costă foarte scump.

Horit/ a mărturisit deci grijile sale unui confrate, confratelui său Doryan, care, cu un surâs blând, a căutat în biblioteca sa şi a revenit fluturând în aer în semn de victorie o carte voluminoasă, scrisă în engleză:

— Am aici ce-ţi trebuie: planurile unui sicriu al „femeii tăiate în două de fierăstrău”!

Horitz a frunzărit lucrarea şi, deşi nu cunoştea deloc engleza, a făcut o strâmbătură de nemulţumire privind ilustraţiile: pentru a realiza acest număr, ar trebui 3 persoane. Ori Horitz nu erau decât doi şi nu aveau mijloace de a remunera o a treia persoană.

— Nu te îngrijora, l-a asigurat Doryan. Această carte descrie sicriul care necesită 3 participanţi, dar nimic nu ne împiedică să studiem un model special conceput pentru un cuplu, un tip pe care tu şi Margot să-l puteţi folosi. Tu eşti un bun constructor – nu ai realizat tu însuţi tot materialul de care ai avut nevoie? – şi tu vei putea, sunt sigur, să fabrici un sicriu. Am să-ţi traduc în franceză textul

explicativ şi noi vom studia după aceea modificările indispensabile.

Astfel s-a procedat şi „profesorul” Horitz s-a pus pe treabă, construind în final un sicriu lung del, 40 m şi de 60 de centimetri lăţime şi de 40 – 45 centimetri înălţime. Nu trebuie să ne mire de loc de lungimea mică a acestui sicriu dacă avem în vedere că era dotat, la fiecare din extremităţile sale cu câte un orificiu care permitea subiectului să iasă afară cu capul şi cu picioarele. Şi pentru a arăta mai bine publicului că nu există niciun trucaj şi că subiectul alungit în sicriu nu se ascundea cu ajutorul unui fund dublu sau al unei trape, faimosul sicriu era înălţat pe 8 picioare cu role.

28

În interior erau dispuse 3 suporturi de fixare pe care trebuia să se aşeze gâtul, coapsele şi pulpele lui Margot Horitz, îmbrăcată pentru această ocazie într-un costum căzăcesc, cu o căciulă de astrahan şi încălţată cu cizme. Atunci când ea era alungită în acest sicriu „magic”, capul îi ieşea deci de o parte, iar de cealaltă, cizmele.

O precizare importantă: numitul sicriu era prevăzut cu două uşi laterale care erau deschise pentru a arăta corpul întins, imobilizat în suporturile jugulare. În plus, sicriul se diviza în două părţi şi putea, graţie unor balamale, să se „replieze”, partea de jos venind să se plaseze – orizontalcătre partea de sus, fiecare dintre cele două părţi fiind, evident, prevăzute cu picioare de susţinere. Atunci când sicriul era prezentai în întregime. Ia începutul spectacolului, exista în mijlocul său o lantă verticală care trebuia să permită unui fierăstrău manual să joace liber… pentru a tăia în două pe amabila Margot!

Noi suntem deci la începutul primului turneu al „profesorului” Horitz care va parcurge Aude, llerault, Pirineii Orientali, Provence şi, pentru a oferi un maximum de şansă din partea sa, magicianul nostru va face un tur al „oraşelor moarte”, adică aglomeraţiile şi târguşoarele în

care distracţiile erau rare (noi suntem în 1930 şi televiziunea nu exista şi nici cinematografele săteşti). Asistenţa este deci numeroasă, captivată deja de „femeia tăiată de fierăstrău în două”. În sală, anumite mişcări ale capului, surâsuri ale unor oameni care cred că ştiu despre ce este vorba… şi, la emotivi, surâsuri crispate.

În veşmântul său negru, „profesorul” Horitz şi partenera sa prezintă sicriul: niciun fund dublu, nicio trapă, nimic, o cutie înălţată pe picioare de lemn. Care, dintre amabilii spectatori doreşte să se urce pe scenă pentru a verifica exactitatea afirmaţiilor noastre? Cine acceptă – şi are curajulsă se întindă în sicriul magic?

Se desemnează „curajos” vecinul, râsul izbucneşte. În fine, un tânăr spectator se decide (un, tânăr ajutat de provocarea prietenilor săi) şi iată-l pe scenă.

29

— Bravo, sunteţi curajos! surâde maestrul iluzionist. Cum vă numiţi?

— Lu… Louis…

— Foarte bine, dragul meu Louis. Vreţi să vă întindeţi, să vă culcaţi în sicriu?

Spectatorul voluntar ascultă, se întinde în sicriu pe suport îi inferiori; capacul este închis. Suport îi acestuia se aşază exact pe suporţii interiori blocând gâtul lui Louis (al cărui cap iese în exterior), apoi pulpele şi coapsele, în timp ce picioarele ies la celălalt capăt al sicriului. Porţile laterale, deschise, permit spectatorilor să vadă corpul subiectului voluntar întins, prizonier în triplul jug şi incapabil să facă vreo mişcare. „Profesorul” Iloritz ia fierăstrăul manual, îl glisează în pantă – publicul este tăcut, impresionatapoi renunţă, râzând, îl eliberează pe candidat de supliciu iar acesta îşi reia locul sub aplauzele publicului.

Acum, simulacrul a luat sfârşit: Margot se aşază în sicriu, care este închis. După capac şi porţile laterale sunt închise. Tânăra femeie, surâzătoare, îşi întoarce capul un

moment către spectatori, îşi accentuează surâsul şi priveşte plafonul, după care „soţul călău” a luat în mână un fierăstrău solid. Călisat în fanta verticală din mijlocul sicriului, lama începe un lent du-te-vino, şi se adânceşte cu fiecare mişcare, tăind din inexorabil – şi fără dureretorsul lui Margot... care continuă să surâdă! Fierăstrăul, la sfârşitul cursei, şi-a îndeplinit misiunea: tânăra femeie este tăiată în două şi, pentru a o dovedi, Iloritz separă sicriul, punând cele două părţi una contra celeilalte şi publicul, care şi-a oprit respiraţia, poate vedea efectiv, parte lângă parte, una lângă alta, capul şi picioarele lui Margot!

„Torţionarul” readuce după aceea cele două părţi ale sicriului, una în prelungirea celeilalte, înalţă capacul şi... femeia tăiată în două iese surâzând pentru a saluta împreună cu soţul ei publicul care îi ovaţionează.

Unde este straniul, în toate acestea, mă veţi întreba? Până aici nicăieri. Cel puţin, pentru moment.

Venirea unor iluzionişti într-un sat unde aceştia vor oferi reprezentaţii timp de două sau trei zile, suscită evident o mişcare

de interes, de curiozitate şi, în timpul acestor trei zile, cuplul Iloritz îşi va face amici, se va împrieteni cu notabilităţile oraşului sau satului, dar, de asemenea şi cu simplul spectator venit să-i aplaude. În curând, familia Iloritz a cunoscut mai mulţi săteni, şi au fost invitaţi să bea un pahar. Ei au promis că vor reveni în cursul unui viitor turneu... în doi sau trei ani.

Şi „Templul Magiei” şi-a demontat schelele scenei pentru a ajunge la un alt sat unde aceeaşi scenă se repetă, unde se înnoadă prietenii, unde se stă din nou la taclale cu locuitorii, într-o seară, în această a doua etapă, un băiat numit Jeannot s-a oferit voluntar să se culce în sicriu la începutul numărului „femeii tăiate de fierăstrău în două”. Urmează după aceea o nouă etapă: Maurice, este numele spectatorului care s-a oferit pentru experienţă. Şi de-a

lungul întregului itinerariu, în fiecare etapă un nou voluntar se căţăra pe scenă şi se culca în sicriu.

Doi ani s-au scurs, şi soţii Iloritz, încântaţi de primul lor turneu, s-au decis să parcurgă din nou, satele în care deja dăduseră spectacole. Primire călduroasă, se reîntâlnesc vechii prieteni, s-au mai exact vechile cunoştinţe, se stă la taclale în faţa unei căni cu vin pe terasa nelipsitei Cafe du Commerce şi în prima. seară a acestui al doilea turneu, unul dintre săteni declară:

— Fiindcă veni vorba, domnule Iloritz ştiţi pe Louis? Tânărul care s-a culcat în sicriul dumneavoastră magic? Ei bine, el este mort.

Este compătimită un moment soarta acestui sărman băiat şi se vorbeşte apoi despre altceva. Nu, în acest an, niciun sicriu magic, căci trebuie să mai schimbăm, să mai variem spectacolul: acum, punctul cheie al serii este decapitarea lui Margot cu securea. Se râde, se fac glume, şi se promite să se vină în aceeaşi seară la această execuţie capitală.

— Atunci, nu mai faceţi spectacolul cu sicriul? se miră un sătean, decepţionat.

— Nu, în niciun caz aici, surâde iluzionistul. îl vom relua în al treilea turneu al nostru, în doi sau trei ani. Dar noi încă îl

prezentăm de-a lungul unui traseu diferit. Înţelegeţi, trebuie să ştii să dai cu măsură lucrurile bune.

Se râde şi, timp de trei zile este aplaudată decapitarea lui Margot. Apoi o altă etapă, cu alte reîntâlniri obişnuite ale cunoştinţelor şi în voia conversaţiilor, cineva declară:

— Vă amintiţi de Jeannot, tânărul flăcău care s-a culcat în sicriul dumneavoastră? 1: 1 a murit într-un accident de motocicletă.

Trei zile mai târziu o nouă oprire. Acolo, de asemenea, un sătean le aduce la cunoştinţă decesul lui

Robert, „voluntarul” care se aşezase în sicriul magic. Artiştii oftează consternaţi de această întâmplare nefericită şi, ca şi mai înainte, se vorbeşte despre altceva.

În a patra etapă, domnul şi doamna Iloritz se bucurau de ideea regăsirii lui Maurice, un tânăr de 20 de ani care, pasionat de spectacolul lor, trei ani mai înainte, îi urmase din cătun în cătun, pe bicicletă, pe o rază de 30 de kilometri.

Oprindu-se din nou în satul său, uluiţii şi întristaţi, soţii Iloritz află că „micul Maurice” s-a înecat! Maurice care, bineînţeles, fusese voluntarul care se întinsese în siciru.

Începând din acest moment, cuplul de iluzionişti a început să îşi facă probleme, să se întrebe asupra „coincidenţei” tragice. Cu o anumită înţelegere în sat, ei sunt cei care de această dată pun întrebări locuitorilor.

— Germain?

— Săracul, a murit într-un accident de maşină!

Într-un alt sat, o altă moarte al unui alt voluntar din cauza tifoidei. Şi din etapă în etapă, soţii Iloritz, consternaţi, descoperă o înfiorătoare cascadă de decese având cauze multiple: accident, înec, maladie.

Urmând itinerarul său şi ajuns în Lavandou, unde el va descoperi al 10-lea deces, „profesorul” Iloritz, consternat, a luat atunci decizia de a abandona numărul sicriului magic… devenit sicriul blestemat. De multe ori (înainte de a se descoperi acest gen de „blestem”), confraţii i-au propus iluzionistului să-i cumpere acest „număr” care obţinea atâta succes. Invariabil, cuplul refuzase întotdeauna, preafericit să-şi păstreze această

Şiţnare iluzie”, pentru a utiliza limbajul meseriei. Dar acum, după jeeastă dramatică serie neagră, ar fi fost necinstit – dacă nu chiar rfminalsă vândă acest sicriu blestemat. Nu, trebuia să fie pus linie moartă, într-un depozit din Marsilia, şi să nu mai fie IWins.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-l... ardem? s-a hazardat Margot.

— Nu. De ce să-l ardem, să-l distrugem? El nu ne-a adus ghinion, nouă din contră, ne-a permis să obţinem un mare «succes cu fiecare reprezentare. Nu, noi îl vom lăsa într-un de pozit la prietenul nostru Merval, din strada Abbe-de-l'Epee.

Acest episod al abandonării sicriului blestemat se situează în 1936. În anii următori, subiectul malefic a rămas sub stratul de praf, într-un colţ al depozitului. În 1939, soţii Horitz au primit vizita unui confrate şi amic de-al lor Kle-Ro care, înjurând şi plângându-se, le-a mărturisit necazurile sale. Într-un accident de maşină, tot materialul de iluzionism îi fusese distrus. Cum să-şi onoreze contractul semnat la Salon-de-Provence, unde trebuie să prezinte un spectacol sâmbătă? Kle-Ro l-a rugat deci pe amicul său Horitz să-i împrumute sicriul magic.

— Tu eşti nebun? s-a indignat cel din urmă. Cum? Tu care eşti una dintre rarele persoane căreia noi i-am revelat această macabră afacere, ai tu tupeul să-mi ceri acest sicriu blestemat? Nici nu se frane problema. îţi voi împrumuta materialul meu clasic şi...

— Dar acesta nu va fi suficient, vedeţi! Este „marea iluzie" care îmi trebuie. Şi apoi tu nu poţi să crezi această istorie neverosimila de decese în serie? Sunt coincidienţe, nimic altceva. Cum crezi tu că faptul de a te culca într-un sicriu poate să antreneze moartea... Fie că e vorba despre înec, de accident de (motocicletă sau de tifoidă? Este ridicol!

— Fără îndoială, a convenit Margot, dar tu nu poţi nega că toţi ftceşti oameni sunt morţi în lunile care au urmat trecerii noastre! ţ – Aceasta este soarta, asta-i tot!

În final, în faţa disperării acestui confrate nefericit, Horitz s-a fesa! convins să-i împrumute faimosul sicriu care dormea de mai riulţi ani într-un depozit şi care îşi

pierduse fără îndoială puterea

să malefică. Kle-Ro l-a luat, a mulţumit binefăcătorului său şi s-au scurs opt zile.

Până când, într-o seară, Kle-Ro a dat năvală la prietenii săi, în lacrimi, sfâşiat de amărăciune: Emil, băiatul asistent, s-a aşezat în sicriu, la reprezentarea dată la Salon. El s-a aşezat numai o dată în sicriu şi în zilele care au urmat nefericitul a murit dintr-o pneumonie!

Prăbuşiţi, lloritz şi soţia sa au plâns moartea acestui băiat, o nouă victimă inocentă a acestui sicriu blestemat, rămas la Salon după dramă.

— Kle-Ro, trebuie să-mi faci un jurământ, în memoria lui Emil, să arzi acest sicriu, să-l transformi în cenuşă! A făcut destul rău până acum, vreau ca el să dispară!

Şi astfel a fost anihilat, şters, sinistrul blestem care se ataşase de această „mare iluzie”: sicriul femeii tăiate în două.

Dar cum oare această cutie obişnuită, compusă din scânduri noi, fabricatea din toate piesele de către lloritz, un om cumsecade, a putut declanşa aceste morţi în lanţ în Pirineii Orientali, în Aude, llerault şi în Provence? Nu putem vorbi aici despre magie neagră, despre invocare malefică practicată de un iluzionist care nu prezenta decât nişte „numere” de iluzionism cât se poate de inocente! Sicriul nu servise decât lui lloritz şi soţiei sale, şi nu se pune problema să presupunem că era „încărcat”, impregnat de efluvii nefaste din partea unui adept al vrăjitoriei (goetie). Şi tragica repetare a acestor decese nu poate nici ea să primească drept explicaţie cuvinte cum ar fi coincidenţă, hazard, fatalitate.

Atunci? Cine îmi va explica această nefericită întâmplare? Desigur nu „savanţii” care se limitează să ridice din umeri!

Această povestire, am cules-o din gura doamnei lloritz, ale cărei declaraţii au fost înregistrate pe

magnetofon. Emoţia sa nu a fost simulată atunci când ea mi-a povestit această istorie, istoria sa; din nefericire, după 40 de ani, ea nu-şi aminteşte numele satelor devenite teatru al acestor evenimente funeste. Fără îndoială există acum persoane din satele numite care îşi amintesc de moartea „micului Maurice” şi a altor voluntari. Ar trebui să

fac o îndelungată anchetă, să consult arhivele ziarelor din acea epocă care apăreau în regiunile (unele nici nu mai există în zilele noastre), să caut după aceea supravieţuitorii printre spectatorii care au asistat la reprezentaţiile din „Templul Magiei”, să stabilesc identitatea acestor voluntari şi să aflu pe apropiaţii şi pe amicii lor. Din nefericire, timpul mi-a lipsit pentru a face o astfel de muncă de Sherlock IIolme, s.

Înainte de a închide această afacere, aş vrea să subliniez o particularitate destul de stranie a „profesorului” lloritz, discipol al celebrului Benevol.

Mai înainte însă, o anecdotă a cărei concluzie seamănă cu o povestire populară care ar putea figura în Marius! La începuturile activităţii sale, lloritz se lăsa îngropat de viu, ca un fachir made in India, pană în ziua în care municipalitatea din Marsilia (înainte de război) a decis, indignată, să interzică aceste demonstraţii... care „cauzau un prejudiciu considerabil onorabilei corporaţii a pompelor funebre”! Ce păcat că hotărârile şi deliberările din această şedinţă a consiliului municipal n-au putut fi înregistrate pentru posteritate... şi pentru hazul cititorilor ziarului Canal Anclicând

Dar să revenim la iluzionist care, în 1941, ca urmare a unei anghine pectorale, a fost internat la spitalul mixt din Aix-en-Provence. Acolo, în camera sa, iluzionistul a făcut o constatare foarte surprinzătoare: „Printr-o simplă contracţie, el ajungea să-şi oprească bătăile inimi sale! Această experienţă a fost oficial controlată de comandantul (îoirand. Ca urmare, lloritz şi-a reînnoit experienţa la

facultatea de medicină din Montevie, unde în prezenţa a 50 de practicieni şi cardiologi care, timp de exact 33 de secunde, au fost incapabili să sesizeze ce-a mai mică pulsaţie cardiacă. Sficmomanometrele au fost examinate, testate pentru a se asigura de buna lor funcţionare şi, din nou brasarda a fost pusă în jurul braţului pacientului... ale cărui pulsaţii se opreau din nou!

Supus unei radiografii în cursul experienţei, inima „profesorului" lloritz a rămas inertă: o tresărire, o contracţie musculară a pacientului, şi iată-l „mort-viu". 33 de secunde s-au scurs: o nouă contracţie, o nouă tresărire din toată fiinţa sa şi

35

Inima şi-a reluat bătăile normale. Niciunul dintre specialiştii care au controlat acest „număr de yogin" nu a ajuns s-o explice într-un mod satisfăcător, orice trucaj, bineînţeles, fiind exclus.

Aime-Marius-Felix Orinier, zis „profesorul" lloritz, a murit la 26 septembrie 1951 la Marsilia, la vârsta de 51 de ani, victima unei crize cardiace. Experienţele sale de oprire a inimii au jucat vreun rol în această afecţiune-Cine ar putea s-o spună?

CAPITOLUL II

Semne şi indicii prevestitoare

Nu vom părăsi imediat familia Horit/ şi vom semnala acum unele semne stranii care s-au manifestat în cadrul acestei familii în diverse ocazii şi mai ales cu prilejul decesului iluzionistului.

În 1951, deci, din cauza stării sale de sănătate, domnul lloritz a trebuit să abandoneze scena, trecând ştafeta ginerelui său-Avon lloritz şi fiicei sale Maria Tereza, care au reluat turneele. În data de 26 septembrie, Maria Tereza şi soţul său se găseau la Tolouse, pregătind viitorul spectacol şi locuind într-o caravană. La ora şase dimineaţa, Maria Tereza a fost brusc trezită de un şoc, un zgomot suficient de puternic care dădea impresia unei pietre

lovind geamul rulotei. La s-a trezit, foarte surprinsă că un copil din împrejurimi ar fi putut să fie la o oră aşa de-matinală afară. S-a uitat şi nu era nimeni. Niciun semn pe geam, nicio urmă de

piatră. Totuşi acest zgomot evoca Foarte bine şocul unui obiect dur cu sticla. Maria Tereza s-a culcat din nou.

Deci în acelaşi moment, la ora şase dimineaţa, dar la Marsilia iluzionistul Doryan îşi încheiase toaleta de dimineaţă şi se pregătea să ia un tren pentru a se duce la Tolouse la Maria Tereza şi la soţul acesteia. Un zgomot neaşteptat, un şoc, l-a făcut să se întoarcă: un cadru, un mic tablou agăţat de perete tocmai căzuse pe parchet. Doryan a rămas uimit, dar nu a a mai stat pe loc căci era în întârziere şi trebuia să ia trenul.

Să ne reîntoarcem la Tolouse, două ore mai târziu. O telegramă tocmai o anunţa pe Maria Tereza că tatăl său se simte Foarte rău. Zdruncinată, tânăra femeie, şi-a lăsat soţul să pregătească spectacolul şi a luat fără să întârzie drumul Marsiliei unde, l-a sosirea sa, ea şi-a găsit inaina, s rudele şi amicii, zdrobiţi de durere: „profesorul” lloritz încetase din viaţă în chiar acea dimineaţă, la ora şase! Nedorind şi neîndrăznind să anunţe această tristă veste prin telegramă, doamna lloritz se mărginise să menţioneze în ea doar cuvintele: Tata se simte foarte rău”.

În acea dimineaţă, după plecarea soţiei sale, Avon lloritz, ginerele, şi-a pregătit cafeaua în rulotă şi a constatat, deschizând bufetul, că una dintre etajere era acoperită cu granule de sticlă: fără îndoială că un pahar se spărsese datorită unui şoc fără ca Maria Tereza să observe! Explicaţia a ieşit la suprafaţă mult mai târziu, la reîntoarcerea Mariei Tereza. Acest pahar care se spărsese inexplicabil, aparţinuse doamnei lloritz, mama, care îl adusese cu ea, obişnuită cum era („Eu sunt un pic maniacă”, mi-a mărturisit ea) să bea întotdeauna cafeaua în acest pahar Pyrex, pe care ulterior ea îl uitase în rulota

fiicei sale.

Zgomotul sec, auzit la ora şase dimineaţa, fusese produs de explozia acestui pahar, acum transformat în granule şi nu, cum crezuse ea iniţial, de o piatră lovind geamul ferestrei rulotei. Aici, de asemenea, era vorba de un „semn” care ca şi în cazul tabloului înrămat de la Doryan se prăbuşise în chiar clipa în care lloritz îşi dădea ultima sudare!

Manifestările postume – s-au mai exact cele ce însoţesc decesul, similare celor descrise mai înainte sunt bine cunoscute şi ar trebui

37

să ai sufletul impasibil şi spiritul obtuz pentru a le respinge în bloc!

Mult mai târziu, noi o întâlnim pe Maria Tereza şi pe soţul său în rulota lor, la Cannes, unde doamna Horit/, este venită în vizită, în acea zi, domnul Honnorat, un prieten de familie, ia masa împreună cu ei, în mica încăpere a vehiculului pe roţi. Alături, era o bucătărioară pe masa căreia se alia o sticlă de apă minerală; era sticla de apă minerală a doamnei Horit/. După masă, domnul Honnorat îi sfătuieşte cu fermitate ca în apropierea sărbătorilor să monteze un spectacol de iluzionism. Avon Horit/ evită să se angajeze căci o astfel de acţiune cere capital, materiale care trebuie fabricate şi deci muncitori, lucrători, etc. Domnul Honnorat, vechi prieten al „profesorului” Horit/ respinge toate aceste obiecţiuni şi promite tânărului cuplu ajutorul şi furnizarea materialelor, şi a muncitorilor din propria sa întreprindere. Maria Tereza şi soţul său se întreabă şi ezită să accepte această ofertă generoasă când, brusc, din bucătărie s-a auzit un straniu zgomot de apă.

Maria Tereza s-a dus în chicinetă şi \ rămas blocată: sticla de apă minerală, deşi stătea în picioare, îşi vărsa conţinutul pe masă. O bucăţică de sticlă, aproape rotundă, se detaşase, inexplicabil, din mijlocul sticlei şi lichidul se scurgea gâlgâind. Tulburată şi apoi înseninată, tânăra

femeie a revenit lângă invitat:

— Suntem de acord, domnule Honnorat, noi acceptăm oferta dumneavoastră atât de interesantă: tatăl meu tocmai m-a făcut să aflu că această acţiune va 11 o reuşită!

Şi a fost o reuşită: „semnul” (direct şi totdeauna legat de un obiect de sticlă la această familie) nu minţise. Mai târziu, din nou, dar la Marsilia, chiar în casa doamnei Horit/, o nouă manifestare: o sticlă de apă de colonie, cumpărată cu o oră mai devreme, s-a spart de la sine. Tulburată, doamna Horit/ se întreba cum trebuie să interpreteze acest semn de la soţul său dispărut. Este acesta anunţul unei ştiri funeste? în cursul după-amiezii, ea s-a dus la o verişoară care deţinea pe atunci un bar, în strada Toulon. Puţin după aceea, o prietenă a intrat în acest bar şi a anunţat-o pe doamna Horit/:

38

— În această dimineaţă, eram la cimitirul Saint-Pierre. Trecând prin faţa mormântului lui Aimé („profesorul” Horit/), am avut surpriza să văd o va/ă cu flori spărgându-se brusc.

Exact la aceeaşi oră când, la doamna Horit/, se spărgea sticla cu apă de Colonie!

Aceste semne şi indicii sunt frecvente înviaţă dar, în general, noi nu le dăm nicio atenţie, numai repetarea şi constanţa lor ne permite să le luăm în seamă şi să ne punem întrebări, să stabilim o paralelă între manifestările lor şi anunţarea unui eveniment legat de un părinte, de un apropiat sau de o persoană decedată.

Rulota malefică

Punerea în undă a „Sicriului blestemat al profesorului Horit/” (difuzată la 18 ianuarie 1972, în cadrul emisiunii de radio întâlniri cu straniul) mi-a adus o scrisoare interesantă de la o radioascultătoare (doamna V.J. d’Auriol, Bouches-du-Rhône) relatându-mi o aventură singulară survenită odinioară bunicii sale. Am făcut o vizită

acestei bătrâne doamne (în vârstă de 74 ani în 1972), care mi-a povestit o istorie pe care o repetase adesea fiicei şi, mai târziu, nepoatei sale (doamnei V.J.) citată mai sus.

În timpul primului război mondial, eroina acestei povestiri trăia în Spania. La vârsta de 16 ani, ea s-a căsătorit cu un căpitan Reguera, supranumit Buffalo Bill, un bărbat solid de 40 de ani care juca în trupa circului Amar. Căpitanul Reguera era un iscusit aruncător de cuţite, care a făcut din tânăra sa soţie – care a luat atunci numele de Miss Florindapartenera sa. Cuplul a urmat circul într-o rulotă „din alte timpuri" şi care era foarte puţin confortabilă. Astfel, atunci când un actor de bâlci i-a propus lui Reguera să-i vândă propria sa rulotă, mult mai modernă şi la un preţ derizoriu, aruncătorul nostru de cuţite s-a folosit de ocazia ivită şi s-a instalat cu soţia sa şi cei doi copii în ea.

39

În voia periplului său, circul Amar a ajuns în Franţa. Din acest moment sănătatea Florindei s-a deteriorat puţin câte puţin: s-a vorbit despre o hemoragie (metrită) asociată cu o tulburare pe care medicii nu au reuşit să o diagnosticheze. Într-o noapte, Florinda a văzut ieşind dintr-un dulap din peretele rulotei o tânără femeie cu păr blond lăsat în jos, purtând un fel de voal sau cămaşă de noapte. Apariţia, fluturând un pumnal în mână, se îndrepta către patul Florindei. Aceasta din urmă a tras un strigăt de spaimă, şi, în celălalt pat soţul s-a trezit dintr-un salt şi a aprins liniştit lampa cu petrol. Florinda, agitată, i-a explicat ceea ce tocmai văzuse. Căpitanul Reguera s-a străduit să o liniştească argumentând că acel dulap – a cărei uşă era închisănu ar fi putut să adăpostească nimic altceva, umplut cum era cu lenjerie. Nu putea să fie vorba decât de un vis rău, de un coşmar.

Patru sau cinci zile mai târziu, în noapte Florinda s-a trezit brusc auzind din nou deschizându-se uşa dulapului: încă o dată, aceeaşi tânără femeie cu părul lung şi blond

ieşea, înarmată cu un cuţit! Florinda a rămas un moment paralizată, întrebându-se dacă este ea s-au soţul ei ţinta atacului acestei necunoscute. Neglijând patul căpitanului Reguera, apariţia s-a îndreptat drept spre Florinda care a început să urle. Trezit de aceste strigăte, soţul a aprins în grabă un chibrit şi şi-a găsit soţia palidă şi înspăimântată… dar nicio urmă de fantomă. El a liniştit-o repetându-i că fusese iarăşi victima aceluiaşi coşmar, arătându-i dulapul nevinovat cu încărcate de lenjerie.

A mai trecut un timp; Florinda slăbea, incapabilă să se ocupe de copii şi să servească drept parteneră soţului său. În final, copiii au fost încredinţaţi bunicii şi Florinda, deşi cu o sănătate zdruncinată, a putut să-şi reia reprezentaţiile la circ.

Totuşi, în fiecare seară, în momentul culcării, anxietatea o tortura: ea se temea de reîntoarcerea apariţiei. Într-o noapte, înduioşat de teama morbidă care o distrugea pe soţia sa, căpitanul Reguera, pentru a o linişti, a bătut cu grijă în cuie solide uşa dulapului. Astfel, „reaua femeie” nu va putea să mai iasă.

— Priveşte, a precizat el, chiar şi un om zdravăn ar fi incapabil să deschidă dulapul. Tu poţi să dormi liniştită. Asigurarea sa nu

era decât o respectabilă minciună căci Reguera se întreba dacă nefericita sa soţie care se prăpădea, victimă a unei tulburări necunoscute, nu era pe deasupra pe cale să-şi piardă raţiunea.

În miezul nopţii, un strigăt de teroare l-a trezit. 1: 1 a aprins lumânarea, s-a apropiat de soţia sa care, cu o voce întreruptă de sughiţuri, şi-a repetat povestea. Necunoscuta cu părul lung a revenit, ieşind din dulap înarmată cu un pumnal pe care l-a agitat în aer spre ea. Obosit peste măsură, Reguera a îmbrăţişat-o peste umeri pe Florinda, şi a lbrţat-o să se apropie de dulap:

— Uite, priveşte uşa pe care o condamni, priveşte

cuiele care…

HI şi-a lăsat fraza în aer şi manifestându-se într-un spasm violent, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, găsi cuiele smulse şi uşa întredeschisă!

Şi robustul şi raţionalul căpitan Reguera a început să-şi pună de atunci întrebări. Nimeni n-ar fi putut să smulgă aceste cuie iară să facă zgomot. fără să-l trezească pe el, care, până acum, nu crezuse o vorbă din această dramatică poveste care o conducea lent dar sigur pe soţia sa către mormânt, căci ultimul medic consultat îi mărturisise neputinţa sa în faţa acestei tulburări necunoscute. Practicianul lui estima că nefericita mai avea de trăit doar câteva luni.

Descumpănit, Reguera nu luase în serios acest verdict teribil şi, în această noapte, în faţa acestui inexplicabil fenomen, încercând să calmeze teroarea de care fusese cuprinsă Florinda, el a rămas pe gânduri. îşi rememora descrierea acestei apariţii înspăimântătoare, precizându-şi de fiecare dală câte un detaliu. Şi, puţin câte puţin, o idee – absurdă la prima vedereşi-a croit drum în mintea sa. Această descriere părea să semene bine, punct cu punct, cu imaginea primei sale soţii! Prima sa soţie, pe care Florinda nu o văzuse niciodată, care nu putea deci să fie influenţată de amintirea chipului ei. Fra oare posibil ca fosta doamnă Reguera să fi exersat – sau să facă să acţioneze un farmec de ură contra rivalei sale?

Un farmec care s-a manifestat imediat după cumpărarea rulotei? I se trage, aşadar, de la această rulotă al cărei proprietar

se descotorosise la un preţ derizoriu? Dar acest proprietar era un om cinstit, incapabil să se amestece într-o afacere atât de murdară de farmece, de vrăjitorie. Dacă reţinem ipoteza farmecului, am putea admite că fosta soţie a lui Reguera (sau un complice) a ascuns un farmec un obiect nefast, malefic în această rulotă?

Căpitanul Reguera s-a mărginit să constate faptele, şi a decis pe loc să se debaraseze imediat de această rulotă malefică... pe care a vândut-o la rândul său pe un preţ de nimic!

Mişcat de nenorocirea acestui cuplu, directorul circului le-a cumpărat o rulotă nouă şi niciodată strania şi neliniştitoarea apariţie nu s-a mai manifestat. Plăpânda Miss Florinda, condamnată la o moarte rapidă, şi-a redobândit curând forţele contrazicând astfel opinia Facultăţii de Medicină, şi a putut din nou să-şi aducă copiii, să se ocupe de ei, jucând, seara drept ţintă vie, schiţată dintr-o aruncătură de pumnalelor lansate cu o mână sigură de căpitanul Reguera numit Buffalo Bill!

„Debila" Miss Florinda, care mi-a raportat această stranie aventură avea, repet, 74 de ani (în 1972) şi se ţinea bine; piciorul bun, ochiul bun în prezenţa doamnei V.J., nepoata sa, ea nu a avut nicio dificultate în a-mi acorda mărturia sa. Din nefericire, nici ea şi nici soţul său nu s-au preocupat să ştie ce se întâmplase cu cumpărătorul rulotei lor, şi nici dacă acesta a suferit, la rândul său, farmecele care le-au stricat aproape patru ani din viaţa lor.

l crmccarca din ură

Un alt ca/ de fermecare, mult mai dramatic – cel puţin în ceea ce priveşte durata sami-a fost povestit de doamna F.A. născută într-un mic sat din pampasul argentinian, la 800 kilometri distanţă de Bucnos Aires.

În urmă cu 60 de ani, părinţii acestei doamne (s-o numim France Bizot), învăţători în acest mic sat argentinian au fost martorii faptelor pe care le vom relata. În această localitate, unde toţi oamenii se cunoşteau între ei, trăia o familie italiană foarte stimată: Belmonti (pseudonim), care avea mai multe fiice, dintre care Laura, era o brunetă de 18 ani, fermecătoare. Belmonti avea drept vecini o familie de ţigani pe care noi o numim Alvarez.

Băiatul familiei Alvarez, Pedro, un tânăr puţin

recomandabil, să îndrăgostit de Laura şi a cerut-o în căsătorie prin mama sa. Familia Belmonti şi Laura însăşi, deloc încântate de această cerere, au respins-o în cel mai politicos mod posibil argumentând că Laura, cu o sănătate fragilă, era încă prea tânără pentru a se gândi la căsătorie.

Pedro a avut, evident, o mare ciudă, şi ceva timp după aceasta, mama tânărului a întâlnit-o pe Laura... Oftând din rărunchi, i-a adresat următoarele cuvinte:

— Noi vom părăsi acest sat; totuşi n-aş dori ca să rămânem certaţi. Nu vrei să te căsătoreşti cu băiatul meu? Mare pagubă, să nu mai vorbim, dar vino totuşi mâine după-amiază să iei o cafea la noi şi vom rămâne prieteni.

Întoarsă acasă, Laura a vorbit despre această discuţie mamei sale şi a mărturisit că nu ţine deloc să răspundă acestei invitaţii. Mama ei a aprobat-o:

— Ca să nu iasă vorbe, voi merge în locul tău şi te voi scuza pretextând că tu ai o migrenă.

Aşa a făcut; doamna Belmonti şi doamna Alvarez au vorbit amical o parte din după-amiază şi apoi, reîntoarsă acasă, mama Laurei a declarat fiicei sale:

— Ai lacul bine că nu le-ai dus la ţigani. Cafeaua era infeclă şi am băut-o doar din politeţe!

În timpul nopţii, doamna Belmonti s-a plâns de violente dureri de cap şi, către dimineaţă, când a sosit medicul, el a găsil-o într-o stare de letargie. Dezarmat, neajungând şi alte cu precizie originea tulburării, el a preferat să aştepte, să-i urmărească evoluţia acesteia. Zilele au trecut şi, neconstatând nicio ameliorare, medicul a cerut opinia unui confrate din Capitală, care a trebuit să-şi mărturisească incompetenţa.

Atinsă de nenorocirea acestei familii, doamna Bizot, învăţătoarea, a scris la Facultatea de Medicină din Buenos Aires pentru a semnala acest caz şi, puţin după aceea diverşi specialişti s-au perindat pe la căpătâiul bolnavei căreia, din nefericire, nu i-au putut aduce nicio alinare:

doamna Belmonti rămânea scufundată în letargie. Dar o letargie stranie şi foarte particulară (în 1972): „Îmi amintesc că am văzut pe această femeie culcată în patul său, palidă, cu ochii închişi, mişcând constant capul de la stânga la dreapta, inconştientă, ceea ce m-a impresionat deosebit”.

Da, această letargie era cu adevărat stranie… A hrăni această nefericită era un lucru extrem de dificil şi într-o zi, la începutul maladiei, Laura a lăsat pe noptieră farfuria cu hrană şi s-a dus să plângă în bucătărie, chinuită de supărare şi disperare. După un timp ea s-a reîntors la căpătâiul mamei sale şi a constatat atunci uluită, că farfuria era goală! în patul său doamna Belmonti, mereu inconştientă îşi mişca capul lăsând să iasă un geamăt surd. Neînţelegând cum ar fi putut mama sa, în starea sa, să se aşeze în pat, să ia farfuria, să mănânce hrana şi să pună farfuria pe noptieră, Laura, împietrită, i-a comunicat toate acestea tatălui său.

Amândoi au decis atunci să încerce o experienţă. Venind seara, ei au depus mâncarea pe noptieră, s-au retras, au închis încet uşa şi s-au prefăcut că coboară la parter. Pe vârfurile degetelor, ei au revenit lângă uşă şi Laura şi-a lipit ochii de gaura cheii. În acest moment, în patul său, doamna Belmonti a început să se agite, şi să strige cu voce răguşită din care răzbătea furia…

Tatăl şi fiica, stupefiaţi, neliniştiţi s-au decis să coboare, lăsând să se scurgă peste o oră de aşteptare plictisitoare. Apoi au urcat

din nou în cameră. Au deschis uşa: doamna Belmonti era culcată inconştientă, legănându-şi capul şi bolborosind aceleaşi geamăte surde. Dar mâncarea nu mai era acolo! în plus, ei au constatat că bolnava îşi lacuse toaleta şi se culcase din nou!

A doua zi, domnul Belmonti a luat un burghiu şi în cea mai mare linişte posibilă, a făcut două găuri în

peretele camerei în timp ce solia sa se odihnea, cu Laura şi surorile ei la căpătâiul său.

A venit şi ora mesei. A fost lăsată farfuria pe noptieră şi doamna Belmonti a rămas singură, inconştientă.

Fără să facă niciun zgomot, Laura şi tatăl său şi-au lipit ochii de găurile practicate în perete. În chiar acel moment bolnava a început să urle, să se agite în palul său de durere. În niciun mod ea n-ar fi putut să vadă sau să audă pe cei care o spionau, şi totuşi ea le percepuse prezenta. Adesea, experienţa a fost reluală, şi de fiecare dată când doamna Belmonti se simţea observată ea urla şi îi făcea să se îndepărteze în grabă pe soţul său şi pe copii copleşiţi de durere. Când aceştia reveneau în încăpere, după una s-au două ore, bolnava (din nou în stare de letargie) îşi mâncase hrana şi îşi lacuse toalela…

Specialiştii au revenit, au examinat-o pe doamna Belmonti, încă o dată ei şi-au mărturisit incompetenţa, uluiţi să afle de straniul comportament al acestei femei care, în momentul mesei dar numai la adăpost de privirile indiscrete, ieşea din inconştienţă pentru a se hrăni şi a se ocupa de toaleta sa înainte de a se reculca şi a-şi repierde atunci simţurile!

Acest calvar a durat 15 ani! 15 ani în timpul cărora fetele familiei Belmonti şi-au întemeiat propriul lor cămin, s-au instalat cu soţii lor, apoi cu mica lor familie în alte case din sat. Numai Laura a refuzat să se căsătorească, strivită de tristeţe şi înţelegând că teribilul farmec a cărei victimă fusese mama sa, îi era, de fapt, destinat ei. Dacă ea s-ar fi dus la familia Alvarez pentru a bea cafeaua „prieteniei”, atunci ar fi primit ea blestemul gitanilor şi nu mama sa.

Aşa au trecut 15 ani de chin şi suferinţe, în cursul cărora Laura s-a devotat, rămânând constant pe lângă mama sa, schiţând rar

calc un surâs şters la gânguritul numeroşilor săi

nepoţi şi nepoate care crescând, veneau adesea să o vadă pe bunica bolnavă, inconştientă şi care de fapt, nu-i cunoştea şi nu putea să-i vadă.

Într-o noapte; în cursul unei furtuni danubiene, domnul Belmonti şi Laura au fost treziţi brusc de strigăte, de exclamaţii provenind din camera bolnavei:

— Veniţi! Veniţi repede! Plouă în patul meu!

Cu glasul încărcat de emoţie, ezitând să admită că s-ar putea să fie victime ale unei halucinaţii auditive, ambii s-au precipitat în cameră şi au rămas un moment încremeniţi de uimire: doamna Belmonti era în picioare, tunând şi fulgerând împotriva furtunii, contra acelei fisuri din plafon pe unde se scurgea un fir de apă!

Ne imaginăm lacrimile de bucurie, şi violenta emoţie care îi sugruma pe tată şi pe fiică în faţa acestei veritabile reînvieri. Domnul Belmonti, surprins, a fugit la fetele şi la ginerii săi, i-a trezit, i-a anunţat de uimitoarea veste şi i-a dus lângă bolnavă, aşezată în patul său şi care plângea şi ea de asemenea bucurie, îmbrăţişându-i.

Şi a fost o mare uimire pentru fiicele familiei Belmonti să audă că mama lor îi chema pe fiecare din soţii lor pe numele lor. Ea ştia că acesta este Louis, că acela este Renato şi că celălalt este Miguel!

— Repede, fetele mele! surâse doamna Belmonti, mergeţi şi căutaţii pe copiii voştri, treziţii, aduceţii să-i îmbrăţişez! Şi mai ales, nu-mi spuneţi numele lor: eu le cunosc, eu voi şti să-i numesc fără greşeală, veţi vedea!

Şi ei au aliat, cu adevărăt, că Nonna (bunica) îi cunoştea perfect pe nepoţi pe numele lor: nepoţii pe care ea nu-i văzuse conştient niciodată! Teribila sa maladie, fruct al unei mârşave fermecării îi conferise anumite facultăţi parapsihologice!

Dar să-i dăm cuvântul doamnei France Bizot, care-şi sfârşeşte astfel povestirea sa:

— A doua zi – aveam pe atunci zece ani-Laura a venit la noi acasă să anunţe ştirea şi să-i spună mamei mele:

doamna Bizot, vă cheamă mama mea. Ea vrea să vă mulţumească că v-aţi ocupat de ea şi că aţi venit adesea să o vedeţi. Era prima oară, continuă

46

Îiloanina France Bizot, că o vedeam pe această femeie în picioare, ryorbind amabil şi fără să pară că ar fi fost căzută în stare de Inconştienţă atât de mult timp. De exemplu, ea nu-şi amintea j-bsolut deloc cum mânca, cum îşi făcea toaleta şi n-a ştiut Vreodată s-o spună după aceea. Deşi nu mă cunoştea, pentru că pnă născusem în timpul maladiei sale, ea m-a chemat pe nume şi mi-a zis: tu ai zece ani, France, aceeaşi vârstă ca nepoata mea Jâinilia şi ştiu că-ţi place să vii să te joci cu ea. Într-o zi, din întâmplare, s-a aflat că gitana, mama băiatului respins, murise pfeiar în noaptea în care doamna Belmonti îşi reluase cunoştinţa, în cursul acelei furtuni!

Natural, scepticii vor gândi astfel: în timpul lungii sale maladii şi a inconştientei sale, doamna Belmonti fusese adesea vizitată de ftepoţii săi. Nu trebuie deloc să ne îndoim că au existat mai multe peazii, când fiicele şi tinerii săi au putut să pronunţe numele acestor micuţi. Subconştientul doamnet Beimont le-a înregistrat, pentru a le restitui, cincisprezece ani mai târziu, atunci când ea şi-a reluat cunoştinţa. Şi „întâmplarea” a vrut ca ea să nu se înşele de loc, atribuindu-i corect fiecăruia numele care îi revenea.

Cât despre specialiştii din Buenos Aires, aceştia erau incompetenţi pentru că ei nu au ajuns niciodată să diagnosticheze maladia imaginară a acestei „simulatoare”, care, râzând pe sub mustăţi, simula letargia, pentru, ca imediat după plecarea apropiaţilor săi, să mănânce liniştită şi să-şi facă după aceea Joaleta înainte de a se reaşeza în pat, pentru a-şi continua comedia”.

t Este adevărat că în acest sat retras din Argentina, distracţiile jfrebuie să fi fost destul de rare. Atunci, această mamă poznaşă aevine cât se poate de scuzabilă dacă s-a

distrat cum a putut!

Faptul că gitana murise chiar în momentul în care doamna Belmonti „s-a prefăcut” că-şi reia cunoştinţa, aceasta depinde de zeul întâmplare, care, după cum bbine este cunoscut, este jeomplicele îndatorat necesităţii!

47

Farmece congoleze

Dintr-un articol publicat în data de 9 octombrie 1961 de către săptămânalul La Pressc Maga/inc extragem acest pasaj:

„Scriitorul francez Jean Perrigault, autorul mai multor lucrări ştiinţifice a povestit (în cartea sa Magia în Negri) cum a văzut „uciderea la distanţă” a duşmanului unui colonist alb. Acesta din urmă, în dorinţa de a se răzbuna, plătise un vrăjitor, numit Dzo, pentru ca el să execute pe omul care locuia la sule de kilometri depărtare de acel loc.

„Odată târgul acceptat, Dzo a ridicat un rug în piaţa satului şi, cu ajutorul populaţiei, a organizat o ceremonie magică, unde au alternat dansurile şi cantaţiile. Pe cer, o lună roşiatică ajungea la apogeul traiectoriei sale. Aerul nopţii era îmbibat de mirosurile respingătoare datorate plantelor care ardeau şi unguentelor cu care se dăduseră pe corp participanţii. La un moment dat, patru negri au avansat către Dzo, purtând un ţap care încerca să se eliberreze zbătându-se. A fost întins pe piatra de sacrificiu, după care vrăjitorul l-a calmat cu câteva pase. Lângă acest altar funebru, un drum larg pavat cu gresie. Cu un gest, vrăjitorul a invitat pe Albul care dorea să se răzbune, să vină alături de el. împreună, ei au ridicat o piatră grea şi au ţinut-o cu cu braţele întinse, în timp ce tam-tamul făcea să se audă un ritm de patru note. Multă vreme, cei doi oameni au rămas în această poziţie. Albul era palid ca un mort. În sfârşit cei doi au lăsat piatra să cadă şi aceasta a zdrobit capul ţapului.

„Fără nici cea mai mică intervenţie, rugul, care ardea

trosnind cu doar câteva secunde în urmă, s-a stins. Un ultim reflex i-a permis lui Jean Perico să noteze ora: 2 şi 24 de minute.

„— Duşmanul tău este mort, a zis Dzo către Albul care comandase ceremonia.

„Cu adevărat, chiar în acea noapte, un anumit M.X. care în ajun era încă plin de sănătate, murise către ora 2, 30 la rezidenţa sa îndepărtată: ziarul care apărea în acea colonie vorbea despre o „fulgerătoare congestie cerebrală". Omul care ceruse serviciul

48

Vrăjitorului a murit de altfel şi el, la vânătoare, câteva zile mai târziu. Întâmplare? Coincidenţă? Justiţie imanentă?"

De ce să nu numim lucrurile pe numele lor şi să invocăm aici faimosul „şoc invers" care loveşte negreşit pe cei ce se dedau practicilor de invocare a spiritelor morţilor, magiei negre, Vrăjitoriei, în scopul farmecelor de ură şi de moarte, efectele de jjbunierang datorate practicilor lor?

Puterea rugăciunii v într-o serată petrecută la nişte prieteni, unul dintre invitaţi, jeâpitan de cursă lungă, pe care noi îl numim Francis, ne-a povestit că fiind copil, el locuia cu bunica sa la ţară. Această jâloamnă, foarte pioasă, sfârşise prin a-i împărtăşi credinţa sa şi (băieţelului, în vârstă de şase sau şapte ani, care o însoţea adesea Ife biserică.

I într-o zi, a fost anunţat un incendiu violent, în împrejurimi, ştoroape de sat, care i-a umplut de groază pe bunică şi pe iliepoţelul său. Căpiţele de paie, grămezi întregi de lemne erau Jjrada flăcărilor.

— Repede, François, să ne rugăm! Să ne rugăm ca să se poprească incendiul…

Micuţul, foarte emoţionat, a căzut în genunchi şi a început să se roage cu toată fervoarea de care era el capabil… şi aproape imediat, flăcările au dispărut, incendiul s-a oprit!

François, aproape deloc uimit, şi-a făcut semnul crucii, mulţumind lui Dumnezeu că i-a împlinit rugămintea. Căci, în sufletul lui de copil, din moment ce se rugase din toate forţele sale, i se părea normal să fi fost ascultat!

Acesta a fost singurul „miracol” săvârşit vreodată de François care, devenit adult, abandonase credinţa sa simplă şi naivă pentru a opta pentru o credinţă destul de „anemică”, el mărturisind că nu poate să explice cum rugăciunea sa a putut să exercite o influentă asupra acestui sinistru.

În ziua în care parapsihologia va străpunge nenumăratele secrete ale psihicului uman şi va releva puterile fantasice îngropate în câmpul biopsihic al anumitor indivizi, poate că atunci vom putea să înţelegem cum aceste talente sălbatice (wild talents – după cum spunea Charles Fort) se pot exercita.

Trompetele de argint ale lui Tutankamon

Blestemul faraonilor a făcut să curgă deja multă cerneală şi nimic nu ne interzice să gândim că lucrurile vor merge altfel în viitor. Prin milenii, bariera magică continuă să facă victime şi îl trimit pe cititor la cartea prietenului meu Câuy Tarade, intitulată „Dosarele straniului” (pag. 229 – 232) şi apărută la Fd. Robert Laffont care ne vorbeşte despre una dintre ultimele victime ale răzbunării faraonilor.

Vreau totuşi să povestesc un episod destul de puţin cunoscut, sau uitat, direct legat de acest straniu blestem care a făcut atâtea victime.

În iulie 1939, autorităţile din Cairo au pregătit un proiect pentru a celebra cu fast începutul noului an musulman. În acest scop, staţia de radio-cmisic Cairo a avut o idee neobişnuit de originală: de ce să nu ne servim de trompetele de război ale lui Tutankhamon (al cărui mormânt fusese descoperit în 1922 de către Iloward Carter şi Lord Carnarvon) pentru a marca trecerea

de la un an la altul? Gratie microfonului de la staţia de radioemisie, sunetele trompetei se vor auzi în tot Egiptul. Şi pentru a da consistenţă acestui lucru, se prevăzuse ca transmisia în direct să aibă loc de la mormântul aceluiaşi faraon, aflat în Valea Regilor.

În acea zi, Muzeul de Antichităţi din Cairo, a fost solicitat oficial şi a împrumutat cele două trompete. O caravană (motorizată, desigur), compusă din tehnicieni, jurnalişti şi comentatori, a fost repartizată în două camioane şi a pornit la drum. Doi muzicieni din garda regală făceau parte din mica trupă care părea foarte bine dispusă.

Trebuie să subliniem detaliile, anume că nimeni, absolut nimeni dintre cei care formau acest convoi nu cunoştea originea acestor trompete, împrumutul fiind obiectul unor tranzacţii discret de Staţia de radio-emisie din Cairo pe lângă direcţia muzeului de antichităţi. Cheia acestei transmisii nu trebuia să fie lacută publică decât după emisiune.

Cele două camioane s-au deplasat deci liniştite când, la câţiva kilometri de Cairo, primul vehicul a călcat un felah (un ţăran egiptean), care şi-a dat imediat sufletul. Convoiul, ascultând de imperativele orarului, a trebuit să-şi continue drumul. Un sfert de oră mai târziu, al doilea camion s-a răsturnat într-o râpă. Bilanţ: un şofer şi un tehnician ucişi.

Trei morţi de la plecare; aceasta justifică faptul că ambianţa de veselie iniţială a cedat locul unei anumite tristeţi. Dar ce să faci, în faţa voinţei lui Allah? Şi s-a continuat drumul, căci trebuia în mod imperativ să se intre în emisie la ora programată. După ce cu multe greutăţi camionul a fost readus pe şosea, caravana s-a pus în mişcare şi a ajuns la locul de destinaţie, în Valea feegilor, cu o întârziere cu puţin peste o oră dar fără să fi înregistrat alte incidente.

Tehnicienii şi-au desfăşurat echipamentele; circuitele au fost conectate, şi legătura stabilită cu centrul emiţător din Cairo.

Prezentatorul a anunţat pe post anul nou şi a făcut un gest în direcţia regiei, dând locul celor doi trompetişti din garda regală. Primul, după un surâs de mândrie, şi-a pus trompeta în faţa

51

microfonului şi... a căzut dintr-o dală înainte să fi putut scoate vreun sunet!

Faptul a produs o încremenire de spaimă, dar tehnicienii, înnebuniţi de această „gala „ involuntară, şi-au făcut datoria pentru a salva emisiunea şi, prin gesturi disperate, l-au făcut să înţeleagă pe al doilea trompetist din garda regală că trebuie să urmeze. Emoţional de moartea subită a colegului său, el îşi luă avânt, tuşi şi-şi umflă pieptul, ducându-şi muştiucul trompetei la buze. Dar vai, în ciuda eforturilor sale, nu s-a întâmplat nimic strălucitor: din trompetă ieşea un gâlgâit lugubru care semăna cu un geamăt de disperare. După un all efect, la fel de in fructuos, trompetistul din garda regală a încercat trompeta necăjitului său coleg, dar fără rezultat: niciun sunet nu a ieşit. Înnebuniţi, tehnicienii s-au grăbit să pună un disc în timp ce trompetistul din garda regală cobora treptele monumentului funerar pentru ca, subit, să se împleticească şi să-şi rupă un picior.

Întâmplare... ori necesitate? Coincidenţe nefericite? Moartea primului trompetist din garda regală a fost cauzată de o ruptură de nerv, aşa cum a fost stabilit ulterior? De acord.

Dar nu putem deloc să invocăm autosugestia pentru a explica această moarte şi accidentul de gradul doi! Trebuie, în sfârşit, să ne reamintim că în afară de conducerea staţiei de radio Cairo şi de aceea a muzeului, nimeni nu ştia că cele două trompete proveneau din mormântul lui Tutankhamon şi tăceau parte din comoara

rămasă lângă mumie timp de mai mult de 30 de secole! Şi aceste trompete, cu grijă controlate de experţi înainte de plecarea convoiului, erau atunci în perfectă stare de funcţionare. Ţipătul macabru care a fost emis, în timpul emisiunii în direct, a provocat o tulburare stranie tuturor ascultătorilor din acel moment.

Nimeni nu ne poate explica raţional această furie neagră, nici sunetele funebre ieşite din una dintre trompetele sacre. Hzoteriştii văd în toate acestea o prevestire funestă cu atât mai alarmantă cu cât ea provenea dintr-o trompetă de război.

Noi suntem, reamintim, în iunie 1939 şi, câteva luni mai târziu, infernul s-a declanşat cu cel de-al doilea război mondial…

52

Departe de mine ideea de a trage o concluzie din aceste coincidenţe. Totuşi, dacă eliminăm o anumită legătură sau relaţie între sunetul funebru al trompetei de război şi izbucnirea conflictului mondial, ne este, credem, totuşi permis să adăugăm la această „serie neagră” – morţile în lanţ survenite după această tragică emisiune radiola posibile efecte ale blestemului faraonului prin timp…

Să ne amintim acum un extras din formula de blestem grafată pe basoreliefurile din valea Nilului:

„(…) Nimicită să fie mâna care se ridica contra formei – mele. Nimiciţi să fie cei care atacă numele meu, însemnele mele, imaginile duhului meu şi sediul meu (…). Iii vor cădea în rugul cu cărbuni aprinşi ai tatălui meu Amon. O nenorocire repede va sosi”.

Desigur, această parte a formulei de blestem va fi repetată de către spiritele raţionale care vor face haz de credulitatea noastră.

Foarte bine, domnilor, în acest caz, de ce – cu titlu de experienţănu mergeţi să sfidaţi public blestemul multimilenar? De ce, siguri de „solidul bun-simţ” al

cartezianismului şi raţionalismului dumneavoastră, nu mergeţi în Valea Regilor, la mormântul – violatal lui Tutankhamon pentru a vă deda unor glume de blasfemie faţă de dublul (kha) faraonului?

Convocaţi presa, aruncaţi sfidarea şi plecaţi pentru a o pune în execuţie. Dar pentru că sunteţi siguri de dumneavoastră, permiteţi-mi o sugestie: faceţi-vă în prealabil testamentul şi puneţi-mă pe mine pe lista moştenitorilor dumneavoastră!

Un dezastru sau o nenorocire va sosi repede! Nu-i aşa?

CAPITOLUL III

Articolul 22542

Prin 1880, trăia la Londra celebrul clarvăzător Cheiro, pseudonim care ascunde identitatea contelui Louis Hainon. Acest clarvăzător, a primit într-o zi vizita unui londonez onorabil binecunoscut: Douglas Murray.

Imediat după ce a luat mâna clientului său, Cheiro s-a cutremurat, copleşit de o imagine fulgerătoare care-i arăta această mână ciopârţită de către o explozie. Un alt clişeu a urmat şi mediumul, neliniştit, a declarat:

— După o loterie, veţi câştiga un obiect pentru care veţi avea aversiune şi refuz. Eu văd: un sarcofag egiptean, magnific sculptat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu atingeţi acest obiect malefic! Acesta îţi va aduce nenorocirea1!

Deşi impresionat de aceste cuvinte, Douglas Murray a încercat să se liniştească şi s-a străduit să uite această piază de rău augur şi funestele lui preziceri.

S-a mai scurs o vreme şi Murray este invitat de către amicii săi, s-a alăturat lor pentru a efectua o călătorie turistică în Egipt. Parcurgând cu prietenii săi străzile din Cairo, în căutarea unor obiecte rare, el a zărit un magazin de antichităţi. Dintre toate articolele expuse, unul singur a reţinut cu adevărat atenţia amicilor lui Murray: capacul

unui sarcofag pe care era pictată masca preotesei lui Amon-Ra. Din primul moment, Murray a suferit un şoc: vederea acestei măşti îi provocă o indispoziţie alcătuită simultan din dezgust şi teamă.

În schimb, tovarăşii săi au fost fascinaţi de această minune contemporană faraonilor, pe care şi-au disputat-o cu plăcere. Cum niciun acord nu s-a putut stabili între ei, s-a decis să se tragă la sorţii S-a înscris numele fiecăruia pe o bucată de hârtie (inclusiv cel al lui Douglas Murray) şi tragerea a avut loc. Fericitul câştigător al acestei loterii improvizate a fost... Douglas Murray. Acesta a refuzat clar şi micul grup, uimit, a amestecat din nou biletele de hârtie pentru a încerca o nouă tragere... şi numele lui Murray a ieşit a doua oară. Un nou refuz, din ce în ce mai neliniştit din partea omului nostru care, totuşi, nu îndrăznea să devină ridicol în ochii prietenilor săi, furnizându-le adevăratul motiv al refuzului său.

Printre râsete, s-a tras la sorţi pentru a treia oară... şi încă o dată câştigătorul a fost Murray, care, în semn de felicitare a primit bătăi amicale pe umăr din partea tovarăşilor care s-au înclinat sinceri: de trei ori soarta l-a desemnat, asta înseamnă că

1 Acest caz este relatat în săptămânalul italian La Domenica Del Corriere (în urmă cu 30 de ani).

lui îi revine onoarea de a face achiziţia acestei remarcabile piese. Asta este ceea ce a şi lacul, străduindu-se să-şi înăbuşe temerile.

„Fericitul" câştigător, puţin doritor să se încurce cu acest loz, 1 a expediat fără întârziere la reşedinţa sa din Londra şi s-a străduit să nu se mai gândească pentru a-şi putea savura vacanţa. Trei zile mai târziu, cu prietenii săi, a plecat la vânătoare... şi chiulasa puştii sale a explodat, ciopârţindu-i mâna dreaptă, cea pe care clarvăzătorul Cheiro o ţinuse între degetele sale reprimându-şi şocul de nelinişte!

Lui Murray a trebuit să i se amputeze braţul, în călătoria de întoarcere, toţi tovarăşii săi au murit, loviţi de o pneumonie virulentă! Corpurile lor au fost aruncate în mare, aşa cum era obiceiul în acea epocă în care pacheboturile nu posedau deloc instalaţii frigorifice1.

Reîntors la Londra, tulburat de această succesiune de nenorociri, Douglas Murray a aflat cu consternare că în timpul absenţei sale, afacerile îi fuseseră periclitate, ceea ce îi cauza serioase dificultăţi financiare. Cu gânduri sumbre privea el acum la capacul sarcofagului ajuns la el între timp, şi care, în mod sigur, era cauza acestor dezastre succesive. Una dintre prietenele sale, o literată, a luat în râs această credinţă superstiţioasă:

— Dragul meu Doug, fii realist. Noi suntem în 1880 şi nu în Evul Mediu! E vorba aici de coincidenţe nefericite şi nimic altceva. Acest capac de sarcofag vă nelinişteşte, cu această mască încântătoare a preotesei lui Amon-Ra? Dacă doriţi o pot duce la mine de unde puteţi veni să o luaţi înapoi când doriţi.

Şi această tânără femeie din înalta societate londoneză a luat obiectul la domiciliul său, l-a plasat la vedere în salon şi… chiar în aceeaşi zi, mama sa, în cursul unei căderi, şi-a rupt femurul, în zilele care au urmat, logodnicul şi-a anulat promisiunea şi dus a fost. Şi cum o nenorocire nu vine niciodată singură, cei trei câini de rasă ai acestei doamne au devenit subit nebuni şi au trebuit să fie ucişi.

Frigo, în jarggon maritim desemnează camera frigorifică a serviciului sanitar de bord.

Aflând despre această serie de catastrofe, Douglas a refuzat clar să reintre în posesia maleficului sarcofag, şi îl înţelegem! Obiectul a fost deci revândut unui domn care şi-a frecat mâinile de bucurie că a făcut această achiziţie la un preţ atât de bun. Dar nenorocire, imediat în ziua următoare, inexplicabil, toate bibelourile sale, scrumierele,

vasele de cristal, de porţelan, statuetele, aflate în camera cu capacul sarcofagului au fost descoperite sparte în ţăndări! Năucit, proprietarul, s-a grăbit să transporte obiectul blestemat într-o cameră de la primul etaj, unde, două zile mai târziu, s-au produs stranii fenomene: ciocănituri2 care se auzea în ziduri, fulgere luminoase, urme de lumină apăreau ici şi colo, în timp ce pânzele de preţ agăţate de pereţi erau misterios sfâşiate.

Au fost depuse plângeri contra „vandalilor” şi un anchetator a venit să fotografieze locul, în particular capacul sarcofagului. Când clişeul obiectului a fost developat, fotograful a rămas încremenit de teroare în faţa unei imagini halucinante, diabolice, apărute în locul sarcofagului. Nu ştim ce reprezenta acea imagine dar fotograful a distrus imediat clişeul şi negativul (din nefericire) …

Câteva zile mai târziu, Douglas Murray, şi-a dat sufletul, lovit de o moarte subită!

Capacul sarcofagului a fost din nou vândut unei doamne, care, trebuie să precizăm că avea deja o sănătate precară; dar după această achiziţie, maladia ei s-a amplificat, şi cunoscând sinistra reputaţie a acestei piese arheologice blestemate, doamna a revândut-o în grabă unui egiptolog: A.F. Wheeler, care a făcut-o cadou la British Museum.

Blestemul a fost înlăturat astfel? în niciun caz. În timpul transportului său, capacul a scăpat din mâinile unui angajat al muzeului şi i-a rupt piciorul!

Din 1880 până în 1912 numeroase alte nenorociri din greşeală sau din raţiune, au fost atribuite efigiei preotesei Amorat. Într-o zi, un jurnalist, pe nume W.T. Stead, s-a oferit să organizeze o

2 În vocabularul parapsihologic, termenul desemnează şocurile violente în pereţi şi în mobilele aflate în hxrun/e bântuite de stafii.

şedinţă de exorcism la muzeu, dar autorizaţia i-a fost refuzată… în L4 aprilie 1912, Stead a pierit în naufragiul navei Titanic. Desigur, scepticul va argumenta că au fost aproape o mie cinci sute de victime în această catastrofă. Aceasta este adevărat. Totuşi, să adăugăm şi această moarte la dosar, cu titlul informativ…

De atunci, capacul „mumiei fatale” este expus într-o vitrină din British Museum şi inventariată st-b denumirea „Articolul 22542”. Nenumăraţi vizitatori vin să-l admire adesea cu oarecare cutremurare din cauza tristei sale reputaţii care însoţeşte această relicvă a epocii faraonice. Uneori, însă, anumiţi vizitatori afişează un scepticism cum a fost acela al lui lady llarlech, mama unui ministru englez care nu a ezitat să facă o grimasă şi să scoată limba la preoteasa lui Amon-Ra. Satisfăcută de gluma sa, probă a curajului său (?), lady llarlech a părăsit muzeul… şi a căzut pe scară, luxându-şi glezna.

O altă dată, doi tineri logodiţi din Blackpool, fiind în vizită la muzeu, s-au îndoit de această ridicolă superstiţie, au ridicat din umeri a dispreţ, aflând că adesea, pe ascuns, oamenii veneau să depună flori pe vitrina obiectului malefic, pentru a încerca să liniştească suferinţele sufletului rătăcitor, reprezenta! de masca colorată.

Tânăra fată, lăudând vitejia logodnicului ei, l-a incitat să sfideze pe preoteasă, ceea ce a şi făcut. Şi seara, întorcându-se cu maşina la Blackpool, cei doi logodnici au fost victimele unui teribil accident în cursul căruia amândoi au fost grav răniţi.

Poate fi imputată această lungă serie de nenorociri, de dezastre, de decese numai zeului întâmplare? Poate fi aceasta doar o cascadă de coincidenţe nefericite? Numai un „savant” ar îndrăzni să o afirme! mai rezonabil, pentru că suntem conştienţi de ceea ce noi încă ignorăm, eu prefer să admitem până la o nouă ordine că anumite obiecte poartă în ele o energie, o încărcătură malefică infinit mâi înţelept să nu să fie „trezit” deloc! mai ales dacă

semnele şi indiciile preocupante, de intrare în joc, s-au mai manifestat, constituind, prin urmare, o înlănţuire fatală ca aceasta: clarvăzătorul prin care totul a început se numea Cheiro, care

fonetic este echivalent cu Cairo, altfel zis, oraşul Cairo. Cheiro 1 a pus în gardă pe Douglas Murray asupra caracterului malefic al unui sarcofag egiptean, pe care el nu trebuia să-l atingă, în caz contrar, această relicvă ar fi devenit chiar sursa nenorocirii sale. Se cunoaşte continuarea funestă a acestei predicţii care s-a realizat la Cairo, şi a precedat o lungă cascadă de nenorociri. Ne reamintim în fine, că veritabilul patronim de Cheiro, celebrul ocultist şi chiromant englez, era Louis Ilamon; contele Louis Ilamon... şi se observă similitudinea fonetică cu Amon, unul dintre cei mai mari zei ai Egiptului Antic. Frumoasă întâlnire de lucruri stranii, dacă nu chiar o „cabala" fonetică! Probabil, că savanţii vor spune că de vină este tot întâmplarea...

Întâlnire cu moartea în 1954, François Gouhaut, care trăia la nepotul său, în strada Poştei, la Puligny-Montrachet, sat din Bourgogne, avea obiceiul să se ducă în fiecare după-amiază la proprietatea sa din Grande-Rue. El revenea, într-o seară către ora 18, 30 când, sosind în faţă la Robert Roze, el a căzut subit, trăsnit parcă de o angină de piept. Acest bătrân de 84 de ani suferea de mulţi ani, aşa că totul pare cât sc-poate de banal, în această moarte subită.

Însă mai adăugăm un lucru: cu cinci ani în urmă, într-o seară cu furtună şi exact în acelaşi loc, fiul bătrânului fusese omorât într-un accident de bicicletă! Nefericitul fusese asistat în ultimele sale clipe de viaţă de către Robert Roze... Acelaşi Roze care ieşea din casă exact în secunda când bătrânul François Gouhaut se prăbuşea, mort, în locul în care îşi pierduse fiul cu cinci ani mai devreme. Coincidenţă? Fără îndoială. Sincronism? Desigur!

Să consultăm acum un articol apărut în ziarul It Pivssc din 28 septembrie 1954. În pădurea Clausthal-Zellerfcid (Germania), se instalase cu cortul o colonie de turişti care îşi petrecea acolo agreabilele vacante, până într-o zi când, un băiat de opt ani, Sigrun Krüger, a dispărut. Cercetările au permis să se descopere cadavrul băiatului care a murit spânzurat. Or, în chiar acel loc unde zăcea corpul micuţului, în 1850, şi pe baza unui obicei vechi, un asasin care omorâse un pădurar fusese executat cu securea la locul crimei sale. Ucigaşul se numea Wagner.

După drama care a îndoliat acest teren de camping, cercetările minuţioase au permis demascarea şi arestarea asasinului băiatului. Criminalul a mărturisit că avea 24 de ani şi se numea Horst Wagner, strănepotul asasinului din 1850! îndelung interogat, ucigaşul a fost incapabil să dea motivul faptei sale. Nefericitul băiat fusese strangulat, dar nu violentat; vinovatul nu fusese un obsedat sexual.

S-a lacul o anchetă asupra lui Horst Wagner, asupra părinţilor săi, şi s-a aflat astfel că tatăl său fusese urmărit pentru proxenetism cu propria sa soţie şi că bunicul său fusese condamnat pentru crimă. Urcând într-o generaţie încă mai îndepărtată, ajungem chiar la străbunicul care, asasin al unui pădurar, sfârşise tot în locul unde descendentul său, Horst Wagner, strangulase un copil!

O frumoasă familie de asasini! Un astfel de exemplu ne îndreptăţeşte să gândim că crima ar putea să fie ereditară, aşa cum lasă să se înţeleagă teoria lui Lombroso asupra primului născut? Teză practic abandonată de criminologi, deşi anumite teorii cromozomiale au fost elaborate de atunci pentru a explica tendinţele criminale la indivizi purtători de astfel de gene, care ar putea fi considerate ca determinante în acest domeniu.

Dar să revenim la uciderea acestui copil de către Horst Wagner. În ipoteza în care sufletul, spiritul, energia psihică (puţin ne interesează terminologia) supravieţuieşte

după moarte, nu am putea să invocăm o influenţă a „psihismului remanent” al strămoşului ucigaş asupra spiritului (predispus, fără îndoială) al strănepotului său? De ce Horst Wagner, rătăcind aproape de

60

locul supliciului strămoşului său decapitat cu securea, s-a simţit, inexplicabil, împins să ucidă primul venit, care a fost nefericitul băiat?

Forţe necunoscute sunt legate de psihismul fiinţelor vii, dar, de asemenea, ceea ce eu numesc „psihismul remanent” al anumitor persoane decedate. Ştim cât de antiştiinlifică este această „ipoteză”, dar, în faţa unor astfel de manifestări, noi trebuie să ne supunem evidenţei; în lipsa putinţei de a le explica raţional astăzi, să le admitem ca parte integrantă în ceea ce ne rămâne de explicat! Această mărturie de ignoranţă cauzală nu este oare preferabilă aroganţei zeflemitoare a ştiinţei materialiste pentru care astfel de fenomene nici nu există?

Anumiţi criminali sunt „comandaţi”?

În decembrie 1955, numitul Georges Lauth trăia de peste trei săptămâni într-un hotel la Beausoleil (Alpes-Maritimes). Într-o seară, către ora 20, i-a ţinut patronului un discurs delirant:

— Aud voci care mă sfătuiesc să ucid! Chiar în apetitivele pe care le beau citesc aceste cuvinte: ucide, ucide, ucide! De ce aş fi obligat să o fac?

Clientul dezechilibrat a ieşit, dar a revenit un moment mai târziu în bucătăria hotelului în care se găseau proprietarul, fiica sa împreună cu logodnicul şi o prietenă. Georges Lauth s-a năpustit asupra tinerei fete şi a lovit-o în faţă. Logodnicul a sărit asupra lui dar turbatul a apucat o sticlă şi l-a lovit de mai multe ori în cap pe tânăr. Ajutat de un client, hotelierul a ajuns, în fine, să-l potolească, să-l imobilizeze pe apucat, care a fost predat poliţiei.

După toate aparenţele, este vorba aici de un caz de nebunie criminală, asimilabilă cu „demonomania externă”,

sindrom de

61

Influenţă, unde subiectul crede că este sub stăpânirea unei forţe străine care îi orientează sentimentele şi îi comandă actele. Dar putem noi, trecând de la arsenalul psihiatric să scuzăm toate cazurile de „crime gratuite” ale căror vinovaţi sunt incapabili să răspundă pentru ce au fost ei împinşi să comită astfel de acte?

„Crima cea mai atrocc a secolului”.

Aceasta era manşeta ziarelor norvegiene din 1956, atunci când numita crimă a fost judecată de tribunalul din Karasjok, un târguşor pierdut în inima Laponiei. Cea mai atroce, este posibil, dar, de asemenea, şi cea mai inexplicabilă, căci a fost imposibil să i se găsească vreun mobil.

Iată deci faptele. Un debil mental pe nume Trygve Petersen (27 ani), a fugit din casa părintească, rătăcind în septembrie 1955 în singurătăţile umbroase din Finnmarkul central. Epuizat de oboseală şi de foame, el a întâlnit patru laponi pe care i-a întrebat drumul către calea Karasjok. Ei i-au arătat drumul, dar Petersen, la capătul forţelor, a revenit asupra paşilor săi şi i-a reîntâlnit sub cortul lor. Atunci a început o misterioasă tragedie: laponii l-au vânat, apoi l-au urmărit pe mai mulţi kilometri, l-au lovit, de fiecare dată când cădea, cu lovituri de baston, de cuţit şi de furcă! Şi, au sfârşit prin a-l arunca, mort sau în agonie – nu se poate şti într-o mlaştină. După cercetări laborioase, conduse prin furtuni de zăpadă şi întunericul iernii polare, poliţiştii au găsit resturile nefericitului pe care animalele sălbatice îl ciopârţiseră.

Ori, laponii sunt oamenii cei mai ospitalieri din lume! Pentru ei, orice călător este un musafir căruia i se datorează ajutor şi asistenţă dacă s-a rătăcit. Cei patru inculpaţi de vârste între 24 şi 50 de ani, au fost supuşi unui examen psihiatric şi experţii au fost categorici: perfect

sănătoşi mental ei au masacrat pe Trygve Petersen fără niciun mobil.

62

Cum putem explica această sălbăticie subită la laponi, popor paşnic şi care sare în ajutor? La patru indivizi şi nu la unul singur? Ce Torte exterioare" i-a îndreptat să maltrateze pe acest nefericit fără apărare, deja epuizat şi înfometat?

Din lipsa posibilităţii de a furniza o explicaţie certă, avansăm o ipoteză care nu face deloc să intervină o cauză supranaturală cum ar fi, de exemplu, posesiunea demonică. Lu nu voi deschide aici dezbaterea asupra OZN-urilor, aceste „obiecte zburătoare (pretinse) neidentificate", despre care putem afirma fără cel mai mic risc de greşeală că sunt de origine extraterestră1.

Totuşi, nu mă pot împiedica să gândesc că, la aceste fiinţe (venite fără îndoială din alte sisteme solare) există probabil de asemenea noţiunea binelui şi a răului. Plecând de la această dualitate manicheană (antropocentrică), nu ne-am putea imagina cum anumite tipuri de extratereştri – fără să se gândească la repercusiunile acţiunilor lor se dedau la experienţe asupra tereştrilor ici şi colo? Prin sugestii psihice directe – sau amplificate prin procedee care nouă ne scapăn-ar putea ei să dicteze „cobailor" umani astfel de acte monstruoase pe care aceştia nu le-ar fi primit niciodată de capul lor?

Să mai urcăm o treaptă în fantastic: poate că aceşti „experimentatori" ipotetici nu au poate deloc o origine extraterestră ci au o origine „extradimensională" 2. Există ei deci într-un univers paralel în afara conţinutului nostru spaţio-temporal? în anumite circumstanţe, pot ei să stabilească contacte fizice cu anumiţi subiecţi receptivi?

Să perseverăm în urcarea către ireal: oricare, ar II originea lor, aceste fiinţe au oare capacitatea de a se încorpora uneori într-unul sau altul dintre indivizi, pentru a-i ghida împotriva voinţei lor?

J Con fonn „Les soucoupes volantes viennent d'un aut re inonde" şi „Black-out sur les soucoupes volantes" de Jimmy Cuieu, reeditate recent la Vaugirard. Vezi deaseinenea Aux Presses de la Câte: „Maeştrii noştri extratereştrii".

2 Această ipoteză perfect raţională (chiar dacă ea nu explică o parte din fapte) este elaborată de către confratele şi prietenul meu Jacqques Valles în trilogia: „Alte dimensiuni" (apărută şi în româneşte la editura Zona), „Confruntări", „Revelaţii", publicată la Robert Laffont.

63

Această manieră de delict ar putea să dea socoteală pentru anumite ca/un de posesiune demoniacă, satanică?

Marţi misterioase în iunie 1955 un reporter de la Bvening News din Delhi a luat un interviu lui Jacmohan Sigli Negi, ministru adjunct al pădurilor din guvernul indian al provinciei Uttar Pradesh. Această personalitate l-a informat de descoperirea, pe malul unui lac situat la mai mult de şase mii de metri altitudine în masivul liimalayan Trisul, a sute de cadavre necunoscute. Cine erau aceşti nefericiţi şi cum au murit ei în această singurătate, este un lucru pe care îl ignorăm complet. Pădurarul şef al pădurilor din Uttar Pradesh a confirmat prezenţa rămăşiţelor pământeşti pe care le-a descoperit el însuşi începând din 1942. L: 1 se gândeşte că este vorba despre călători, circulând între India şi Tibet, surprinşi de o avalanşă. Dar această interpretare nu stă în picioare, dacă ţinem cont că aceste corpuri umane nu purtau nicio urmă de rănire, cum nu ar fi putut să se întâmple dacă ar fi fost o avalanşă de zăpadă sau de pietre.

Să fie cumva vorba aici, de asemenea, de o experienţă încercată asupra pământenilor de către vizitatori veniţi din spaţiu? De încercarea unei raze asupra organismelor terestre? Această ipoteză ar putea să fie ea complet eronată? Cauza respectivei hecatombe ar putea să

fie naturală dar imposibil de explicat? Adevărul, îngrozitor dar necunoscut, se întâlneşte cu vechea credinţă în existenţa, undeva în apropierea „acoperişului lumii” a unei cetăţi secrete – Agarthaunde domneşte Regele Lumii drag lui René Câuedon?

Enisma lacului diavolului

W

În februarie 1957 un scafandru cehoslovac a plonjat în Lacul Diavolului, situat în sud-estul Boemiei, pentru a căuta corpul unui student care tocmai se înecase. După multiple plonjări, sub apele lacului el a zărit nu numai chipul înecatului dar şi o aliniere de soldaţi îmbrăcaţi în uniformă, o caravană de care imobile încă atelate, cai descarnaţi cu privire fixă! Cel mai de necrezut lucru, este că în această veritabilă „cetate a morţilor”, cadavrele erau toate în picioare şi perfect conservate!

Lacul Diavolului (atât de bine botezat!) se găseşte în părţile cele mai sălbatice ale Boemiei, nu departe de frontiera germană. El este dominat de vârfuri abrupte care se ridică la mai mult de 13 (X) metri altitudine. Toată această regiune a fost în timpul ultimului război mondial, teatrul unor violente lupte în care un număr mare de victime au sfârşit sub apele lacului. Surprinzătoarea stare de conservare a cadavrelor se explică prin conţinutul apelor al căror temperatură nu depăşeşte niciodată 5°C şi prin conţinutul lor înalt în tanin şi în acid carbonic.

Foarte bine; iată-ne informaţi asupra motivului de conservare a corpurilor. Dar nici temperatura apelor şi nici compoziţia lor chimică nu pot să explice faptul că oamenii şi caii erau aşezaţi în picioare. Căci, în fine, un regiment cu arme şi bagaje nu se scufundă încet, liniştit, într-un lac ca printr-o întindere de ceaţă! Oamenii şi animalele ar fi putut să se zbată T să încerce să scape înecului şi să încerce să revină la malul râpos. Şi în cazul (neverosimil) în care regimentul ar fi fost aruncat instantaneu în lac, am fi avut o grămadă disparată de corpuri pe care trebuia să

le găsim, amestecate unele cu altele, şi nu în poziţia unei coloane în marş înţepenită pentru totdeauna la câţiva metri de fund! Totul pare ca şi cum, brusc, numita coloană a fost paralizată, ridicată în bloc apoi scufundată cu precauţie până la fundul lacului!

Este aceasta o acţiune „năzdrăvană" imputabilă extratereştrilor dotaţi cu arme paralizante şi de degravitare cu bătaie lungi, care operau de pe o astronavă ce plana la altitudine? Această ipoteză

poate fi calificată drept raţională fiindcă nu face să intervină niciun alt factor paranormal şi n-ar trebui să displacă raţionaliştilor. Desigur, în materie de parapsihologic, de nenumărate ori a fost pus în evidenţă un fenomen denumit telekinezie, sau acţiune motrice a gândirii asupra unui obiect (în general un joc de zaruri) în mişcare. Dar în cazul de mai sus avem de-a face cu o masă reprezentată de aceşti oameni, de aceşti cai, aceste care şi conţinutul lor, şi pare dificil să adoptăm ipoteza paranormală a acestei funcţii stranii PSI. De altfel, dacă un grup care manipulează aceste fantastice puteri mentale a existat în acea epocă, oare de ce şi-a limitat el experienţele doar la exemplul prezentat de noi?

Protecţii oculte

Mai întâi, vom cita un caz de protecţie… relativă.

Marele spiritualist care a fost (ieorges Barbarin a publicat aproape patruzeci de lucrări dintre care „Secretul Marii Piramide", „Enigma Marelui Sfinx" (editura J'ai Lu), „Dansul pe vulcani" (Ed. Adyar), fiind printre cele mai celebre. În „Protectorul necunoscut" (Ed. Astra), lucrare postumă, Georges Barbarin relatează cum (inconştient) a fost protejat, şi ghidat pe calea pe care trebuia să o urmeze.

După teribilele incendii care au devastat Masivul Maures şi alte locuri în timpul verii anului 1955, Ei. B. a spus vecinilor şi amicilor săi din Bormes-les-Mimosas:

„dacă eu sunt prezent, niciodată casele noastre nu vor arde”. În cursul lunii august pădurile din Masivul Maures au luat efectiv foc şi numeroase clădiri au fost reduse la cenuşă, cu excepţia casei lui G.B. şi cele

ale prietenilor săi, în timp ce chiar vilele de prin împrejurimi au ars ca nişte torte. Protecţia astfel formulată a fost dovedită: cele două case au scăpat sinistrului… Totuşi, nefericitul că. B. şi soţia sa au murit asfixiaţi, dar nu arşi.

Mathe Altery, celebra cântăreaţă (pasionată de esoterism, de OZN-uri, de parapsihologic), mi-a facilitat o întâlnire cu G. Barbarin. Noi trebuia să ne întâlnim. Din nefericire, cu 48 de ore mai devreme, incendiul devastator al pădurilor decisese altfel…

Cazul următor merită incontestabil calificativul de „protecţie ocultă”, aşa cum vom putea să judecăm noi singuri.

Să prezentăm mai întâi protagoniştii, prietenii mei, Christia Sylf (romancieră esoteristă, autoarea lucrărilor captivante: „Kobor Ţigan’t”, „La Regne de La”, „Marrosamo Lesage”, apărute la Robert Laffont) şi Kerlam, care, pictor esoterist remarcabil, a ilustrat în special coperţile acestor romane şi a realizat cele trei schiţe legate de ceea ce va urma.

La 14 iulie 1968, către ora nouăsprezece, pe o vreme frumoasă, venind dinspre cătunul Mubacs, Christia Sylf şi Kerlam, se îndreptau în Peugeotul lor 403, către Dieu Levit (Grom), situat la aproape doi kilometri. Tăcuţi, şi unul şi altul se gândeau la anumiţi maeştri, la iniţiaţi, la necunoscuţi superiori, despre care fusese vorba în cursul unei conversaţii cu amicii lor în cursul unei expoziţii de ceramică la care tocmai asistaseră. Sylf şi Kerlam, erau de fapt captivaţi de esoterism, unde doctrinele spiritualiste, de tradiţie, de parapsihologic, şi de acţiunea condusă de anumite societăţi iniţiatice cum ar fi „Ordinul

Rozacrucian”, „Amorc”, de martiri şi de alte cenacluri iniţiatice lucrând la perfecţionarea individului şi, de aici, a civilizaţiei noastre.

În această stare de spirit impregnată de linişte, Kerlam conducea foarte încet dând înaintea virajelor sunete de avertizare, căci el cunoştea bine parcursul periculos al acestui îngust drum sinuos, mărginit la dreapta de un mal abrupt, care surplombă la stânga, o mare depresiune ierboasă, care conducea zece metri mai jos la un pârâu.

67

Abordând o curbă scurtă către dreapta, el şi soţia sa au văzut brusc, la mai puţin de 40 de metri, înaintând spre ei, o mică maşină, fără îndoială o Simca 1000, rulând cu mare viteză, complet pe partea stângă, adică, de-a lungul malului.

Cu un reflex rapid, Kerlam şi-a apropiat maşina de malul din dreapta şi a oprit scurt. Şoferul maşinii din faţă nu părea conştient căci nu a imprimat vehiculului său nicio rectificare a traiectoriei, continuând să ruleze pe stânga sa! şi cu o viteză demenţială!

Lucru extraordinar, deşi acest nebun intra în ci, prietenii mei şi-au păstrat un calm perfect, rămânând conştienţi dar relaxaţi şi privind apropierea acestui bolid... ca şi cum ar fi fost vorba despre o proiecţie cinematografică încetinită! Din primele momente ei au avut conştiinţa vitezei sale excesive apoi, aproape fără tranziţie, a fost o curioasă senzaţie de „încetinire” inexplicabilă.

Şoferul imprudent continua „să se năpustească cu încetinitorul”. Şocul părea inevitabil. Atunci un fenomen extraordinar s-a produs. Simca 1000 nu era la mai mult de câţiva metri când, Christia şi Kerlam, au văzut un fel de „masă fluidică albă”, cam de 30 de centimetri grosime, în formă de pistă sau de trambulină, luând naştere sub roţile anterioare ale maşinii din faţă, derulându-se în ridicare pe

deasupra părţii stângi a capotei lui 403 şi a acoperişului acestuia!

Simca a urmat această „pistă fluidică” ca şi cum ar fi urmat un topogan şi a zburat literalmente trecând pe deasupra şi pe la stânga lui Peugeot 403, Kerlam văzând atunci foarte bine, prin geamul său din stânga dedesubtul respectivului automobil! Simca şi-a continuat cursa sa aeriană printr-o întoarcere şi mai multe tumbe efectuate de-a lungul pantei din stânga, pentru a-şi termina traiectoria cu roţile în sus, pe acoperiş, în pârâu, şi cu motorul continuând să funcţioneze. După „loopingul” automobilului Simca 1000, două persoane au fost ejectate: un bărbat şi o femeie, care erau neatinşi pe o pantă cu iarbă, în timp ce ceilalţi doi – printre care şoferul – sănătoşi şi de asemenea nevătămaţi, stăteau cu capul în jos în vehiculul imobilizat.

68

Sylf şi Kerlam au ieşit din vehiculul lor şi Kerlam, acum alarmat, striga la accidentaţii rămaşi în automobil: „Opriţi motorul vostru! Opriţi motorul vostru!”. Apoi, amândoi s-au precipitat către acele persoane – cel puţin năucite pentru a le da ajutorul necesar. Din fericire, ele nu suferiseră de nicio rană, şi nu aveau nici cea mai mică zgârietură.

A trecut, un motociclist şi pictorul l-a oprit, cerându-i să alerteze jandarmeria din Dieulefit. Când aceasta a sosit la faţa locului, cele două părţi în cauză au fost interogate şi accidentaţii au declarat jandarmilor că vehiculul lui Kerlam i-a lovit brutal cu o violenţă rară, pentru a-i proiecta la 10 metri mai jos, în râu.

Kerlam s-a ferit, desigur, să explice jandarmilor ceea ce el şi soţia sa văzuseră: formarea acelei piste fluidice sub roţile lui Simca, care sosea din sens invers. 1: 1 s-a mărginit să spună adevărul ce putea fi mărturisit: în niciun moment 403-ul său nu lovise Simca 1000 şi, drept probă a bunei sale credinţe, el i-a invitat pe jandarmi să-i

examineze maşina. Ceea ce ei au făcut, supunându-se evidenţei: Peugotul nu purta nici cea mai mică zgârietură, nicio urmă de şoc sau de lovitură! Ca urmare, experţii companiei de asigurări au fost categorici şi au confirmat constatările jandarmilor.

Acest accident straniu a marcat, pentru prietenii mei, o nu mai puţin stranie protecţie ocultă, care cere câteva remarci. Este evident că toate aceste evenimente s-au desfăşurat într-un timp extrem de scurt, poate în una sau două secunde. Or, Sylf şi Kerlam, au avut senzaţia stranie de a fi văzut derulându-se secvenţa ca într-o scenă „de încetinire cinematografică”! Ei nu avuseseră nicio emoţie, niciun sentiment de alertă fizică! Se simţeau ca nişte spectatori interesaţi, dar complet detaşaţi şi, într-un anumit fel, „în afara jocului”, în afara scenei care se juca sub ochii lor. Pentru ei, totul se petrecea într-o linişte totală.

Cum a putut să ia naştere o astfel de „pistă fluidică” într-un anumit punct, sub roţile automobilului imprudent? „Suspendarea” gândirii lui Sylf şi Kerlam, în acest moment precis, i-a pus oare în contact psihic cu o anumită entitate misterioasă, care a deturnat astfel pericolul din drumul lor fără să le aducă totuşi un prejudiciu celor imprudenţi care se năpusteau asupra lor? Marelui Arhitect al Universului, lui Dumnezeu, stăpânului invizibilului sau superiorul necunoscut cui îi datorăm acest „miracol”?

Această stranie protecţie ocultă ne face să gândim că în epoca modernă, paranormalul tinde să se adapteze la tehnologie. Căci „materializarea” acestei „piste fluidice” evocă irezistibil una dintre creaţiile de science-fiction: manipularea câmpurilor de forţă şi a altor bariere de potenţial.

l; antoma electronică

Vom alege acum un alt exemplu pentru a ilustra interacţia dintre paranormal şi era noastră tehnologică. În septembrie 1954 la Indianapolis (SUA) Lincoln T. Mackay,

inginer şef la o fabrică de maşini de calculat, se pregătea, în compania familiei sale să urmărească o emisiune la televizor. Dar când a aprins televizorul, în locul programului aşteptat, s-a format încet pe ecran un fel de ceaţă mişcătoare care, într-un mod insensibil, şi-a precizat contururile: a început să se distingă puţin câte puţin, un pat pe care era întins un om în vârstă, cu ochii închişi şi cu mâinile unite pe abdomen. Surprinşi, Lincoln Mackay, soţia sa şi cele două fiice, în vârstă de 20 şi 23 de ani s-au întrebat cu ce este în legătură această imagine insolită şi statică. Li au închis aparatul, au aşteptat un moment apoi au restabilit contactul, schimbând de această dată canalul… şi imaginea a revenit, exactă, mai clară dar identică: aceea au unui om întins pe patul său de moarte.

Doamna Mackay a început să strige de groază, s-a ridicat brusc, s-a clătinat şi a leşinat: ea recunoscuse imaginea distinctă a propriului său tată decedat cu şase luni înainte. La rândul lor, Mackay şi fiicele sale, au recunoscut şi ei clar rămăşiţele pământeşti ale decedatului, a cărui „fantomă electronică” persista pe ecranul televizorului.

70

Pregătirea ştiinţifică a lui Lincoln Maekay, spiritul său raţional, perfectul său echilibru fizic şi mental, soţiei sale şi al fiicelor sale, elimină din start ipoteza unei halucinaţii colective. Indiscutabil, era vorba despre rămăşiţele pământeşti ale lui George Shuts, tatăl doamnei Maekay, îngropat de şase luni. Aceasta elimină ipoteza unei macabre fantezii publicitare a unei firme de îmbălsămări sau a unei agenţii de pompe funebre. Se poate de altfel afirma că nu a fost rodul unei halucinaţii colective pentru simplul motiv că numeroase fotografii au fost făcute cu această ocazie. îşi în circumstanţele următoare care elimină orice idee de fraudă.

„Fantoma electronică” s-a manifestat în trei reprize într-o singură săptămână. Prima dată ea a fost vizibilă timp

de o oră şi zece minute consecutiv; a doua oară, timp de mai mult de 50 de minute şi a treia timp de mai mult de 35 de minute. Puţin după ce a constatat apariţia imaginii funebre de pe ecran, familia Maekay, tulburată, a chemat poliţia. Un inspector şi doi poliţişti s-au prezentat la ei şi, uluiţi, au trebuit să se supună evidenţei: pe ecran apărea imaginea unui cadavru, alungit pe un pat, imagine care se substituia inexplicabil, spectacolului obişnuit care se derula la toate celelalte televizoare care funcţionau în acelaşi imobil!

Tulburaţi, poliţiştii au alertat un tehnician specialist în electronică care, nu numai că a constat cu stupoare fenomenul dar, după un examen al aparatului, l-a declarat în perfectă stare de funcţionare.

Ipoteza unui trucaj abil a trebuit să fie exclusă cu hotărâre. A doua zi, aceeaşi imagine macabră: „fantoma" bântuia din nou ecranul! în ziua următoare, la insistenţa soţiei sale, Lincoln Maekay n-a mai atins televizorul care a fost acoperit cu o husă neagră. Dar 48 de ore mai târziu şi în ciuda unei temeri uşor de înţeles, D-l Maekay a repus în funcţiune televizorul. Imediat, un nor alb s-a format şi, progresiv, imaginea cadavrului a reapărut. De această dală, de asemenea, poliţia şi inginerul au revenit constatând fenomenul şi fotografiindu-l. Pe de altă parte, un trimis al laboratorului municipal a luat, şi el de asemenea.

71

fotografii ale apariţiei. Natural, nimeni nu visase. Toate clişeele, foarte clare, arătau fără îndoială un cadavru alungit pe un pat; cadavrul domnului Câeorge Shuts, tatăl doamnei Mackay care se stinsese din viaţă cu şase luni mai devreme.

…O fantomă anticontreibeindă!

Ziarul „Domeniai del Corriere" clin 7 martie 1954 a consacrat un scurt articol unei informaţii uimitoare. Diverşi martori afirmau că au văzut o siluetă umană având

aspectul unui bărbat îmbrăcat în întregime în negru, cu o pălărie pe cap şi, uneori, o siluetă diferită, cea a unei balerine pe jumătate goală, trecând de-a lungul gardului metalic „anti contrabandă" desfăşură! la frontiera italoelveţiană, între Ponte Tresa şi Porto Ceresio (Varese). Numeroşi grăniceri au asistat la această stranie apariţie şi mai multe persoane martore ale fenomenului au leşinat de groază! Anumiţi oameni se gândesc că acest fenomen este legat de televiziune, ceca. ce nu explică nimic dar pare mult mai liniştitor!

Dar în cazul precedent, ca şi în acesta, este posibil să admitem că „psihismul remanent" al unui om decedat poate fi în măsură să acordeze într-un anumit fel „lungimea sa de undă" cu acea a unui receptor de televiziune sau să „proiecteze" imaginea sa pe un grilaj metalic la unei împrejmuiri? Aceste fantome foarte speciale îşi extrag oare, pentru a se manifesta, energia „emiţătoare" din psihicul martorilor? Nu se constată oare, că după anumite şedinţe mediumnice însoţite de materializări ectoplasmice, o mare oboseală a mediumului, un fel de epuizare, după numitele şedinţe? în univers nimic nu se pierde, nimic nu se creează, totul se transformă. În eventualitatea absorbţiei unei anumite cantităţi de energie biopsihică de către anumite entităţi de la un medium, pare deci evident ca acesta să se simte epuizat!

72

Fantoma „picturală".

Pentru a evoca acest fenomen neobişnuit, să revenim la Kerlam, pictorul esoterist atât de abil în a da pânzelor sale un tuşeu de suprarealism, de fantastic, care deschide pentru noi porţile unui alt univers.

Pe 21 august 1971, în perioada „turului Franţei neobişnuite", soţia mea şi cu mine ne-am petrecut două zile la Saint-Montan (Ardeche), în compania prietenilor noştri Kerlam şi Christia Sylf. Aceasta din urmă, între două romane, picta şi ea, de asemenea, pânze admirabile.

— Sosesc cu magnetofonul de reporter în spate, îl anunţasem eu pe Kerlam, explicându-i că pregătesc „Cartea Paranormalului”. Pregăteşte-mi câteva anecdote stranii şi trăite de tine.

— Unde eşti tu?

— La prietenul nostru Robert Charroux. Voi fi la Saint-Montan în 48 de ore.

— Perfect! Voi avea timp să recuperez de la un client o pânză care nu va putea să nu te intereseze!

Această pânză, o avem acum sub ochi şi autorul său ne va povesti uimitoarea sa istorie... Opera reprezintă vârful 1 din Montségur, stilizat, arătând la baza sa şirul de perfecţi, cathari, îndreptându-se către rugul aprins pentru a suferi supliciul. De la acest rug se înalţă către stânga, cu ajutorul vântului un fum, care duce sufletele martirilor. Cel puţin, cam aceasta este ceea ce se vede dintr-o privire globală.

Este important să precizăm în prealabil că atunci când Kerlam pictează o pânză (în particular este vorba despre un subiect plin de semnificaţi esoterică care-şi extrage rădăcinile din Tradiţie) concentrarea sa psihică este astfel că el se găseşte în curând într-un fel de stare secundă; el îşi proiectează literalmente gândirea pe pânză şi, opera sa terminată, el o „simte” mai mult decât o vede.

1 în Chit ani a termenul „pog” desemnează un vârf sau un cuib de vulturi de un anumit fel.

Şi nu iese decât mai târziu după o perioadă de decantare că el o priveşte numai cu ochii.

Deci Kerlam a încheiat pictarea vârfului din Montségur aliat în această stare secundă care l-a iacut să retrăiască intens urcarea acestor nefericiţi perfecţi către locul de supliciu, figurat aici de un flanc al muntelui. De fapt (şi Kerlam nu-i ignoră pentru că el a vizitat cu atenţie acest loc înalt), rugul a fost aprins la baza acestui vârf înalt, într-un câmp al cărui nume actual Câmpul Arşilor

(„arşi pe rug” 2) nume care evocă trist aceste fapte monstruoase ale bisericii care în materie de barbarism şi sadism (vezi Inchiziţia) se apropie de cea a torţionalilor Gestapoului, ai KGB-ului sau ai Securităţii lui Ceauşescu.

Pe această pânză, rugul simbolic este deci plasat la mijlocul drumului dintre vârful acoperit de edificiu, de templul solar al catharilor asediaţi. În jurul focului se formează un fel de curcubeu albastru care se opune bazei (temeliei) înroşite a flăcărilor, şi către care se dirijează în con forţă Perfecţii care preferă să moară decât să-şi renege credinţa lor, să renunţe la doctrina lor.

Artistul era acolo lângă opera sa, aproape de terminarea ei, când o prietenă i-a Iacut o vizită, admirând îndelungat această evocare a martirului „bunilor oameni”. Ha l-a lăudat sincer pe Kerlam şi a adăugat:

— Această faţă stranie pe care a-ţi pictat-o în flăcări este foarte reuşită!

Kerlam a clipit şi s-a aplecat asupra operei sale mângâindu-şi barba, mai întâi perplex apoi uimit: efectiv, fără nicio eroare posibilă, o faţă pe care el n-o pictase apăruse prin supraimpresiune prin flăcările rugului! Nu o figură vagă şi superfluu ci o faţă indiscutabilă, cu o privire exprimând o linişte pe care o conferă unui martir înălţarea sa spirituală! Şi Kerlam a înţeles, replasându-se mental în starea de spirit în care se găsise

— De fapt, rugul a fost ridicat la 2 (H) în mai jos, dincolo de drum (Conform Ire Cathares, videocaseta nr. 3 a seriei documentare: Les Portes du flutur. Op. cit.).

lăr atunci când concepuse şi realizase opera sa. 1: 1 se gândea atunci puternic la anumiţi maeştrii şi ghizi ai Perfecţilor, cum era Guillabert de Castres, abatele de Toulouse, mort înaintea asediului de la Montségur din 1244; lui Bertrand Martin, succesorul său, lui Raymond Aguiller, la abatele de Razes, ambii pierind pe câmpul arşilor pe rug, cântându-şi credinţa.

Această faţă enigmatică apărută în flăcări, în niciun

moment artistul nu a dorit să o picteze; şlotuşi, ea era acolo, părând să privească cu ochi liniştiţi pe autorul său involuntar pe care îl ghida de-a lungul timpului şi spaţiului, care „acţiona” în slujba sa cu ajutorul stării sale de conştiinţă secunde!

Hipnotizat, Kerlam şi Christia Sylf, alături de vizitatoarea lor, au trebuit să se supună evidenţei: nu era vorba despre o interpretare forţată, de o aparenţă, ci pur şi simplu de o faţă pe care curcubeul albastru părea să-i deseneze aureola!

Acest fenomen putea fi pus pe seama unei clarvederi sau a unei „întrupări” inconştiente, entitatea acestui maestru al catharismului luând pentru un timp în posesie psihicul artistului?

Pentru a da o idee asupra talentului lui Kerlam şi asupra influenţelor paranormale care i se adăugau, aş vrea să atrag atenţia asupra uneia dintre marele sale pânze, denumită „Maestrul Operei sau Constructorul de catedrale”, reprezentată printr-un personaj gigantic. Acesta, simultan muncitor, maestru arhitect, rege, papă, mare preot şi mare oriental, este coafat cu un fel de coroană care desenează editarele catedralei. 1: 1 ţine în mâini o coardă, „cotul” care, între axa nodurilor aflate sub degete măsoară şaptezeci şi trei de centimetri şi opt milimetri, pentru constructorii catedralei din Charte de Templu. îşi acest cod, ne arată Luis Charpantier în captivanta sa lucrare „Misterele catedralei din Chartres” (I: ditions Robert Laffont) este a suta mie parte din gradul paralelei care trece prin „punctul teluric” de la Chartres! Acest „punct” figura pe pânză printr-o coloană de lumină difuză, radiind către spaţiu, conjugă, deci uneşte energia telurică cu forţele cosmice şi impregnează psihismul Adeptului. Toate aceste înalte locuri sunt edificate pe un nod de forţe cosmotelurice.

75

La Chartres, acest punct este situat în treimea mesei

dreptunghiulare („pătratul lung”, în limbajul compagnonniqun) formând strana navei şi precedată de masa pătrată şi de masa rotundă a labirintului.

Să notăm, de asemenea, că nodurile cor/îi ţinută de maestrul operei, adică de arhitect, delimitează baza unui triunghi al cărui vârf culminează în punctul strălucitor figurat pe fruntea numitului maestru al operei. Kerlam a trasat pe pânză acest triunghi (imaginar) după proporţiile piramidei lui Kheops, în care regăsim acelaşi număr de aur ca şi în proporţiile catedralei din Chartres. Simţim bine, în această operă a lui Kerlam inspiratul, vibraţiile acestei formidabile cutii de rezonanţă care este catedrala, vibraţii amplificate, canalizate de coloana de lumină, evocând punctul teluric. Un rol determinant a fost jucat de asemenea, de către vitralii, făcute de la origine dintr-o sticlă alchimică, proiect abil compus în straturi, între altele din metale şi cenuşi de diferite plante. Oricare ar fi timpul, aceste vitralii din sticlă alchimică transformă lumina exterioară în lumină aurită (favorizând concentrarea psihică), după chipul „luminii interioare” a omului evoluat, al Iniţiatului.

Acestea toate sunt evocate magistral în această pânză uimitoare pe care nu ezit să o calific drept o capodoperă.

Şi ce păcat, dragul meu Kerlam, că nu l-ai împopoţonat pe constructorul tău de catedrale cu un ochi invers, situând nasul în locul urechii, gura sub bărbie, şi ornând „masa dreptunghiulară” cu o oală de noapte, întregul fiind plasat într-un lupanal cu fese rotunjite ici şi colo. I ară îndoială că atunci maeştrii care gândesc, pontificul… turii, criticii pântecoşi şi snobii ţi-ar fi ridicat în slăvi geniul! (în zilele noastre cu astfel de termeni înflăcăraţi, subliniaţi de Tremolo, Jack Lang ar fi salutat o astfel de defecaţie? înfundate, coloanele din Buren, ambalarea Pont-neuf şi 666 – chiar aşa! – sticlele piramidei din Louvre!). O mare galerie de artă a Capitalei ţi-ar fi

făcut un pod de aur. Ai fi avut onorurile presei specializate şi a presei scurte şi oamenii s-ar fi bătut pentru pânzele tale. Tu n-ai 11 avut chiar nici timpul de a picta pentru adevăraţii cunoscători, aceia care ar fi apreciat Arta, unde cei care

Iubesc penetranta ta viziune esoterică sau pe cei care iubesc, care parcurg discret alături de tine cărarea Iniţierii.

Perseverează în opera ta şi continuă pe calea ta, Kerlam; păstrează-ţi mâna proaspătă, privirea limpede şi blândă; păstrează-ţi acest surâs frăţesc şi radia/i de bunătatea pe care amicii tăi o cunosc bine, ei care pe bună dreptate văd în tine un artist împlinit, foarte îndepărtat de absoluta murdărie (Ciurdjieff utiliza cuvinte care rodesc) în faţa căreia leşină de admiraţie leşii batjocoritorii şi alţi diavoli diareeci, surzi la dialog!

CAPITOLUL IV

I-antonie involuntare

Numeroase vedele ale scenei şi ale ecranului (ale marelui sau ale micului ecran) se interesează de fenomenele paranormale.

Într-o seară (în mai 1968), în cursul unui dineu la liric Charden şi Stone (în epoca aceea, ei erau încă căsătoriţi) în compania lui Jean-Pierre Foucaull, a lui Claude Moreau (astăzi director al France Fspace-sud), Patrick Topalof şi a altor prieteni, le vorbeam cal se poate de spontan despre Science-fiction, despre misteriosul necunoscut, despre fenomenele de bântuire.

— Tu poate nu poţi să mă crezi, mi-a declarat Anny (alias Stone), dar o amică a bunicii mele a trăit o istorie fantastică cu mult timp în urmă…

Şi Anny a început să-mi povestească aventurile onirice ale unei anumite doamne pe pe care noi o vom numi doamna Arnaud. În fiecare noapte aceasta trăia coşmaruri înspăimântătoare care, la trezire, o lăsau într-o

stare de nelinişte. Aceste coşmaruri înspăimântătoare s-au rărit, cedând locul unui vis, banal dar iritant prin sfârşitul său neaşteptat. Şi acest vis, timp de un an, a urmărit-o.

Doamna Arnaud visa că se plimba la ţară, mergea pe un drum şi apoi urca pe o colină pentru a zări, în fine o mică casă cu obloane verzi, cu o boltă acoperită de verdeaţă şi plante agăţătoare. Fa se apropia de această casă şi ciocănea la uşă. Doamna Arnaud auzea distinct paşii acelei persoane atrasă de bătăile din uşă şi care venea să deschidă. Uşa casei se întredeschidea… şi persoana adormită, se trezea imediat.

Invariabil, acest vis se repeta în fiecare noapte, cu aceleaşi detalii şi acelaşi „sfârşit”: visul persoanei adormite lua capăt în momentul în care uşa se deschidea! Şi în fiecare noapte, doamna Arnaud spera că, de această dală, visul va merge mai departe.

78

permiţându-i să vadă cine va deschide uşa; dar în van. Scenariul nu se schimba: ea bătea în uşa de lemn, aceasta se întredeschidea… după care urma trezirea, cu acel de/agreabil sentiment de frustrare, de curiozitate nesatisfăcută.

Pe o perioadă îndelungată, nefericita relua mereu acest vis obsedant. a a sfârşit prin a se convinge că acest vis era reflexul şi apelul unei realităţi concrete: această căsuţă exista, la fel ca şi persoana misterioasă care venea să-i deschidă. Trebuia, absolut, ca ea să găsească această casă.

Doamna Amaud a întreprins mai întâi zeci de cercetări în regiunea satului său, şi apoi în departament, în fine, mult mai departe. Din nefericire, mutiplele locuri vizitate nu aveau nicio legătură cu cele din visul său, care continua să o obsedeze noapte după noapte. Sătulă de eşecuri, doamna Amaud a întrerupt pentru un timp călătoriile sale, promiţându-şi să reia aceste explorări mai târziu.

A trecut câtva timp şi într-o zi, după o plimbare pe jos – nu prea departe de domiciliul săupaşii au purtat-o către un colţ de ţară unde din întâmplare ea nu fusese niciodată. Puţin câte puţin, o stranie senzaţie, nedefinită, a cuprins-o. Acest mic drum mărginit de arbori, aceste câmpuri situate de-o parte şi de alta pe toată raza vederii şi această colină mică, acest loc nu este, în fine, decorul din visul său?

Tulburată, ea a grăbit paşii, a ajuns la o colină, a urcat-o şi… a simţit un şoc descoperind – părând să iasă din viziunile sale onirice cău ţa cu obloane verzi, şi cu o boltă acoperită cu plante! îndoiala nemaifiind permisă, inima doamnei Amaud a început să bată precipitat când femeia s-a apropiat de poartă. Pentru a o găsi, ea a parcurs sute şi sute de kilometri în căutarea acestei case care, paradoxal, casa se găsea atât de aproape de ea!

A bătut în uşă – aşa cum o făcea şi în visul său – şi a auzit paşi apropiindu-se de modesta construcţie. C) angoasă o sugruma: oare nu se va trezi brusc, regăsindu-se în patul său şi constatând că visase ceea ce a trăit, că trăia visul său?

79

Dar nu. De această dală uşa s-a deschis mare şi o băi rână, care momentul surprizei trecând, i-a surâs amabil. Un pic încurcată, doamna Amaud, gentil invitată să se aşeze de către bătrâna doamnă şi de către soţul ei, le-a povestit visul său straniu, certitudinea sa de a reflecta realitatea şi cercetările sale îndelungate şi în fine, descoperifea faimoasei căsuţe, aceea a acestui cuplu de bătrâni simpatici.

Sfârşind de povestit istoria sa, doamna Arnaud a fost uimită să constate că aceştia din urmă nu păreau deloc surprinşi. Bătrâna doamnă a fost de acord să explice:

— Soţul meu şi cu mine trăim în oraş, şi această căsuţă de la ţară noi o păstrăm pentru bătrâneţe. Aşteptând să ieşim la pensie, noi am decis să o închiricm

pentru a ne rotunji micile noastre venituri. Am găsit uşor locatari, dar aceştia, din nefericire, n-au rămas mult timp. Alţii i-au urmat care au plecat după o scurtă şedere. Noi i-am întrebat de ce nu le place în căsuţa noastră modestă dar curată şi solidă. Hi au sfârşit prin a ne mărturisi că... căsuţa era bântuită... Noaptea, ei auzeau ciocănituri în uşă; imediat ce o deschideau: nnucni. Loviturilor misterioase li se substituia uneori o fantomă! O formă albă desemnând o siluetă de femeie care se plimba prin casă şi sfârşind prin a dispărea!

„De la primele manifestări, auditive şi vizuale, locatarii nu se gândeau decât la un singur lucru: să plece cât mai repede. Totuşi, fantoma acestei femei nu era rea de loc, nemanifestând nicio agresivitate.

„Doamna Amaud, înmărmurită, asculta urmarea povestirii bătrânei doamne pe care soţul său o aproba din timp în timp printr-o mişcare a capului.

— Soţul meu şi cu mine ne-am decis, ieşind la pensie, să venim să ne instalăm aici; suntem bătrâni, şi nu există fantome care ar putea să ne gonească, a surâs ea. Într-o noapte, totuşi, soţul meu care se deşteptase, a venit, m-a trezit şi pe mine, zicându-mi că există ceva bizar în sufragerie. M-am ridicat, am venit şi eu şi am rămas stupefiată: acolo, în mijlocul camerei, era o siluetă clară, a unei femei. Clară dar fără consistenţă materială; nu am distins faţa sa şi deoarece m-am „apropiat... în acel moment fantoma a

dispărut. Noi n-am acordat prea multă importanţă acestui fenomen care în orice caz, nu ne jena prea mult. Pot chiar să spun că noi trăim în termeni buni cu această fantomă, a spus bătrâna doamnă. De altfel, nu o zărim decât foarte rar şi n-am putut niciodată să o vedem de aproape.

„Înţelegeţi de ce, doamnă Amaud, istoria visului dumneavoastră nu m-a uimit peste măsură căci, pentru

mine, nu este nicio îndoială: dumneavoastră sunteţi cea care veniţi, fără să o ştiţi, să bântuiţi casa noastră, în fiecare noapte. Visul dumneavoastră se opreşte după ce ne-aţi bătut în uşă, dar dvs. sunteţi prezentă, după aceea, în interior, cel puţin sub o aparenţă diferită de cea carnală.

Doamna Amaud, înmărmurită, nu putea decât să se încline în faţa acestor fapte: era, desigur, posibil ca ea să fie persoana care bântuia acea casă, dar visul său nu-i revelase niciodată această existenţă secundă, fluidică, aceea a duhului său, care mergea la aceşti oameni, terorizând locatarii. Dormind, visul său nu-i arăta decât exteriorul acestei case; dar dedublându-se, aura sa eterică, jucându-se cu materia, bântuia locurile care-i păreau familiare. Paradoxal, psihismul conştient al doamnei Amaud ignora toate peregrinările nocturne ale dublului său.

Atunci când doamna Amaud şi-a luat rămas bun de la ga/de devenite acum prietenii săi, ea a promis să revină să-i revadă. „Ziua, în came şi oase”, a precizat ea râzând.

Noaptea venind, a avut dificultăţi să adoarmă, întrebându-se dacă, o dată în plus, acest vis obsedant nu va reveni, adăugând în el senzaţia terifiantă de a te şti o „fantomă” care, în acelaşi moment, bântuie acea căsuţă. A doua zi de dimineaţă, ea s-a trezit şi a constatat cu o imensă uşurare că nu păstra nicio amintire despre locurile unde visurile ar fi condus-o. Viitorul a confirmat pacea sa regăsită: descoperind acea casă, (şi pe ocupanţii săi) în lumea reală, reprezentarea sa onirică dispăruse. Şi visul a încetând, fantoma sa a încetat să bântuiască casa celor doi bătrâni la care ulterior, ea mergea amical să vorbească în fiecare săptămână...

81

Şi doamna Amaud nu rareori se gândea la faptul că, dacă nu ar fi găsit această casă, visul său obsedant ar fi putut să o urmărească întreaga sa viaţă!

Întâmplarea în lanţ nu este întâmplare

Către 1954 şi 1956, după apariţia lucrărilor documentare „Farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume” şi „Le Soucoupes Volants” 1, Armând Mcstral, viu interesat de această problemă m-a întrebat dacă cercetările mele se îndreaptă de asemenea către paranormal. La răspunsul meu afirmativ (şi abandonând subiectul astronavelor extraterestre). Armând ne-a povestit această istorie neobişnuită.

Soţia şi fiica sa plecaseră chiar în acea dimineaţă în concediu; el trebuia să le întâlnească pe seară. Către ora 14, cu valizele pregătite de plecare, Armând Mcstral a chemat la telefon serviciul de abonaţi absenţi de la domiciliu şi le-a dat numărul de telefon al reşedinţei sale pe timp de concediu. Operatoarea a notat acest număr de telefon şi a notat că, imediat ce va pune receptorul în furcă, telefonul său din Paris va 11 anunţat la serviciul de abonaţi absenţi la domiciliu, care va transmite corespondenţilor numărul său de telefon din provincie.

Mulţumit, Armând şi-a încărcat bagajele în maşina sa, şi s-a dus să-şi viziteze câţiva prieteni, apoi a trecut pe la croitorul său să-şi ia costumul pe care îl comandase. În momentul în care voia să plătească şi-a dat seama cu nelinişte că i-a dispărut portofelul. A căutat să-şi amintească reconstituind mental modul în care şi-a petrecut timpul. Şi-a vizitat prietenii, dar în nicio clipă nu şi-a scos portofelul. Fra posibil să-l 11 uitat acasă la el? Armând Mcstral s-a reîntors deci acasă, îngrijorat... şi şi-a regăsit portofelul său (şi buna dispoziţie) pe masa din sufragerie! Un fapt

1 Reeditate la Editura Vaui-irard

banal de uitare ce a avut loc cu câteva ore mai devreme, în „focul” pregătirilor de plecare. Tocmai când dădea să iasă, telefonul a început să sune. Armând era uimit căci, la începutul după amic/îi dăduse numărul său de telefon la serviciul de abonaţi absenţi. A ridicat

receptorul, s-a prezentat şi a început să vorbească cu interlocutorul său, de la celălalt capăt al firului, un producător de filme care îl solicita să accepte un rol important în filmul său „Câervaise”. Cum producătorul i-a cerut un răspuns imediat. Armând şi-a dat consimţământul, declarând că se va afla pe platoul de filmare la ora hotărâtă.

Concediul său eşuase, dar un rol ca cel pe care îl primise merita acest sacrificiu. Armând Mestral a rechemat deci serviciul pentru abonaţi absenţi pentru a-şi anula numărul de la reşedinţa din provincie. O operatoare telefonică i-a răspuns că nu ştia nimic despre solicitarea sa anterioară. A fost rugat să aştepte liniştit puţin, şi, în cele din urmă a fost înştiinţat că fişa cu solicitarea sa anterioară fusese rătăcită, că el încă nu figura deloc pe lista cu abonaţii absenţi de la domiciliu dar că imediat se va corecta această greşeală.

— Păstraţi-l aşa cum este! laeu el izbucnind în râs. Nu mai plec nicăieri şi îmi păstrez numărul de telefon din Paris. Anulaţi deci fişa cu solicitarea mea anterioară.

Deci aşa, „din întâmplare”. Armând Mestral şi-a uitat portofelul acasă; „din întâmplare”, serviciul telefonic i-a rătăcii fişa sa cu cererea de suspendare a postului şi, tot „din întâmplare”, producătorul filmului „Câervaise” l-a sunat în timpul celor câteva minute în care – ca urmare a unui lanţ de „întâmplări” – el se reîntorsese acasă!

— Ce crezi tu despre întâmplare? m-a întrebat el.

— Nu cred în întâmplare. Cauzele şi evenimentele care derivă din ele se înlănţuie după un fel de determinism, în funcţie de nişte legi pe care, nivelul nostru de evoluţie, de cunoaştere şi de conştiinţă, nu ne permite încă să-l apucăm, să-l scoatem la suprafaţă şi să-l înţelegem. Iar eu nu m-aş... hazarda niciodată să gândesc că numai „întâmplarea” singură poate explica această

cascadă de „întâmplări” fericite care ţi-au permis să

joci în filmul „Gervaise”! „*

Fantomele lui Richard Anthony

Nu avusesem plăcerea să-l cunosc pe Richard Anthony când nişte prieteni de la postul 1: umpe 1 îmi povestiseră despre casa sa bântuită de stafii, aşa că n-am fost surprins să citesc cele ce vor urma în ziarul „Salut les copains” (din august 1971). Vreau să mulţumesc cu această ocazie redacţiei acestei publicaţii care mi-a dat autorizaţia să public acest extras dintr-un interviu al celebrului cântăreţ:

„Recent am vândut imobilul din Levis-Saint-Nom. Vreau să-ţi fac o mărturisire, nu mi-a plăcut niciodată acolo. Acel schit care a aparţinut odinioară unor călugări era plin de fantome, unele mai dezagreabile decât altele. După părerea mea, călugărilor nu le-a convenit că fosta lor stăreţie era locuită de un cântăreţ Ye-Ye şi fantomele lor au făcut tot ce au putut pentru a mă dezgusta de această casă. Noaptea, mă împiedicam întotdeauna de o treaptă când coboram scara iar lumina se stingea întotdeauna în acel moment. Când acest lucru se întâmplă regulat este cu adevărat neplăcut. În timp ce, în micul meu castel elveţian, am o fantomă, dar, e foarte amabilă şi simpatică (...). Să nu crezi că glumesc. u sunt profund încredinţat că noi suntem înconjuraţi de spirite care se manifestă mai ales în casele vechi care au un trecut (...). Adolphe (fantoma elveţiană) este foarte cumsecade, numai dacă nu trage la măsea (sic), ca un nebun. În fiecare dimineaţă găsesc sticla din ajun la un nivel tot mai scăzut. Or, nici soţia mea şi nici copiii mei nu beau, iar eu nu sunt somnambul. Vecini nu am decât la o distanţă de peste 5 km de jur-împrejur. Castelul este la 1600 metri şi nu este accesibil decât cu un teleski”.

La aceste afirmaţii, gurile rele nu vor ezita să afirme că Richard Anthony are intenţia de a-şi face publicitate. Dar un asemenea lucru este absurd, căci nu acesta este genul de

publicitate care i-ar putea incila pe „lânii săi” de a da buzna în sala Olympia, sau în altă sală de concert din Franţa ori din Navarre, pentru a-l aplauda!

Alte fantome care se închină lui Bachus

Un corespondent din Saint-Maximin, din regiunea Var, ne-a povestit o plăcută anecdotă care este legată de precedenta povestire. În urină cu cincisprezece ani, un anumit domn Dupont (sau Durând, la alegere, pentru a păstra anonimatul său) a cumpărat o casă veche în şanţ Maximin, pentru a veni acolo cu familia sa, ca să-şi petreacă sfârşiturile de săptămână şi concediile. Casa mai sus amintită a fost cu grijă curăţată, restaurată şi după aceea mobilată. Din primele nopţi, domnul D., soţia şi copiii lor au început să audă zgomote bizare, scârţâicli în mobilă, lovituri surde. Uşile se deschideau şi se închideau absolut singure cu zgomot. Uneori, în bucătărie, farfuriile se rostogoleau de pe etajera aşezată deasupra chiuvetei.

Nu exista niciun câine şi nicio pisică care să explice aceste incidente şi nici şobolani. Într-o zi, curăţând etajera de deasupra chiuvetei. Doamna Dupont a găsit, în spatele unui rând de farfurii, douăsprezece dopuri de vin. Douăsprezece dopuri practic noi, dar care aveau deasupra ceară roşie de îmbuteliere. Neînţelegând nimic din această descoperire; ea şi-a chemat soţul care, ridicând imediat din umeri, a examinat dopurile şi s-a grăbit bombănind spre pivniţă. FI cunoştea bine aceste dopuri pentru că le folosise la astuparea celor douăsprezece sticle de vin Rosé din zona Var, pe care, după aceea, le pecetluise cu ceară roşie. Ajuns în pivniţă, el rămase încremenit, fără să-i vină să creadă: cele douăsprezece sticle erau acolo unde le lăsase, dar din vinul Rose nu mai era nicio picătură! Fie erau goale şi doar pe gâtul sticlei se mai păstra urma uscată a nivelului la care fuseseră umplute cu vinul porfiriu. Nici pe pământ nu exista vreo urmă de vin. Broasca de la uşa pivniţei era neatinsă; nicio urmă de forţare la uşile şi ferestrele de la parter. Şi apoi, cum ne-

am putea imagina

un rozător care pătrunzând discret în casă, şi-a dat silinţa să scoată dopurile a douăsprezece sticle pentru a turna vinul într-o damigcană înainte de a spăla puţina? Doar dacă sus numitul rozător nu a preferat să înghită la faţa locului cei doisprezece litri de vin, să doarmă după beţie, şi în final, să spele putina după această pileală de pomină?

Minţile raţionale vor găsi poate o altă explicaţie, anume că acest cap de familie cumsecade, visând să se lanseze în domeniul interpretării cântecului şi neplăcut influenţat de articolul din „Salut les copains”, şi-ar fi pus în cap să imite „gluma” publicitară a lui Richard Anthony!

Calcul greşit, căci în acest caz el ar fi trebuit să nu-şi ascundă numele, ca să poată profita de publicitatea oferită de această „fantomă beţivană”!

Să fim serioşi şi să admitem că astfel de fenomenediferite de poltergeist sau de deplasare a obiectelor nu sunt explicabile la nivelul actual al cunoştinţelor noastre. Extrem de frecvente, noi trebuie să ne mărginim doar să le înregistrăm, în loc de a le respinge cu o simplă ridicare din umeri. Noi vom avea ocazia, în capitolele care urmează, să întâlnim şi alte manifestări stranii ale invizibilului.

Vise premonitive ori mesaje de dincolo?

Doamna D., locuind în Marsilia, în cartierul al VI-lea, mi-a relatat diverse vise care justifică o astfel de întrebare. După o lungă maladie cardiacă, în cursul căreia ea se plânsese adesea că i-a provocat atâtea griji şi cheltuieli fiicei sale, mama doamnei D., a murit în ianuarie 1957. Deşi era într-o situaţe materială modestă, doamna D. O certa cu blândeţe pe mama sa bolnavă incurabil, sfătuind-o să nu vorbească despre probleme pecuniare şi continua să o îngrijească cu un devotament admirabil. Nefericita bolnavă ajunsese să se întrebe permanent cum ar putea

veni în ajutorul fiicei sale.

86

După nouă luni de la decesul său, în octombrie 1957, doamna D. şi-a văzut mama în vis şi a auzit-o pronunţând clar: „atenţie la şaptesprezece”. Toată ziua, doamna D. s-a gândit la acest vis, întrebându-se asupra semnificaţiei sale. În noaptea următoare, o nouă apariţie onirică a mamei sale care, de această dată a pronunţat aceste cuvinte simple: „atenţie la cinci”. La trezire, din ce în ce mai tulburată, doamna D. se întreba ce ar putea reprezenta acest număr: 175. Foarte sigură, ea s-a gândit la loteria naţională dar intuitiv, a respins orice altă idee şi a pariat pe primele trei numere ieşite. Combinaţia 1 – 7 – 5 a ieşit câştigătoare la acea vreme cu 69.000 franci. O întâmplare fericită care a fost binevenită în casa săracă a acestei doamne, convinsă (din greşeală sau pe bună dreptate) că ea provenea de la mama sa decedată.

Să fie oare într-adevăr vorba de „intervenţia” spiritului fiinţei dragi dispărute?

Soţul doamnei D., a avut şi el un vis straniu: el se vedea parcurgând un drum, la capătul căruia un necunoscut părea că-l aşteaptă. Ajungând în dreptul său, domnul D. l-a întrebat: „nu 1 aţi văzut pe tatăl meu?” (care murise cu treizeci şi opt de ani în urmă). Răspunsul necunoscutului: „el va fi acolo în cincisprezece zile”.

La trezire, domnul D., neliniştit, şi-a povestit visul soţiei sale care, încercând să-şi ascundă indispoziţia creată de acest vis, l-a sfătuit să-l uite, să nu se mai preocupe de el.

Aceasta se petrecea într-o duminică, pe opt octombrie. Luni seara, domnul D. a constatat că are febră. O gripă, fără îndoială; diagnostic dat şi de medicul chemat la 10.30 dimineaţa. Cu mult mai puţin optimistă, doamna D. a făcut analizele ale căror rezultate au fost însă normale şi liniştitoare, deşi bolnavul avea o temperatură de 41, 5°C. La solicitarea doamnei D., profesorul S. a venit joi pe

12 octombrie să-l examineze pe bolnav.

— Nu este o gripă: este o febră tifoidă, dar liniştiţi-vă, în câteva zile nu se va mai manifesta.

Departe de 11 mulţumită de acest diagnostic, doamna D., l-a luat deoparte pe medicul specialist şi i-a mărturisit cu fermitate:

87

— Nu cred că este febră tifoidă; mi-e teamă mai curând de o septicemie.

A urmat o uluirea. profesorului care, rănit în amorul propriu, a răspuns:

— Cu ce drept, ca o profană-n acest domeniu, vă permiteţi să daţi un asemenea diagnostic?

l: a nu a răspuns, a plătit preţul vizitei (180 franci în acea vreme) şi eminentul profesor jignit, a plecat. De sâmbătă 14, până luni 16 octombrie, au început să-i apară bolnavului dureri, în partea dreaptă a abdomenului şi doamna D., din ce în ce mai neliniştită, a diagnosticat (cu calitatea sa de medium care se ignora): o peritonită.

Renunţând să se mai adreseze profesorului S. (care n-ar fi pierdut ocazia să o trateze încă ca pe o „profană" iară diplomă, băgându-şi în buzunar 180 de franci), doamna D. a chemat salvarea şi şi-a însoţit soţul, care striga de durere, într-o policlinică... unde examinarea medicală a scos la iveală imediat că era vorba de o peritonită consecutivă unui abces al ficatului! Care abces se spărsese...

Marţi 17 octombrie, bolnavul a fost operat. Analiza puroiului extras prin puncţie nu a permis să se identifice care microb era responsabil de acest abces. Au urmat alte examene medicale. Miercuri 18, nivelul de uree din sânge a crescut periculos de mult; a doua zi, tensiunea arterială a scăzut la 7! Vineri 20, maladia s-a agravat. Sâmbătă 21, a avut loc o consultaţie cu diverşi specialişti: de ficat, rinichi, de plămâni; s-au gândit pe bâjbâite mai întâi la o boală de malnutriţie, apoi la o boală tropicală, admiţând că

microbul X ar II infestat ficatul bolnavului de mai multă vreme şi că a evoluat după aceea într-o manieră bruscă.

Duminică 22 octombrie, a fost diagnosticată o septicemie şi doamna D. a fost anunţată că soţul ei este pierdut. HI trebuia să moară în cursul acelei zile, adică exact 15 zile după ce avusese acel vis straniu în care necunoscutul l-a anunţat că tatăl său va fi acolo după 15 zile!

Şi la data fixată, moartea nu a întârziat să vină la întâlnire.

88

În urma acestor evenimente, doamna D. a trebuit să admită că ea poseda unele puteri de clarvedere şi premoniţie. Ha s-a decis să încerce să evoce spiritul solului său. Auzind vorbindu-se despre scrierea automată a unor mediumuri, ea a luat un creion, câteva Toi de hârtie şi s-a rugat, invocându-l cu stăruinţă pe soţul său... după care mâna sa, cu mişcări sacadate, a început să aştearnă pe hârtie o scriere măruntă, neregulată. Mesajul a fost scurt şi doamna D., ieşind din starea secundă a conştiinţei, a avut dificultăţi în a descifra scrisul său neciteţ: „Huguette, atenţie la obrazul tău stâng: este ceva foarte grav”.

Huguette? Fiica Catherinei, o veche prietenă a doamnei D., Catherina. Aceasta credea că acest mesaj nu avea nicio semnificaţie. Fa o văzuse recent pe Huguette iar aceasta nu avea nici cel mai mic semn de afecţiune pe obrazul stâng. În vinerea următoare, doamna D. s-a dus la prietena sa Catherina a cărei fiică... purta un pansament pe obrazul stâng! Ha fusese înţepată de o insectă şi, timp de mai multe zile, medicul fusese foarte neliniştit. Tratată energic cu antibiotice, Huguette îşi revenea încet încet iar starea sa nu mai inspira nicio nelinişte.

Fie că doamna D. a crezut că primeşte un mesaj de dincolo, fie că ea a avut o clarviziune premonitivă, rezultatul rămâne acelaşi: faptele prezise s-au dovedit!

Pentru a încheia cu puterile paranormale ale doamnei

D., iată un vis în cursul căruia i-a apărut soţul său, într-o noapte de septembrie. Acesta „i-a vorbit” despre sora sa (s-o numim Câilberte), reprezentant comercial la o firmă de cosmetice.

„O văd, într-o dimineaţă la ora opt, pe un drum mărginit de arbori”, anunţă entitatea. „Merge la volanul noului său automobil; brusc, ea părăseşte şoseaua spre stânga, se rostogoleşte de câteva ori şi maşina se striveşte într-o groapă aflată mai jos. Văd o grămadă de fiare; automobilul făcut terci” (sic).

La trezire, doamna D. îşi notează detaliile visului, după care începe neliniştea sa. Octombrie, noiembrie, decembrie se scurg, şi doamna D. se nelinişteşte căci nicio catastrola nu avusese loc. De altfel, în mesajul său oniric, soţul nu-i precizase nimic despre

eventualitatea unei leziuni de care ar fi putut suferi Gilberte. Fără îndoială, era vorba despre o întâmplare imaginată, consideră doamna D…

Însă, chiar la începutul lui ianuarie, ea a aliat că sora soţului său tocmai a avut un accident, la ora 8 dimineaţa, întorcându-se la Martin Bues, pe un drum mărginit de arbori. Un alt vehicul o proiectase spre stânga, şi după mai multe rostogoliri, automobilul său – nouse strivise într-o groapă aflată mai jos.

Gilberte, aparent neatinsă, dar desigur foarte şocată, a putut să iasă din grămada de fiare, din cadrul foarte „contorsionat” al parbrizului!

Încă o dată, în faţa exactităţii surprinzătoare a acestor fapte, ne este permis să ne întrebăm: avem de-a face cu vise premonitorii (prevestitoare, precognitive) sau mesaje venite din lumea de dincolo? Acest misterios tărâm de dincolo, din care entităţi, suflete şi spirite ale persoanelor decedate (ce importanţă are?) pot „survola” liniile timpului, pentru a obţine o viziune globală a evenimentelor ce vor veni, şi care, uneori, stabilesc

contacte ocazionale cu cei vii pentru a-i informa.

— Entitatea venită din Babilon

Prin 19001, profesorul Herman von Hilprecht, de la universitatea din Pennsylvania, lucra la difuzarea lucrării sale „Vechile inscripţii babiloniene”, operă de erudit privind scrierea cuneiformă descoperită pe obiectele scoase la suprafaţă din ruinele mesopotamiene. Manuscrisul său era aproape terminat dar el se afla în dilemă, neştiind cum să traducă inscripţiile figurând pe două mici fragmente de agată găsite printre vestigiile templului Bel (Bel-Marduk) de la Nippur. Aceste fragmente erau

1 Acest caz, ca şi cel al „coşmarului” jurnalistului E.D. Samson relatat mai târziu, face obiectul unui articol remarcabil reapărut în La Doinenica del Corierre publicat în cursul anilor ’50.

două inele sparte ale căror inscripţii, incomplete, reprezentau o enigmă practic indescifrabilă.

Cu lupa în mână, von 11 ilprecht, se încăpăţâna în biroul său, să examineze aceste relicve ale îndepărtatului trecut babilonian. Luptând cu epuizarea resimţită la o oră avansată din noapte, el se încăpăţâna să studieze această enigmă, deşi era grăbit de către editor care-i cerea predarea rapidă a manuscrisului. Soţia arheologului, alarmată de oboseala acestuia, l-a rugat să întrerupă cercetările în acea noapte, dar el nu a vrut să audă nimic: manuscrisul trebuia să fie predat în dimineaţa următoare, şi acestui uit mi obstacol el îi va veni de hac. Avea suficientă energie pentru a o face.

Regretând, doamna von IIilprecht s-a dus deci să se culce, după ce a aruncat o ultimă privire şi un suspin văzându-şi soţul, cu ochii înroşiţi de nesomn, ţinându-şi pleoapele deschise aplecat asupra lupei sale încercând să descifreze inscripţiile cuneiforme.

Ilennan von Ililprecht lupta, strângea din maxilare

pentru a domina starea de epuizare dar, puţin câte puţin, somnul i-a înfrânt rezistenţa. Un somn straniu, trebuie să precizăm, căci în timpul lui a devenit conştient de un lucru bizar, dificil de explicat: el fusese luat de un vârtej şi părea să se întoarcă rapid în trecut. Brusc, arheologul a văzut un bărbat de cincizeci de ani, mare şi slab, îmbrăcat cu un fel de tunică albă, stând în faţa biroului său, surâzându-i cu prietenie: un preot din anticul Babilon!

Şi vântul deşertului agita tunica sa, lipind-o uneori de corpul său, alteori umflându-i-o, în timp ce preotul, cu blândeţe, pronunţă în engleză:

„Vino cu mine. Vreau să te ajut…”

Von Ililprecht a ascultat, s-a ridicat şi a fost cuprins de o senzaţie uluitoare: ceea ce părăsea nu era fotoliul de la masa sa de lucru, ci un enorm piedestal sau scară de piatră pe care părea că fusese aşezat cu o clipă înainte.

Ghidul său l-a invitat să-l urmeze şi au parcurs un tirum prăfuit, strivit de razele soarelui, într-o căldură sufocantă. Au ajuns într-un loc unde se ridicau nişte edificii grandioase, dar jgoale şi abandonate. Pe urmele marelui preot, arheologul a ajuns

la o construcţie masivă, încă şi mai impozantă, unde a intrat într-o sală imensă, foarte slab luminată.

„Unde ne aflăm?” se informă von Uilprecht.

„La Nippur, între Tigru şi Lufrat, în templul lui Bel, tatăl zeilor”, răspunse, mereu în engleză, entitatea preotului.

Acesta din urmă l-a dus pe savant într-un coridor întunecat, care dădea într-o sală în mijlocul căreia trona un cufăr care conţinea fragmente de agat.

Până aici se poate crede că cel ce dormea retrăia preocupările sale diurne; acest vis n-ar II putut să „conţină” decât ceea ce „cuprindea” conştientul sau inconştientul autorului său. Ori, noi vom vedea că nu este aşa, că visul este infinit mai straniu, în faţa acestui culăr,

apariţia fantomatică i-a explicat:

„În cartea ta, tu arăţi că cele două fragmente de agată sunt obiecte diferite. În realitate, ele fac parte dintr-un singur cilindru votif, acoperit cu inscripţii, pe care regele Kungalzu l-a oferit templului. Când preoţii au primit ordinul să confecţioneze o pereche de cercei destinaţi statuii zeului Ninib, noi n-am dispus de altă agată decât aceea a cilindrului votif. Acesta a fost atunci tăiat în trei părţi – chiar aici, în această salăfiecare parte conţinând o fracţiune din inscripţia iniţială. Cea de-a treia a fost distrusă".

Fascinat de aceste explicaţii, arheologul a cerut entităţii să îi indice sensul exact al inscripţiei originale. Apariţia s-a apropiat de zidul micii săli şi, pe praful pe care o acoperea, ea a scris în caractere cuneiforme:

„Zeului Ninib, llul lui Bel, domnul său, regele Kungalzu, pontiful lui Bel, a dedicat aceasta".

Exact în acest moment, Herman von Hiprecht a avut curioasa senzaţie de a nu mai fi în timpul din Nippur ci, din nou, în biroul său din Philadelphia! De fapt, acolo se şi găsea împreună cu venerabilul preot în tunică albă aşezat dintotdeauna în faţa lui. Pe birou, aproape de foile manuscrisului, stătea o foaie de hârtie cu aceste cuvinte scrise de mâna lui von Uilprecht: Nebuchadnezzar. Acest cuvânt, doi arheologi eminenţi îl traduseseră astfel: „Nebo, protejează opera mea de constructor".

92

Entitatea preotului babylonian a indicat inscripţia cu degetul arătător şi a corectai:

— Nu, aceste semne vor să spună: „Nebo, protejea/a-mi frontierele mele".

Şi acestea fiind zise, fantoma venită din Babylon a dispărut.

Nu este vorba, în acest „vis", numai de fapte ce ţineau de imaginaţia lui Ilerman von Ililprecht. Detaliile revelate de entitate (şi total necunoscute celui care

dormea) sunt o probă că savantul nu le-a inventat: fragmentele de agat aparţineau unui cilindru tăiat în trei părţi şi nu proveneau, cum se credea, de la două obiecte diferite independente unul de celălalt. În acelaşi timp, traducerea veritabilă a lui Nehuchadnez/ar a fost confirmată după aceea de specialiştii în scrierea cuneiformă, v Strivit de oboseală, la capătul epuizării, Ilerman von Ililprecht se plasase – deşi involuntar într-o stare modificată de conştiinţă, aptă „să recepţioneze" remanenta psihică a preotului ataşat acestor fragmente de agată şi contactul cu entitatea se stabilise. O frumoasă reuşită psihometrică…

Noi vom avea ocazia, în continuare, să vedem cât de mult zidurile anumitor edificii pot să fie „încărcate", impregnate de psihismul remanent al ocupanţilor săi. Acelaşi lucru se întâmplă pentru anumite obiecte. În aceste cazuri, mediumurile care dau dovadă de „psihometrie" sunt apte, prin facultăţile lor paranormale, să simtă, să capteze scenele, evenimentele pe care obiectele le conservă, acţionând ca un revelator în care este scufundată o hârtie fotografică în prealabil expusă la o imagine.

Despre câteva vise premonitive

Doamna Y.V., o ascultătoare din Marsilia, a constatat că unele din visele pe care le avea vinerea dovedeau un caracter premonitiv. În una dintre aceste vineri, ea a văzut în vis o rudă prin alianţă pe care o detesta din toată inima. Am avut o discuţie

violentă şi, drept urinare, sus numita rudă, venită să-i aducă un inel de chei, le-a aruncat pe jos, în loc să i le dea în mână* Doamna Y.V. s-a trezit, impresionată neplăcut. În duminica următoare pe deplin trează de această dată, ea a primit vizita acestei rude… şi toată schema „imaginată" în vis s-a reprodus punct cu punct în realitate, terminându-se cu aruncarea furioasă a acestui inel cu chei la picioarele

sale…

Câţiva ani mai târziu – întotdeauna într-o vineridoamna Y.V. era pradă unui coşmar; ea simţea, pe piept, ceva greu care o apăsa; ea striga, înnebunită, gândindu-se la o tentativă de asasinat. Zbătându-se, ce căuta să apuce acel „ceva” care o strivea; ea reuşind să se stăpânească şi cuprinsă de oroare, constata că este vorba despre o mână tăiată la încheietură, din care ieşea sângele!

Tânăra femeie se trezea brusc, inundată de transpiraţie şi cuprinsă de nelinişte.

În marţea următoare, ea află că un prieten foarte drag tocmai avusese un accident în cursul căruia mâna sa dreaptă fusese tăiată; el solicita prezenţa prietenei sale la spitalul la care fusese transportat.

Domnul A.M. locuia în regiunea Var şi era la Lliberare paznic particular pe proprietatea vicontesei X, o doamnă foarte bună şi caritabilă, excelentă soţie şi mamă. Această doamnă fusese ucisă de germani în momentul eliberării satului.

La treisprezece luni după acest deces, domnului A.M.i-a apărut în somn vicontesa, pronunţând aceste cuvinte: „Lu nu v-am părăsit, eu veghez asupra dumneavoastră şi, după câtva timp, domnul va 11 fericit”.

La trezire, A.M. s-a întrebat asupra semnificaţiei acestui vis. Cum „domnul” – vicontelear putea să fie fericit peste câtva timp, după doliu] crud care-l lovise acum treisprezece luni?

În ciuda îndoielilor sale, paznicul a aliat după cinsprezece zile despre recăsătoria vicontelui cu o prietenă din copilărie, şi acest cuplu a trăit efectiv, foarte fericit, aşa cum entitatea vicontesei anunţase domnului A.M. în cursul visului!

94

O altă ascultătoare, doamna T. II., se ducea în 1961 destul de des la Aix-en-Provence la o rudă a sa aliată la

tratament într-o clinică. După ultima sa vizită, doamna T. II. alarmată de starea de slăbiciune a bolnavei, a întrebat o infirmieră. Aceasta i-a mărturisit că nefericita nu mai avea decât una sau două luni de trăit; maladia ei era incurabilă. Foarte afectată, doamna T. II. şi-a lăsat adresa pentru a 11 prevenită imediat în caz de deces.

S-au scurs opt zile. Doamna T. II. a visat-o pe mama sa, decedată în 1928, care îi apărea ţinând în mână o telegramă des (acută: „Ni se anunţă decesul Theresei…”

Această frază, pronunţată clar, percepută în vis, a (acut-o pe doamna T. II. să se trezească brusc, căci mama sa fusese naşa bolnavei. Afectată de această apariţie onirică şi de mesaj, doamna T. II. a privit pendula sa. Fra jumătate de oră peste miezul nopţii.

În curând, o scrisoare a făcut-o pe această ascultătoare să afle despre moartea Theresei la jumătate de oră după miezul nopţii, în chiar noaptea în care mesajul de dincolo îi parvenise!

Trebuie să notăm că în acest vis apare pluralul: „Ni se anunţă decesul Theresei”. Prin „ni se anunţă” entitatea o desemna pe fiica sa şi pe ea însăşi sau pe cei de dincolo care o înconjurau?

Simplu vis premonitoriu sau intrarea în scenă a entităţii mamei decedate?

O corespondentă din Beziers, doamna A.P. afirmă că este legat caracterul premonitiv al viselor sale de tatăl său mort în 1934, atunci când ea nu era decât un copil. După expresia feţei entităţii ea ştie dacă „premoniţia” (sau „mesajul”) este benefică sau funestă.

j Un exemplu: în ajunul examenului pentru permisul de onducere, doamna A.P. l-a văzut pe tatăl său în timpul innului. Acesta era lângă ea, în automobil, surâzând. La trezire.

candidata la permisul de conducere s-a simţit întărită

de acest semn: surâsul tatălui său în maşină. I: a nu s-a îndoit un moment că va obţine permisul după primul examen. Şi de fapt, ea l-a obţinut; ceea ce, trebuie s-o mărturisim, ţine aproape de miracol dacă ştim lipsa de grabă a examinatorilor de a-şi da acordul candidaţilor lor chiar dacă aceştia erau deja aşi ai volanului! Trebuie încasate numeroase fonduri pentru sacul (fără fund) al statului1?

Să precizăm că această doamnă este un medium care se ignoră iar incidentul următor o demonstrează clar. Doamna A.P., văduvă, trăieşte cu mama sa şi are un local comercial situat la două sute de metri de apartamentul lor. Într-o dimineaţă, fără vreun motiv cunoscut şi fără vreo cauză valabilă, ea închide brusc magazinul său şi se întoarce acasă... pentru a descoperi pe un individ care o amenința pe bătrâna sa mamă cu un cuţit! I; a s-a aruncat asupra acestui nebun, a ajuns să-i ia cuţitul şi candidatul la ocnă a fugit fără să mai ceară restul!

Doamna AP. mi-a precizat că ea ascultase de un impuls iraţional, a cărui origine nu o ştia. Niciodată, până atunci, ea nu închisese magazinul în mijlocul dimineţii, pentru a se întoarce acasă. Graţie acestei percepţii extrasenzoriale inconştiente – rezultatul unui apel mental, pur instinctiv, al mamei sale în pericol - ea o salvase.

Într-o seară, intrând în dormitor, doamna A.P. a auzit un zgomot straniu, un şoc sau un declic. I: a s-a întors şi a rămas înmărmurită de uimire: ieşind din neam, o rază de lumină similară celei unui proiector cinematografic, (acea să apară o scenă pe peretele camerei. Această scenă, foarte clară, ca o proiecţie cinematografică îl arăta pe soţul doamnei A.P.; decedai cu şase ani înainte, prosternându-se cu durere deasupra propriului său mormânt, regretând cât se poate de natural că a părăsit această viaţă.

Scrisă în 1972, această frază reflectă în realitate, din nefericire, un adevăr încă valabil şi în 1993!

Iată acum un alt vis al acestei doamne, mult mai complicat şi mult mai straniu. În 1970, fiica doamnei A.P., locuia la Alger şi aştepta un fericit eveniment fixat în jurul datei de 25 august. Către 20 august, mama ginerelui doamnei A.P. trebuia să vină la Alger în aşteptarea naşterii; se convenise ca doamna A.P. să vină să o înlocuiască trei săptămâni mai târziu.

Pe 25 iulie 1970, doamna A.P. a avut un vis: ea era la fata sa şi ţinea în braţe o mică fetiţă; în leagănul apropiat se găsea însă un al doilea bebeluş, a cărui faţă nu o distingea. Pe masă, bomboane albastre. Obiceiul era ca să existe bomboane albastre pentru băieţi şi roze pentru fetiţe, şi bunica nu înţelegea simbolismul acestui vis în care nu apărea decât drajeuri albastre.

A doua zi, prinsă de alte preocupări, doamna A.P. nu s-a gândit la acest vis - şi, în noaptea următoare, i-a apărut în vis tatăl său. Doamna A.P. mergea în maşina sa, alături de tatăl ei radios şi fericit (deci presimţire benefică). Ei se îndreptau către Alger. Drumul s-a bifurcat: o cale către stânga şi o altă cale către dreapta. Tatăl a privit fata, surâzător, în timp ce aceasta îl întreba uluită: „Atunci, sunt doi?”

La trezirea doamna A.P. a făcut sinteza celor două vise: o fetiţă în braţe şi un alt copil în leagăn; un drum se diviza în două. Toate astea trebuie să ne anunţe o dublă naştere: gemeni. Dar acest caz, dacă visele sunt premonitive, de ce este această anomalie: numai bomboane albastre? De ce nu sunt de asemenea şi bomboane roz? încă o lună de aşteptare şi vom afla că naşterea va avea loc în jurul datei de 25 august.

Or, a doua zi după acest vis din urmă, pe 28 iulie din 1970, o telegramă a anunţat-o de naşterea prematură a doi foarte frumoşi copii, un băiat şi o fetiţă!

Pe 28 august, doamna A.P., debarcată la Alger, a putut să asiste la botezul care a avut loc pe data de 30.

Naşii nefiind prezenţi acolo, cele două bunici au trebuit să-i ţină pe copii. Venind momentul, doamna A.P. a fost întrebată ce copil doreşte să ţină în braţele sale? Amintindu-şi că în visul său, ea ţinea o fetiţă, doamna A.P. (nedorind să forţeze destinul) a răspuns că n-are nicio preferinţă, şi chiar fetiţa i-a fost încredinţată! Un alt element din vis se realiza!

La masă, doamna AP. a rămas uimită: pe tort, niciun drajeu roz, nimic altceva decât bomboane bleu. De ce această uitare? Nu era însă vorba de uitare: fericiţii părinţi avuseseră, desigur, intenţia să cumpere de asemenea şi bomboane roz, dar din nefericire, de la plecarea europenilor din Algeria, aprovizionarea era neregulată, şi nu s-au putut găsi bomboane bleu…

Toate aceste secvenţe ale acelor două vise s-au realizat deci, punct cu punct!

Visul îmi puţin roz al unui rugbist în martie 1957, David Hubbards, de optsprezece ani, a văzut în vis pe unul dintre prietenii săi căzând, rănit mortal în cursul unui meci pe care echipa sa trebuia să-l dispute a doua zi la Syston (Leicestershire). În dimineaţa următoare el i-a găsit pe organizatori şi i-a rugat să anuleze întâlnirea. DAR au umat hohotele de râs ale acestor domni care s-au distrat copios pe seama acestui „dezechilibrat”! Totuşi, în faţa insistenţei şi emoţiei acestuia, ei au sfârşit prin a accepta să supună problema la vot. Votul a arătat patru pentru întâlnire şi unul contra.

Partida a avut loc deci în după-amiaza zilei respective, între echipele „Syston Imperials” şi „Wigston Fields Juniors”. Câteva secunde înainte de fluierul llnal, un jucător de la „Syston Imperials” – Robert Yalea căzut, fracturându-şi un picior, după ce fusese foarte violent placat.

Tatăl său, care a asistat la întâlnire, l-a transportat imediat la un spital. Două zile mai târziu, Yale a decedat, ca urmare a unei hemoragii interne pe care nimeni nu o

diagnosticase!

Membrii comitetului – cel puţin cei patru care au votat contra punerii în gardă a jucătorului avertizat prin visul său premonitiv - pot să fie mulţumiţi de ei. Spiritele tari, „fani" ai rugby-ului au pe conştiinţă moartea acestui băiat. Fatalitate? Sigur, este foarte posibil ca ora morţii acestui jucător să fi venit şi că, în orice caz, el trebuia să moară în acea zi, dar cine poate afirma aceasta cu exactitate? Nu cred în destinul implacabil căci noi suntem în posesia a numeroase probe care atestă că acesta – la nivelul individului poate fi modificat.

Să ne reamintim cazul acelui om care, în ajunul plecării vaporului Titanic, a avut un coşmar înspăimântător, arătându-i nava scufundându-se, cu pasagerii cu tot.

Foarte impresionat de acest coşmar – care era de fapt un vis premonitiv – acest om „a dat înapoi" şi, cu riscul de a fi considerat laş, a refuzat să se îmbarce… ceea ce i-a prins bine căci Titanicul a ridicat ancora pentru ultima sa călătorie…

Un alt exemplu: un om a visat că mergea pe un drum. A sosit un dric care s-a oprit în dreptul său. Vizitiul, cu o mină puţin îmbietoare, i-a zis: „Urcă, există încă loc în interior". Săptămânile au trecut şi omul nostru, aşteptând un autocar pe o şosea, îl vede sosind. Şoferul opreşte şi călătorul, cu un picior pe treaptă, recunoaşte cu uimire faţa vizitiului dricului. În faţa ezitării sale, şoferul îi spune: „Urcă, este încă loc în interior". Înfrigurat, călătorul a coborât în grabă şi şoferul a pornit, ridicând din umeri: o sută de metri mai încolo, autobuzul cădea într-o prăpastie!

Timpul şi visul în 1957, un cititor al revistei la care colaboram atunci. Galaxie, mi-a povestit o aventură deosebită în care visul şi realitatea se interpenetrau într-un mod curios. René Ei. era turnător într-o uzină metalurgică din Puy-de-Dome unde el lucra în schimbul de noapte, începându-şi munca la ora nouă seara şi

terminând-o la cinci dimineaţa. Uzina îi pusese la dispoziţie o locuinţă pe care o împărţea cu Jean, un coleg ce începea lucrul la ora şapte dimineaţa.

În 22 decembrie, la ora cinci şi jumătate. René Ei. a venit în camera sa şi i-a amintit prietenului său, Jean, să pună ceasul la ora zece şi jumătate după care a adormit. De obicei, către ora şase şi un sfert, atunci când ceasul suna pentru a-l trezi pe Jean din somn, René, doborât de oboseală nu-l auzea. Or, în această zi, exact înainte ca soneria să se declanşeze, el a perceput un straniu zumzet care părea că se transmite întregii camere. 1: 1 s-a trezit deci, şi l-a văzut pe Jean ridicându-se, îmbrăcându-se, şi pregătindu-se de plecare.

— Jean, ai pus bine ceasul pentru ora zece şi jumătate?

— Da, da. L-am pus la oră, răspunse celălalt pe un ton enervat.

— Bine, oftă René, întorcându-se pe partea cealaltă.

În acest moment el şi-a manifestat mirarea: printr-o fantă din jaluzele, se întrezărea lumina zilei! Lucru incredibil în luna decembrie, şi încă la cinci şi jumătate dimineaţa! Dându-şi seama de această anomalie, René s-a întors pentru a i-o comunica prietenului său. Dar camera era goală… şi ceasul indica ora zece şi treizeci!

Era imposibil: René tocmai auzise soneria ceasului reglat deja la ora şase şi un sfert. 1: 1 îl văzuse pe Jean ridicându-se, îi vorbise, îi auzise clar răspunsul pe un ton cam ridicat, şi apoi se reîntorsese şi văzuse lumina zilei! întorcându-se din nou, Jean nu mai era acolo şi ceasul afişa ora zece şi jumătate!

Când i-a comunicat despre acestea prietenului său, acesta a clătinat din cap:

— Când m-am trezit, tu dormeai buştean! Nu mi-ai vorbit şi, din această cauză, eu n-am putut să-ţi răspund! Ca de obicei eu m-am pregătit, mi-am făcut toaleta, mi-am luat cafeaua şi apoi am plecat fără ca tu să faci vreo

mişcare. Tu erai adormit profund.

Fără îndoială, putem pune toate acestea pe socoteala visului în timpul unei stări de oboseală? Totuşi, René Ei. este categoric: el nu dormea, a văzut, cu ochii săi, pe prietenul său pregătindu-se de plecare; ei doi au schimbat cele trei cuvinte menţionate şi, în timpul în care s-a întors în pat, ceasul a „sărit" de la ora şase şi un sfert la ora zece şi treizeci iar noaptea a cedat locul zilei! Această „absenţă" de patru ore şi cincisprezece minute este rezultatul unui element subiectiv, datorat unei mari oboseli urmată de un somn populat de acest vis sau o „breşă", o discontinuitate în timp şi spaţiu? René că. deşi inconştient, a „ieşit" temporar într-un univers paralel, văzând, dincolo de continuul nostru, un „Jean" numărul doi, care a răspuns agasat la întrebarea sa? Cele două sau trei secunde care i-au trebuit „acolo", pentru a se învârti şi a vedea ziua, ar putea ele să se traducă printr-un decalaj de patru ore şi cincisprezece minute? Pentru că era ora zece şi jumătate atunci când, într-un salt de surpriză, el s-a răsucit din nou pentru a constata absenţa prietenului şi neobişnuitul decalaj orar?

Care dintre aceste „explicaţii" (sau ipoteze) este cea bună?

Un coşmar înfiorător în mai 1954, Mary Alexander, din New Castle, a avut un vis cumplit. Ea se vedea lovită de o maşină, aruncată sub aceasta cu bebeluşul său în braţe; sugarul murea, strivit de roţile vehiculului.

Neliniştită, ea s-a trezit imediat, a aprins lumina, şi s-a aplecat asupra fiului său, în vârstă de cinci luni, culcat în leagănul său, instalat aproape de pal. Copilul părea că doarme, dar pernuţa sa îi acoperea jumătate din faţă. Mary Alexander s-a ridicat, neliniştită, a atins copilul care nu a reacţionat. Ha s-a aplecat – mai mult, fără să poată să-i audă respiraţia: bebeluşul era mort, victimă fără îndoială a ceea ce este numită moartea subită a noilor născuţi, care s-a produs când mama sa visa că acesta murea strivit!

Putem noi oare invoca un fenomen de telepatie onirică prin translaţie de simboluri? Cum ar putea un sugar de cinci luni, să „lanseze” în momentul morţii, inconştient, către psihicul mamei sale acest simbol dramatic: o maşină care o striveşte? La cinci luni, suntem conştienţi de pericolul pe care-l poate constitui un automobil?

Avem noi o idee asupra morţii? Desigur că nu. Putem atunci să presupunem că intervine un fenomen de „reamintire a unei vieţi anterioare” la acest copil? Reamintirea unei vieţi în care sufletul, spiritul încarnat în corpul său de sugar, aparţinuse unui adult sau unui copil mai în vârstă, poate ucis într-un accident de circulaţie. A încercat el să lanseze o chemare, un apel de salvare psihicului mamei sale? Un mesaj simbolic care i-a parvenit însă mult prea târziu?

Nu ştiu, dar ceea ce trebuie să se ştie, este că „teoria” reîncarnării nu este o teorie ci un fapt stabilit într-o manieră ştiinţifică, în special de către profesorul II. N. Banerjee, de la Universitatea Jaipur, din India aşa după cum o expune cu claritate prietenul meu Aimé Michel în remarcabilul său articol „Problema reîncarnării”, apărut în numărul 30 al revistei Planeta.

Pentru acest savant indian, nu este vorba deloc de „reîncarnare” ci de o memorie „extracerebrală” (în ce termeni eleganţi sunt spuse aceste lucruri!), pe care o explică în modul următor:

„Această expresie de memorie extracerebrală a fost adoptată pentru a desemna amintirile (reale sau presupuse) din vieţile anterioare, în măsura în care aceste amintiri: în primul rând nu pot fi logic legate de Herul unui subiect care pretinde că le are şi în al doilea rând sunt logic asociate cu Herul unei persoane decedate. Termenul de reîncarnare, în general utilizat pentru a desemna astfel de cazuri este, de fapt, o iluzie. Există rezonanţe spirituale şi oculte, în timp ce cercetările noastre sunt conduse

empiric, ca oricare activitate ştiinţifică, ce neglijează orice consideraţie teoretică”.

Făcând bilanţul, puţin ne interesează, dacă acest termen de „reîncarnare”, l-a jenat la răscroiala mânecilor pe profesorul Banerjee din moment ce el a făcut proba de netăgăduit a realităţii obiective a acestor reminiscenţe din vieţile anterioare ale mai mult de optzeci de subiecţi, care actualmente trăiesc şi au fost studiaţi de el!

Puţin ne interesează, de asemenea, dacă savanţii occidentali sau cel puţin un mare număr dintre ei încep să răcnească auzind aceasta şi îşi închid ochii pentru a nu vedea probele deţinute de Universitatea din Jaipur.

Puţin ne interesează, dar nu este oare dezolant să constaţi că o descoperire (redescoperire, căci conceptele de viaţă anterioară

erau admise de mult în esoterism şi spiritualism) capitală este cenzurată, înăbuşită de pontifii occidentali? Nu este scandalos să-i vezi pe aceştia rânjind şi luând un aer de compătimire atunci când „un nebun” îndrăzneşte, în faţa „ştiinţei” lor să abordeze timid aceste probleme? Pentru cât timp încă „nebunii” nu vor avea dreptate în Ţaţa acestor măgari încărcaţi cu relicve?

Sugerez cititorului să se gândească la videocaseta” Vieţile anterioare – viaţă după viaţă (numărul 2. Porţile viitorului) ” încărcată de tulburătoare mărturii.

Mă gândesc în particular, la mărturia lui Paco Rabbane1 care era preotul Akhenaton într-una dintre existenţele sale anterioare. „Coralie”, o tânără din regiunea Var (supusă unei regresii sub hipnoză de Daniel Huguet) a fost o sclavă nubiană, în vârstă de doisprezece ani în aceeaşi epocă faraonică. Confratele şi prietenul meu Jean Louis Victor, autor al cărţii „Reîncarnarea dezvăluită” 2, ne vorbeşte despre un caz extraordinar survenit la începutul secolului: acela al unui modest lucrător într-o mină adâncă; despre Auguste Lesage, care ignora totul

despre egiptologie şi care picta totuşi admirabile pânze, de inspiraţie faraonică (prezentate în videocaseta); pânze ale căror hieroglife au ajutat savanţii egiptologi să interpreteze mai bine anumite inscripţii.

1 Conform cărţii sule „Tragectoir", Iidition nr. 1, Midiei la fon

Louise C Borteau Editrice Inc. 7433 rue Saint-Denis, Montreal

CAPITOLUL V

Reminiscenţe din vieţile anterioare înainte de a continua incursiunile noastre în straniul domeniu al visului, să ne oprim un moment asupra acestor neobişnuite reminiscenţe ale unui trecut pe care noi nu l-am trăit…

Confratele şi prietenul meu, domnul Ei. Brown (care a primit premiul Palme d'Or pentru Romanul de Spionaj în 1962, autor al peste 100 de titluri (din colecţia Fleuve Noir), a scris două romane „Bonjour Trésor" şi „Omul de aiurea" în care el a ştiut să dezvolte un climat de stranietate, captivant, legat de Ordinul Templierilor şi de problema „vizitatorilor" extratereştri. Ceea ce, personal, nu m-a surprins deloc; eu nu am uitat, pasionantele noastre discuţii pe aceste teme – şi pe multe altele – din timpul întâlnirilor noastre de la începutul carierei, în perioada anilor 1952 – 1953.

În această epocă, noi am râs descoperindu-ne atât de multe puncte comune, în special acela de a fi fost, şi unul şi celălalt, reprezentanţi comerciali pentru tot felul de mărfuri, de calitate îndoielnică, căci această meserie pentru care noi nu eram făcuţi, am exersat-o imediat de la eliberare pentru a ieşi din pana de bani (revăd fremătând faţa congestionată a unui patron de bistro care, după ce a gustat unul dintre apetitivele pe care i le-am propus, a trebuit, pentru a-l înghiţi, să se ţină strâns de tejghea!).

Domnul Ei. Brown mi-a povestit atunci, pe scurt, o întâmplare neobişnuită promiţându-mi să mi-o relateze,

într-o zi, în detaliu. Ta-mi un semn atunci când vei avea nevoie", m-a sfătuit el în 1953. I-am „făcut semnul"... în 1971, atunci când pregăteam prezenta lucrare, şi prietenul meu Brown şi-a ţinut cuvântul pentru a-mi da relaţiile care vor urma, şi pe care le reproduc aici in extenso:

„În privinţa amabilităţii locuitorilor săi, eu trebuie să trec sub tăcere numele acestui sat mare din Béarn, obligat să subliniez că el nu avea şi nici nu are nimic extraordinar. În orice caz, nimic care să-l poată tenta pe un cineast şi sunt sigur că niciodată nu l-am văzut pe vreo carte poştală.

„Sincer, puteam deci să cred că am ajuns într-un mic oraş care îmi era complet necunoscut atunci când m-am aflat în el în urmă cu peste 30 de ani. Mă găseam acolo pentru un motiv pe cât de simplu pe atât de imperativ: era singura localitate la care speram să ajung când am citit nivelul de benzină din rezervor. Pe de altă parte, pentru a 11 mulţumit mi-a fost suficient că am găsit un oficiu poştal. De acolo am adresat mamei mele un SOS conceput astfel: „Complet fără bani. Expediază urgent mandat telegrafic".

Pentru a economisi un cuvânt, am evitat chiar să şi semnez, convins că mama mea nu se va înşela, dar funcţionarul mi-a cerut semnătura. Cu inima mult mai uşoară am mers să-mi parchez automobilul pe un terasament foarte izolat, ţinând cont că în circumstanţele acelea, automobilul îmi servea în acea noapte drept cameră de hotel. îmi rămăseseră exact atâţia bani pentru a-mi oferi o livră de smochine proaspete, o pâine, şi un pachet de ţigări Gauloise! Aceasta, pentru a justifica, că nu înghiţisem, în acea zi, niciun pic de băutură cu anason, ca să-mi încălzesc stomacul; plecând, mi-am păstrat spiritul perfect liber.

Pentru a-mi petrece timpul (în acea epocă termenul camping era încă barbar, şi era ruşinos să fii văzut dormind în automobil), am început să hoinăresc prin dreapta şi prin stânga până ce paşii

m-au condus într-o piaţă liniştită, înconjurată de castani frumoşi. Lucrul despre care voiam să-ţi reiate/ s-a întâmplat acolo: am simţit brusc cum înlemnesc, pătruns de acel tip de frig ce pare să ţâşnească din tine însuţi. Tremuram iară motiv sub un vânt călduţ; subit, am început să înainte/ în direcţia unei străduţe care se deschidea în faţa mea, surprinzându-mă gândind cu voce tare: „Aceasta este Strada Trandafirilor”, ajung pe această stradă. Păşeam cu pasul sigur fără să mă mir când am descoperit o plăcuţă care, efectiv, anunţa: Str Trandafirilor. M-am cufundat în căutarea unui zid care să se prăbuşească sub greutatea unui arbust căţărător de glicină, străpuns de o uşă secretă care se deschidea deasupra şi care avea în centrul său un ciocan de bătut în poartă în formă de gură de leu.

Am găsit zidul, glicina, uşa secretă, o givală, ciocanul de bronz pe care totuşi nu puteam să le cunosc. Şi spontan, ochii mei au fost scăldaţi în lacrimi, lira o lacună… M-am trezit în maşina mea când soarele era deja sus. Mandatul meu poştal sosise. Am plecat.

Mai târziu, mult mai târziu, spiritul meu a fost frământat de stranietatea acestei întâmplări curioase. Îl a inventat mii de ipoteze, tooate respinse de gândirea lui carteziană. Atunci ce a fost? Un vis destul de puternic, destul de viu, destul de tenace, pentru a lua o formă şi a se impune ca o amintire? Sincer, eu nu cred asta. Mi-a venit să verific. Am plecat către micul orăşel din Bem. De fiecare dată o întâmplare brutală mi-a interzis să ajung acolo: un accident, moartea unui părinte etc.

O dată, cea din urmă… am ajuns, eram acolo… Un marcaj cu reclama Michelin mă avertiza: „Localitatea X… 12 km”.

Cu părul ca aurul grâului şi cu ochii ca cerul, ea făcea autostopul în direcţia opusă. Făcând stânga împrejur am preferat o realitate dulce în locul parfumului misterului… O interdicţie în roz? Dar totuşi o interdicţie!

M-am întrebat şi mă întreb şi acum. De atunci, am preferat să aştept momentul când voi face pasul care îmi va permite, poate, să aflu lucrul pe care cei vii trebuie să ignore. Iată, dragul meu prieten Guieu povestirea a ceea ce tu numeşti o „experienţă din viaţa anterioară”.

106

Oglinda visului în 1940, C.V. în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, fusese mobilizat la Lavaur (regiunea Tarn); de la vârsta de treisprezece ani, foarte frecvent, nopţile sale erau bântuite de mereu acelaşi coşmar: el se găsea într-o piaţă dintr-un sat părăsit, în faţa unei clădiri cu o mare poartă ogivală, fixată în cuie de fier, aceste cuie ornând unghiurile unei multitudini de pătrate de lemn. Poarta era întotdeauna întredeschisă către întuneric şi necunoscut, în visul său, C.V. se apropia din ce în ce mai neliniştit, dar se oprea la trei paşi, tremurând de teamă… şi se trezea plin de transpiraţie.

În timpul mobilizării sale, C.V. şi trei dintre prietenii săi au mers să petreacă o duminică într-o regiune din Câaillac, unde au decis să meargă la slujbă pentru a vizita o foarte frumoasă catedrală considerată drept monument istoric. Iată-i pe cei patru militari plecaţi. Dar atunci când C.V. a sosit în mica piaţă, zărind catedrala şi recunoscând poarta (întredeschisă), aşa cum o vedea în coşmarurile sale de la vârsta de treisprezece ani, picioarele i s-au înmuiat şi el a început să tremure.

Alarmaţi de starea sa, de paloarea lui subită, prietenii lui s-au neliniştit şi mai mult ca oricând l-au auzit murmurând:

„Poarta! Poarta!”

„Ce, poarta? Ce are ea neobişnuit? Atunci vino, să intrăm”.

Hi au trebuit să-l susţină, atât de mare era emoţia, şi, în interiorul catedralei, tânărul C.V. a înţepenit brusc în faţa statuii Sfintei Fecioare. Tulburat, el sigur de faptul că ştia această statuie, că o mai văzuse undeva. A mers să

pună o lumânare în faţa acestei Sfinte fecioare, şi din acel moment, neliniştea sa, strania sa tulburare au dispărut. FI s-a simţit bine, eliberat de neliniştea sa enigmatică.

107

Şi din acea zi, coşmarul a încetat să-i mai bântuie nopţile. După ce a trăit această experienţă, C.V., în vârstă de şaizeci şi unu de ani, în 1972, mi-a mărturisit convingerea sa de a fi trăit în acel sat, în cursul unei vieţi anterioare:

— Ceva ce nu ştiu trebuie să mi se fi întâmplat cândva, în acel loc, în acea piaţă, în faţa porţii catedralei.

Bang Utot, teribilul vis al morţii într-un sfert de secol, mai mult de 130 de cazuri de Bang Utot au fost înregistrate în Filipine şi în Hawaii fără ca niciun medic să fi găsit vreodată cauza (organică sau psihosomatică) veritabilă.

Acest „vis al morţii" nu a lovit niciodată o femeie; victimele sunt numai bărbaţi.

Toate cazurile încep invariabil printr-o uşoară durere de cap seara, tinde să se atenueze sau să dispară după o masare a gâtului sau a capului. Apoi migrena revine, se estompează câte puţin, şi omul adoarme. În timpul somnului său el se agită, se zbate, geme şi gâfâie din ce în ce mai puternic. Pumnii i se strâng, îi apare o spumă pe buze şi el face eforturi disperate pentru a se trezi, pentru a scăpa coşmarului terifiant care îl asaltează. Fără folos. Ritmul său respirator se accelerează, gesturile îi devin dezordonate, el caută să inspire aer, dar nu reuşeşte. Terorizat, el se zbate violent, strigă şi geme şi, într-un ultim spasm, corpul său transpirat se prăbuşeşte: moartea şi-a făcut lucrarea!

Acest îngrozitor vis al morţii s-a manifestat de mai mult de o sută treizeci de ori, şi o repetăm, în douăzeci şi cinci de ani, afectând numai fillipinezi sau Hawaieni şi niciodată un european sau vreo femeie. Autopsiile s-au succedat, analizele, examenele microbiologice au dovedit

că toate victimele Bang Utot răpuse la pământ în câteva ore de această maladie, de acest rău inexplicabil, erau fără excepţie într-o excelentă stare de sănătate. Singurele rezultate obţinute de medici au fost descoperirea a ceea

ce nu ar fi putut să provoace această moarte: hemoragia pancreasului, faţa palidă, ochii „congestionaţi”, spuma de salivă pe buze, cianozarca unghiilor degetelor, şi o uşoară hemoragie pulmonară. Acestea sunt efectele, dar nu şi cauzele morţii. Atunci ce a oprit circulaţia sângelui şi a blocat respiraţia victimelor? Hemoragia pancreasului nu antrenează moartea în câteva minute după primele simptome, cum se petrece în cazul acestui „vis al morţii”.

Un alt rezultat al anchetei a permis să se stabilească (dar aceasta nu este nici ea o explicaţie) că adesea, tatăl omului răpus la pământ de Bang Utot, fusese şi el victimă al aceluiaşi coşmar abominabil. Scăpând analizei patologice, aceste cazuri misterioase sunt botezate „atacuri cardiace” sau… „moarte dintr-o cauză necunoscută”.

Cu excepţia unui singur caz, victimele au murit toate noaptea, în timpul somnului lor. O ipoteză a fost avansată: victimele mor într-un vis oribil pentru că, adormite, ele nu mai pot să realizeze că este vorba pur şi simplu de un vis. Acest coşmar are drept efect perturbarea marelui simpatic în cursul somnului. Ştiinţa este neputincioasă în rezolvarea enigmei Bang Utot, dar o explicaţie există, la Kahuna-ana-ana, „vrăjitorii experţi în moarte” care afirmă că pot să se roage pentru ca cineva să moară! Kahuna-anaana, retribuiţi pentru serviciile lor prompte şi loiale să intre în stare de rugăciune, se izolează într-o colibă şi încep un misterios ritual repetând incantaţii la căderea nopţii. Viitoarea victimă simte atunci, la distanţă, o migrenă şi se culcă. Imediat ce a adormit ea începe să-şi viseze propria-i moarte şi sfârşeşte prin a muri prin pierderea respiraţiei incapabilă să se trezească pentru a scăpa de acest coşmar

îngrozitor. Se spune despre un astfel de om că a fost „Kahunae”.

Sunt întâlnite, de asemenea, cazuri de Bang Utot în Hawaii. Acolo, ca şi în Filipine, majoritatea victimelor sunt în vârstă între treizeci şi patruzeci de ani. Un singur bărbat care prezenta toate simptomele acestui „vis al morţii”, a putut să fie trezit de unul dintre prietenii săi; când a fost scos din coşmar, el îşi amintea de

un „mic om1” care încercase să-l strângă de gât. Este oare o imagine onirică creată psihicului de către această atroce senzaţie de sufocare? Kahuna-ana-ana a proiectat telepatic această imagine în spiritul victimelor sale? Dar cum să adoptăm această ipoteză în toate cazurile, când majoritatea oamenilor învinşi de Bang Utot nu aveau duşmani capabili să plătească un vrăjitor pentru a-i „kahunae”, adică să-i facă să treacă de la viaţă la moarte prin această metodă atât de puţin ortodoxă?

Să ne reamintim, de asemenea, că la Manila, în Filipine, s-a produs înspăimântătoarea aventură trăită în 1951 de Clarita Villancuva, acea tânără fată de optsprezece ani, care, în prezenţa mai multor martori a fost muşcată sălbatic pe tot corpul de un „monstru invizibil”; ea l-a descris pe cel care o asalta ca un „mic om, îmbrăcat într-o pelerină roşie, care părea că pluteşte pe deasupra solului” 1.

Dramaticul Bang Utot şi cazul acestei tinere fete2 par total străine. Totuşi, o informaţie recentă pune într-o lumină nouă aceste evenimente neobişnuite. Patrick Ravignant scrie în articolul său „Reacţia inversă”, apărut în „Le grand Albert” (Martie 72):

„Numai cu mult mai târziu s-a întrevăzut un început de explicaţie la această incredibilă afacere (aceea a Claritei Villancuva) la care poliţiştii şi notabilităţile din Manila fuseseră primii martori înmărmuriţi. Clarita însăşi a povestit următoarea istorie: cu câteva luni înainte de

incident, ea fusese abandonată de amantul său pe care îl adora; copleşită de gelozie şi de suferinţă, a vrut să se răzbune, recurgând la magia neagră şi la farmece.

t Fără îndoială unul dintre aceşti stranii (şi. nelinişti ti >îi) pitici Mcnchunes (se pronunţă Minihounis) din care 72 au fost recenzaţi la sfârşitul anilor ’30 în populaţia (de MH) locuitori) din insulele Maui… sau din alte loturi, astăzi, există o bază FBI (Întităţi Biologice Extraterestre) subterană! Pe de altă parte, în raza cubului (numărul 77 în colecţia SF Jimrny Cuieu, la Fdition Vaugirard) este vorba despre Bang l hol.

— Conform Faptelor Blestemate, Georges Langelan.

2 Afacerea Clarita Villancuva l-a inspirat pe autorul Teroarea invizibilă”, (numărul S2 din colecţia Jimmy Cuieu, apărută la Fd Vaugirard).

1 io

Construind o statuetă de ceară după imaginea fostului ei logodnic, ea a aruncat-o timp de mai multe săptămâni, în fiecare zi, câinelui său, care o muşca.

„După câtva timp de la aceasta, omul astfel vizat a căzut grav bolnav, corpul său fiind acoperit de stranii abcese, a căror origine medicii n-au putut-o explica. Între timp, furia Claritei s-a domolit, ea renunţând la practicile sale şi amantul său s-a vindecat după ce fusese în preajma morţii. Câteva luni mai târziu, ea a fost victima asaltului invizibil şi a muşcăturilor.

Această afacere constituie un exemplu aproape perfect de reacţie inversă”.

Desigur, reacţia inversă (efectul de bumerang) există, şi nu ne îndoim de aceasta, sceptici fiind doar savanţii con… servatori, dar opinia acestor domni, care ştiu tot, s-o lăsăm în seama magaziei de recuzită, unde clocesc propoziţii de tipul: „Nu, lucrurile mai grele ca aerul nu pot să zboare”, „Nu există pietre în cern (meteoriţii) şi „Omul fosil nu există”.

Totuşi, ar fi interesant să aflăm dacă omul fermecat

de Clarita nu a folosit şi el un contrafarmec pentru a se apăra? Am avea atunci un răspuns la cazul „muşcăturilor cauzate de un monstru invizibil”… el însuşi totuşi nu am avea o explicaţia „raţională” a acestui fenomen!

Când un coşmar anunţă un cataclism

Boston SUA, la ora unu dimineaţa, ziua 28 august 1883. Redacţia ziarului Boston Globe este practic goală. Jurnalistul Ed Samson, de serviciu în acea noapte, s-a instalat pentru câteva clipe pe divanul din biroul său, pentru a se odihni şi a adormit, sperând că nicio telegramă prin cablu nu va veni să-l deranjeze.

Scufundat într-un somn profund, el visa. Sau mai exact, el avea un coşmar: vedea nenumăraţi nefericiţi care se aruncau într-un fiu viu ale cărui ape fierbeau. Roci topite se rostogoleau la

111

vale pe pantele unui munte a cărui temelie se cutremura, devastând ferme, măturând sate, cu un potop de lavă, însoţit de un bombardament de pietre. Aceasta se petrecea pe o insulă populată cu indigeni pe jumătate goi: Insula Pralapa, aflată în apropiere de Java. Această insulă era un munte cu un vârf cu sclipiri roşiatice, cu un con vulcanic ştirbit, din care se revărsau torente de lavă incandescentă, care a început să se fisureze, sfârşind prin a exploda printr-o deflagraţie titanică; vacarmul exploziei a acoperit urletele indigenilor, horcăitul celor ce mureau, mumificaţi sub cenuşa vulcanică ori sufocaţi de fumul gros care s-a întins, în curând, peste marea tumultuoasă, care fierbea, purtând mormane de cadavre arse, dezarticulate de bombele vulcanice. Ca urmare a acestui cataclism insula a dispărut, înghiţită de ocean.

Într-o tresărire bruscă de nelinişte, cu respiraţia scurtă, Ed. Sâmson s-a smuls din acest coşmar înspăimântător, rămânând multă vreme ameţit, înainte de a-şi da seama că în ciuda uimitoarei clarităţi a evenimentelor şi a cumplitei nelinişti pe care o simţea, nu

era vorba, de fapt, decât de un vis. Un vis bizar, totuşi, însă care, pe bună dreptate, ar putea furniza tema unui articol pe cinste, bun de introdus în ziar, într-o astfel de zi, fără nicio ştire senzaţională. Şi jurnalistul se puse pe scris, relatând tot ceea ce reţinuse din acest coşmar, precizând că numeroase ambarcaţiuni şi vapoare fuseseră măturate ca nişte paie de formidabila explozie, descriind uriaşele ziduri de apă provocate de scufundarea insulei Pralapa.

Şi la urmă, scrise cu creion roşu, pe deasupra articolului său, într-un colţ, pe diagonală, cuvântul: „important”. Serviciul de noapte fiind încheiat, el a lăsat pe masă hârtia cu articolul său şi s-a dus acasă.

Câteva ore mai târziu, directorul ziarului Boston Globe a găsit articolul, crezând în mod cât se poate de firesc că era vorba de o telegramă sosită în cursul nopţii şi din care colaboratorul său extrăsese „esenţa”. Directorul a trimis deci textul la cules şi, a doua zi, cotidianul anunţa pe două coloane în prima pagină cataclismul din Insula Pralapa. Agenţia Associated Press a

realizat o reluare care a alimentat în curând toate celelalte ziare... Iar acestea, după ce au publicat ştirea, au cerut precizări şi noi informaţii despre această gigantică tragedie.

Directorul ziarului Boston Globe, chestionat despre izvorul informaţiilor sale, nu ştia pe unde să se mai ascundă, incapabil să răspundă, şi se întreba pe unde se afla acel animal de Ed. Samson, după scandaloasa sa farsă! în fine, l-a găsit, şi somându-l să se explice, a primit „dovezile” onirice... care l-au adus în pragul unei crize de apoplexie. Scribul vinovat, considerat incapabil, a fost alungat, iar directorul ziarului „Boston Globe”, cu moartea în suflet, se întreba cum să-şi retragă articolul şi să-şi prezinte scuze cititorilor săi pentru farsa incalificabilă a acestui derbedeu, a acestei lichele, a acestui incapabil, al acestui... Ne putem imagina uşor celelalte. epitete. Mai

întâi, el a avut curiozitatea să caute într-un atlas Insula Pralapa, apropiată de Java. Dar degeaba. S-a adresat apoi bibliotecii publice din Boston, care i-a răspuns că nu există nicio insulă cu acest nume, nici lângă Java, şi nici în vreo altă mare a globului...

Încă o dată, directorul marelui cotidian era aproape de o criza de apoplexie şi clocea cum să-l omoare pe loc pe acest şarpe perfid pe care-l hrănise la sânul său! La rândul său, Ed Samson avea tot interesul să nu mai apară în faţa ochilor şefului său.

În momentul când era asaltat de astfel de gânduri sumbre, directorul a fost înştiinţat că valuri enorme, inexplicabile, se spărgerau de coastele occidentale ale Statelor Unite. Dar ce-i păsa lui de această ştire? El avea altceva de făcut, să redacteze un articol pentru a se scuza. Să nu mai apară cineva cu acest gen de ştiri!

Dar ştirile au revenit, deranjându-l: din diverse regiuni ale lumii soseau telegrame, anunţând gigantice valuri seismice, ce păreau a arăta, că un cataclism de o importanţă excepţională se produsese undeva în Oceanul Indian. În plus, comunicaţiile cu Java erau întrerupte. În Australia, vibraţii puternice, şi stranii tulburaseră atmosfera: venind de la o mare depărtare, se auzea un vacarm de canonadă, ca un înfricoşător tunet care însă nu se mai fsfârşea. Un val seismic şi mai puternic a urmat primelor valuri

uriaşe care nu erau decât preludiul. Aceasta undă de şoc a făcut, după cum s-a aliat ulterior, înconjurul Pământului de trei ori; nenumărate observatoare meteorologice au înregistrat oscilaţii barometrice de o amplitudine neobişnuită.

Şi, în line, a sosit ştirea: în arhipelagul Insulelor Sonde, Insulavulcan Krakatoa a explodat apocaliptic pentru ca, în final, să fie înghiţită de valuri. Numeroase nave care au avut neşansa să se alte în zonă şi care au

scăpat ca prin miracol s-au refugiat acum în porturi, unde ocupanţii lor relatau îngrozitoarea catrastrofă la care – de la distanţă, din fericireei asistaseră!

Directorului ziarului Boston Globe, ca hipnotizat şi complet năucit, nici prin gând nu-i mai trecea acum să redacteze scuze serbede adresate cititorilor. Cotidianul său, primul pe planetă, anunţase cataclismul! Tirajul urma să fie dublat: Repede!

O ediţie specială, cu o fotografie pe pagina întâi a „marelui reporter" I: d Samson, care a furnizat această „informaţie" senzaţională! A fost rechemat ziaristul concediat, directorul i-a oferit un scotch, a fost reinvestit în funcţie, numit „dragul meu prieten" dar s-a evitat precizarea în ziar a sursei onirice a acelei ştiri năucitoare.

Desigur, Insula Pralapa nu exista; fusese Insula Krakatoa cea care explodase, dar nu se putea găsi pricină pentru un lucru aşa de neînsemnat. Important, nu-i aşa, era că un cataclism avusese loc! Şi că genialul său colaborator a aflat primul despre ea, pentru a da întâietate mondială cititorilor ziarului „Boston Cilobe"…

Pralapa, Krakatoa… De ce această contradicţie; această singură notă falsă în visul profetic trăit de I: d. Samson, chiar în clipa în care acest cataclism se dezlănţuia pe cealaltă parte a Terrei? Această întrebare a rămas multă vreme fără răspuns până când, într-o zi, societatea de Istorie din Ţările de Jos i-a scris ziaristului pentru a-i trimite o veche hartă a arhipelagului Sonde. O hartă pe care Insula Krakatoa purta numele indigen de Pralapa, nume complet uitat după aceea!

De la începutul secolului al optsprezecelea, numele Pralapa fusese abandonat şi nu mai figura pe nicio hartă şi deci nici în

manualele ori dicţionarele geografice. Ed. Samson nu auzise niciodată acest straniu nume de Pralapa (şi nici de cel de Krakatoa, care, de altfel, a devenit celebru după

cataclism); în plus, el nu consultase hărţile regiunii. Or, ceea ce a visat el era Pralapa!

Desigur, în cursul acelor momente de groază numeroşi indigeni trebuiau să sc. 11 gândit la numele local, ancestral, al insulei lor. Dar de ce unul dintre aceste mesaje telepatice involuntare, formulat în clipa morţii, a impresionat doar psihicul ziaristului din Boston, şi pe niciun altul dintre contemporanii săi?

Adormit, plasat într-o stare de receptivitate inconştientă, Ed Samson a avut oare o simplă clarvedere? S-a dedublat el şi a vizitat cu dublul său eteric această regiune cutremurată de o catastrofă geologică? Oare dublul său a cules inconştient, numele de Pralapa din spiritul îngrozit al, unui om care era în agonie, de la un indigen analfabet care nu cunoştea despre această insulă decât numele pe care i l-au dat strămoşii săi?

Dar la ce bun să ne batem capul, când savanţii afirmă că toate acestea nu pot exista? Că astfel de fenomene nu pot 11 controlate. De altfel, cărţile lor nici nu le menţionează; atunci, de ce să vorbească despre ele? închideţi această carte, prieteni cititori, fiindcă băşicile de oaie umflate de ignoranţă vă vor spune, hotărât, neadmiţând nicio replică, că tot ceea ce scriu eu nu este decât o ţesătură de inepţii. Exact ca acel „om de ştiinţă”, care, cu câteva săptămâni înaintea lansării lui Câagarin afirma că astronautica nu este decât o completă absurditate.

Câteva clarviziuni involuntare

Săptămânalul Sumedi-Soir din 5 martie 1953 a publicat un articol intitulat: „Un inginer englez a pus la punct un SOS telepatic”, articol ce recenza lucrarea lui John llettinger „Telepatia şi spiritualismul”. (Rider and Co. Londra)

115

Autorul recenziei îşi începea astfel transpunerea acestei cărţi:

— „SOS… SOS… SOS… Aici submarinul Minerva. Am eşuat la adâncimea de 5 () m. Iată poziţia noastră… Aşteptăm ajutor… Sperăm că recepţia mesajului nostru este bună. SOS… SOS…”

Astfel îşi imagina redactorul mesajul telepatic ce ar fi putut 11 emis de un subiect dotat cu această capacitate şi aliat la bordul submarinului Minerva, plasat ipotetic în această situaţie de cât ast rolă.

Subliniem că acestea au fost scrise în 1953.

Or, după cincisprezece ani, pe 27 ianuarie 1968, submarinul Minerva a dispărut, scufundându-se inexplicabil pentru a deveni sicriul înecat cu 52 de oameni la bord!

„Coincidenţă”, desigur, vor spune scepticii, dacă acest ziarist, cu cincisprezece ani mai înainte s-a gândit la Minerva, preferând-o oricărui alt submersibil!

Poate 11 considerată o „coincidenţă”. Dar să continuăm, într-o dimineaţă a anului 1970, am luat autobuzul pentru a mă duce la prefectura din Marsilia. Vehiculul era foarte aglomerat şi am rămas în picioare. La o staţie, unii călători au coborât, alţii au urcat. Printre aceştia, am remarcat imediat o tânără şi drăguţă doamnă pe care o cunoşteam, pe care o întâlnisem fără îndoială cu puţin timp în urmă, dar nu eram în stare să-mi dau seama cine era. Din clipa în care această doamnă a urcat în autobuz, privirea sa se îndreptase spre mine; ne-am privit astfel câteva secunde şi am surâs ca un scurt salut.

Dar de unde. Doamne, puteam eu s-o cunosc pe această doamnă? mă întrebam eu. După mai multe staţii, călătorii s-au împuţinat pe coridorul central al vehiculului. Am putut astfel să ne „regăsim” şi, cu un pic de stânjeneală pentru vidul meu din memorie, m-am adresat acestei tinere persoane:

— Scuzaţi-mă, dar noi ne-am întâlnit recent, şi, deşi chipul dumneavoastră îmi este cunoscut, nu reuşesc să situez momentul şi locul întâlnirii noastre…

— Liste ciudat, am exact aceeaşi impresie, dar nici eu nu reuşesc... îmi mărturisi ea.

Ne-am. prezentat, am încercat să explorăm amintirile recente ori mai îndepărtate, dar în van: eram siguri şi unul şi celălalt, că ne cunoşteam, dar aici sfârşeau şi certitudinile noastre. Am coborât amândoi în staţia prefecturii şi, acaparaţi de gândurile noastre, am mers câteva clipe împreună. Atunci am remarcat, cu tonul unei constatări:

— Dumneavoastră lucraţi la un arhitect şi aţi fost la o reuniune de şantier sau, mai precis, la o şedinţă de studiu (spunând acestea, eu îmi imaginam o masă rotundă, verde, în jurul căreia mai mulţi oameni se aplecau asupra unor planuri).

Doamna X, hipnotizată, a remarcat atunci cu un aer bănuitor:

— Vai! Dar dumneavoastră mă cunoaşteţi! Cum puteaţi să ştiţi asta, dacă nu-mi cunoşteaţi numele?

A fost rândul meu să mă simt înmărmurit. Remarca doamnei X era cât se poate de îndreptăţită. Cunoşteam oare aceste lucruri prin clarvedere sau printr-o telepatie inconştientă? Acest „incident" se produsese în strada Saint-Ferreol atunci când ne opriserăm la intersecţie. Ştiam că doamna X (care începuse să mă privească într-un mod bizar, întrebându-se, poate, ce personaj neobişnuit pot 11) va merge pe acesta stradă. I-am dat cartea mea de vizită şi ne-am salutat, fiecare din noi fiind intrigat de această întâlnire, de această senzaţie mutuală de a ne cunoaşte fără a ne fi cunoscut – aşa cum a trebuit să admitemcă niciodată înainte nu ne-am mai aflat unul în prezenţa celuilalt.

Dar de unde venea atunci certitudinea de „deja văzut"? Ne-am cunoscut noi oare într-o existenţă anterioară? Am supărat-o pe această doamnă, propunându-i să o revăd, pentru a încerca o experienţă de introspecţie,

de regăsire în trecut, La ar fi putut, de asemenea, să se înşele asupra intenţiilor mele. În rest, am certitudinea că acest gând i-a surâs iniţial, dar a sfârşit prin a-l respinge. Am fost fericit, căci, persistând, acest gând ar fi cu siguranţă climatul straniu al efemerei noastre întâlniri.

Lunile s-au scurs şi, într-o zi, am văzut-o din nou pe doamna X. Am abordat-o surâzând, dar am înţeles imediat din încruntarea

uimită a sprâncenelor sale că ea nu mă recunoştea! Contactul misterios, subţire ca un fir de mătase, cu acest trecut îndepărtat şi ipotetic, în care noi am fi putut, fusese deja rupt. A trebuit să-i reamintesc incidentul pentru ca ea să consimtă să-mi surâdă: d –, ea îşi amintea acum, dar, de această dată, senzaţia de a mă cunoaşte nu a mai intrat în joc. Această a doua întâlnire a fost foarte scurtă şi, din partea mea, nu a apărut niciun fulger de clarvedere ori de telepatie… deşi, în plan secund, mi se impunea, suprapunându-se peste gândurile mele, o vagă impresie din epoca napoleoniană.

Am adresa doamnei X. Aş 11 putut să reînnoiesc contactul dar nu am făcut-o, convins intuitiv că într-o zi „întâmplarea” ne va pune din nou faţă în faţă. De această dată, pentru a ne confrunta – eventualeleamintiri comune; sau cel puţin pentru a încerca să le facem să ţâşnească la suprafaţă ieşind, din memoria extracerebrală. Uneori este bine să ştii că nu trebuie să acţionezi deloc asupra destinului, să nu încerci să-l orientezi.

Evenimentele nu vin, ele sunt acolo iar noi le întâlnim în trecere, scria Sir Arthur liddington. În acest caz special, eu intuiam că trebuie să mă supun respectivei afirmaţii.

Pentru ce am numit acest paragraf „Câteva clarviziuni involuntare”? Pentru că eu nu sunt nici clarvăzător şi nici telepat. Aceste „funcţiuni PSI” apar la mine rar, sporadic, şi nu mă antrenez deloc ca să le dezvolt deşi, din an în an, ele par că se manifestă la mine un pic

mai frecvent decât în trecut.

*

În schimb, eu cunosc clarvăzători autentici, aproape permanenţi; unii au făcut din aceasta o profesie (şi a-i remunera este un lucru perfect legitim), alţii sunt clarvăzători fiindcă că aceasta este starea lor, dar ei nu obţin din asta niciun profit, situaţia lor profesională, străină de domeniul PSI, permiţându-le acest altruism.

Am făcut aluzie, în cursul capitolului întâi la Josyane, tânăra clarvăzătoare pe care am întâlnit-o în 1956 la vila „T", unde se întâlneau regulat diverşi cercetători „ai tărâmului paralel".

pasionaţi de esoterism, ocultism şi de parapsihologic. Josyane a avut. numeroase ocazii de a-mi dovedi darul ei de clarvăzătoare, poate doar cu o singură excepţie. În acea zi, îmbrăcată într-o vestă roşcată, scurtă, cu mâneci, ea mi-a declarat:

— Lu văci, pentru tine, „lucruri care se învârtesc". Tu vei câştiga bani. Atâţia bani că nu îmi vei mai spune nici bună ziua.

Şi amândoi am izbucnit în râs, de faţă cu gazda noastră, doamna Ci, prietenul meu iluzionist Doryan şi alţi câţiva musafiri ai vilei T. „Lucruri care se învârtesc"? Ceva brusc a cuplat în mine: Jacques Courtois, ventrilocul, îmi propusese (prin

1956/1957) să scriu scenarii, texte destinate marionetei sale Omer şi mai puţin pe atunci celebrei răţuşte. Aceste texte i le dădusem.

— Tu ai înţeles perfect ce voiam, mi-a spus el. Directorul artistic al casei de discuri Polydor este de acord. Noi vom înregistra discuri cu vocile lui Omer şi ale micii răţuşte, etc.

„Lucruri care se învârtesc". Dar discurile, nu se învârtesc? Mă vedeam deja milionar şi îi spuneam lui Josyane că acest noroc nu mă va împiedica să-i spun bună

ziua ca de obicei!

Dar vai, directorul artistic şi-a schimbat opţiunea, şi proiectul s-a dus pe topoganul uitării. Acele „lucruri care se învârtesc” nu erau deloc discurile…

— Dar de ce nu… discurile zburătoare, farfuriile? sugera Josyane aflând de eşecul proiectului lui Jacques Courtois.

Aici, am oprit-o imediat pe fermecătoarea clarvăzătoare: până acum, faptul de a studia OZN-urile, de a publica mai multe lucrări asupra acestei probleme – cea mai fascinantă din secolul nostru departe de a-mi aduce noroc sau avere (deşi sus numitele lucrări au fost rapid epuizate) mi-a provocat din contră, numai probleme. Măgarii cu diplome au aruncat în mine cu ironii usturătoare, iar un astronom, o veritabilă canalie de ştiinţă, a exercitat presiuni asupra redactorului şef al unui cotidian care, înnebunit de ameninţările sale, a suprimat pe loc şi imediat rubrica mea1!

1 liste aceeaşi canalie, supranumită Feld Webel sau SS, de şeful meu din rezistenţă (astronomul) la sfârşitul celui de-al doilea răzix>i mondial, care a

Viitorul îmi va confirma opinia: „lucrurile care se învârtesc” nu mi-au adus nici noroc şi nici avere. Josyane s-a înşelat, cel puţin de această dată. Căci pentru numeroase alte persoane, sclipirile sale de clarvedere aveau o precizie extraordinară. Iată câteva exemple:

Într-o zi, spre prânz, Josyane urca pe şoseaua Canebicre, cu spiritul aiurea, fără să-i pese de mulţime. Brusc, ea s-a întors şi cu vioiciune, a strigat:

— Domnule! Domnule!

Mai multe persoane aliate în apropiere care, coborau marea arteră din Marsilia, şi-au întors capul. Dintre toţi aceşti oameni ea nu a văzut decât un singur bărbat către care a mers în grabă, pentru a-i spune în şoaptă, atunci când s-a aliat în apropirca lui:

— Mai ales să vă te duceţi la acea întâlnire! Vă implor, domnule, nu mergeţi!

Necunoscutul tresare, se tulbură, şi o priveşte pe această „nebună” cu o anumită nelinişte. Josyane, zdruncinată profund de imaginea care o asaltase, aceea a unui om desfigurat, îşi îndreptă privirea spre partea stângă a vestei sale şi adaugă cu o voce şi mai joasă:

— Şi, mai ales, nu vă închipuiţi că ceea ce purtaţi acolo vă va pune la adăpost de ceea ce vă ameninţă.

De această dată, bărbatul palid, îngăimă ceva de neînţeles, dar Josyane nu îi dădu răgazul să continue şi îi întinse cartea sa de vizită:

— Dacă mă ascultaţi, veţi veni să mă vedeţi. Dacă nu-mi urmaţi sfatul… nu veţi putea să veniţi. Nu veţi mai putea…

Şi ea îl lăsă acolo stingher pe necunoscut; pe acest om pe care ea nu-l cunoştea, pe care nu-l văzuse niciodată şi care, într-un toc de piele, la subţioara stângă, purta o armă automată!

— Dar ce ai văzut la subiectul tău, am întrebat-o eu mai târziu, când ea mi-a povestit întâmplarea.

— L-am văzut mort. Am văzut pieptul său pătat de sânge, găurit de gloanţe! După cincisprezece zile am fost vizitată de acest practicat toată viaţa sa terorismul intdectual, şi a distrus cariera unui astronom care a îndrăznit… să vadă OZN-uri!

120

bărbat, nu prea semeţ, sensibil încurcat, care a pus pe masa mea un teanc de bancnote, zicându-mi: „Dumneavoastră mi-ali salvai viaţa, doamnă. N-are rost să vă mai spun adevărul… pe care l-aţi ghicit: ei f sunt un cerşetor. Când m-aţi interpelat, pe strada Canebière, mergeam efectiv la o întâlnire pentru a lămuri… o afacere… cu un om. Conform convenţiei noastre el trebuia să fie singur”.

Dacă tu ai fi văzut faţa lui uluită, continuă Josyan,

când i-am întrerupt cuvintele pentru a-i spune că „ştiam”, că la întâlnire îl aşteptau trei oameni însărcinaţi să-l lichideze! După ce mi-a confirmat veridicitatea capcanei din care scăpase graţie mie, el a mulţumit mult şi mi-a spus bâlbâit: „sper că asta este suficient”.

„Asta” era teancul de bancnote pe care Josyane le-a împins râzând. Şi cerşetorul, în ciuda insistenţelor, a trebuit să-şi ia banii înapoi, bâlbâindu-se din nou, luându-şi la revedere, zicându-şi fără îndoială că această extraordinară clarvăzătoare aparţinea clasei „proştilor” din cauză că nu a ştiut să profite de gestul său de mulţumire.

Un alt exemplu. Într-o seară, la vila „TM, noi mâneam în compania doamnei G, încântătoarea noastră gazdă. Trebuie să fi fost cinci sau şase persoane, printre care un vecin, Pierre D., reprezentant al unei firme de frigidere, care, nu era interesat de parapsihologic. Pierre era în dreapta mea, Josyane în stânga mea. În faţa noastră Doryan, doamna G, Raphael, asistentul său şi alţi doi invitaţi. Am vorbit despre banalităţi şi deloc despre subiectele cu care eram obişnuiţi atunci când ne întâlneam. Prezenţa lui Pierre nu era deloc favorabilă discuţiilor noastre despre paranormal.

Brusc, Josyane s-a adresat vecinului meu din dreapta:

— Pierre, trebuie să fii foarte atent, când mergi cu automobilul tău Citroën! Văd un drum drept, în pantă, mărginit de copaci. Plouă. Pe acest drum vei avea un accident… Lovitură la cap…

Şi Josyane, zguduită de acest fulger de clarvedere, emoţionată, îşi freca ceafa exact în locul în care ea simţea durerea pe care ar fi avut-o Pierre atunci când acel accident ar fi survenit.

Pierre a ridicat din umeri râzând, afirmând că el nu crede în „supranatural”.

— Oricum, trebuie să fii atent, mai mult decât de

obicei, când vei conduce pe ploaie, l-a sfătuit ea, ascunzându-şi propria sa nelinişte în spatele unui surâs.

După ce Pierre D. a plecat dintre noi, Josyan, care se forţase până atunci să-şi păstreze o atitudine neutră, şi-a dat drumul neliniştii sale şi ne-a mărturisit:

— I-am spus lui Pierre că va fi rănit la ceafă, pentru a nu îl înspăimânta prea tare. De fapt, eu l-am văzut mort, cu vertebrele cervicale rupte.

Câteva luni mai târziu, circulând de la Marsilia la Aix-en-Provence, la bordul Citroënului său, Pierre D. s-a angajat pe o pantă care ducea la podul-arc (stradă care nu mai există astăzi), în zona Aix. Ploua, drumul era alunecos. Pe aceasta linie dreaptă automobilul a derapat şi a lovit în plin un platan. Sub şoc, Pierre a fost proiectat în spate şi ceafa a lovit violent bara de fier orizontală a spătarului său.

Cu vertebrele cervicale rupte, el a murit în cursul transportului său către spital. Foarte apropiat de scenariul descris de Josyane în cursul clarvederii sale!

Un accident al sorţii a obligat-o pe această tânără femeie să-şi câştige viaţa de pe urma lor, şi, deşi dispreţuia să fie plătită pentru darurile ei paranormale, ea a fost constrânsă să adopte această soluţie în faţa preciziei clarviziunilor sale, reputaţia sa i-a adus rapid un număr crescut de clienţi.

Într-o zi, ea a primit o tânără femeie, elegantă, soţia unui mic industriaş. Nu-mi amintesc ce suport de clarvedere (cărţi de joc, sfera de cristal) a folosit în acea zi Josyane, dar ea a „văzut” moartea industriaşului:

— Este vară. Un drum cu un rând de arbori în stânga. La dreapta câmpuri cultivate; ţărani care muncesc. Destul de departe de acest drum, venind din sens invers, se ivesc doi biciclişti.

122

Automobilul soţului dumneavoastră se îndreaptă brusc spre stânga, loveşte un arbore... Nu, biciclist îi sunt

încă foarte departe. Nu pentru a-i evita a avut soţul dumneavoastră… acest accident.

Imperceptibila ezitare a lui Josyane a-făcut-o să tresară pe clientă:

— Vreţi să spuneţi că soţul meu… va muri în acest accident?

— Ştiu că rănile vor fi grave, foarte grave, doamnă, răspunse ea, neîndrăznind să-i spună: el va muri pe loc!

— Dar când? Când se va produce aceasta?

— Nu ştiu exact doamnă, peste câteva luni, şase sau opt poate? Nu ştiu, nu văd nimic.

Două sau trei luni s-au scurs şi clienta a revenit. De aceasta dată, Josyane a văzut accidentul mult mai apropiat în timp; acelaşi fulger precis, aceleaşi detalii. Aceste precizări au tulburat-o cu siguranţă pe soţia industriaşului, dar Josyane a avut impresia că ea nu părea deloc afectată. După o secundă de reflecţie, clienta a întrebat-o:

— Aţi văzut moartea sa, nu-i aşa? E adevărat?

— Da, am văzut-o, spuse ea.

Câteva luni au trecut şi, pentru a treia oară, Doamna Y a revenit, îmbrăcată într-o haină de vizon, într-o toaletă extrem de şic (negrul îi stătea admirabil, a trebuit să fie de acord Josyane… văzând-o în doliu).

Văduva înecată de plâns? Nu. Poate emoţionată, nici atât…

Accidentul avusese loc efectiv în circumstanţele descrise cu fidelitate de către Josyane. Cu un detaliu: cei doi biciclişti fuseseră jandarmi. De departe, ei au văzut perfect maşina părăsind drumul în linie dreaptă şi intrând într-un platan. De pe câmp, unde lucrau, ţăranii s-au grăbit în acea direcţie, unde au ajuns în curând şi jandarmii, dar nu mai era nimic de Iacul: şoferul era mort!

Cu câteva luni mai devreme, impresionată de predicţia clarvăzătoare, viitoarea văduvă – ca femeie avizată înzecise suma de asigurare a vieţii soţului său! De aici haina de vizon! De aici somptuosul Mercedes cu care

venise ea în vizită la Josyane.

123

pentru a-i spune cât de mult a fost tulburată de justeţea darurilor sale paranormale.

Doamna Y nu a îndrăznit să-i spună „mulţumesc”, dar Josyane şi-a imaginat-o foarte bine frecându-şi moralmente mâinile.

Balonul rotund şi hipnotizatorul

După această farsă neaşteptată, mărturie incredibilă şi totuşi autentică, iată un alt caz care nu are nimic cu clarvederea, şi, de altfel, nici cu fenomenele paranormale căci hipnoza, în niciun fel nu poate intra în cadrul supranaturalului.

În august 1959, echipa de fotbal din Gloucester angajase pe un anumit Henri Lithe, hipnotizor pentru a susţine, cu ajutorul privirii sale fascinante acţiunea echipei.

Înainte de a se măsura cu echipa din Merthyr Tydfil, echipa din Gloucester s-a aliniat cuminte în faţa lui Henry Blythe care, cu mâinile deschise, cu braţele întinse, a început o şedinţă „de antrenament prin convingere”. Umpluţi în bloc de entuziasm, jucătorii s-au îndreptat după câteva momente spre teren şi au bătut echipa din Tydfil cu scorul 3 – 1!

Uralele şi aplauzele nu mai sfârşeau… şi învingătorii l-au purtat pe Henry în triumf pe deasupra capetelor. Întâlnirea a fost fixată pentru săptămâna următoare, când Gloucester trebuia să întâlnească echipa din Cambridge. Marea zi a sosit şi, în vestiare, jucătorii, neliniştiţi, se întrebau de ce Henri întârzia să sosească pentru a-i hipnotiza înaintea meciului. Dar vai, ştirea descurajantă şi catastrofică a sosit: omul pe care îl aşteptau pierduse trenul! El nu putea deci să le insufle jucătorilor, cu privirea sa dominatoare, „puterea” de care aveau nevoie.

Dar nenorocosul Henry Blythe, din conştiinţa profesională, a adresat echipei o telegramă concepută

astfel: „Spiritul lui Blythe va fi totuşi cu voi. Mergeţi şi câştigaţi, câştigaţi, câştigaţi!”

124

Câştigaţi! Da, desiguf, au suspinat jucătorii, mai puţin „umflaţi” decât balonul lor. Şi cu aerul de bună dispoziţie al condamnaţilor care merg la eşafod, ei au început meciul... Şi a fost un dezastru, o dezolare, o infamie, înfrângerea! Să fiu iertat că nu folosesc tonul de ocazie; termenii hilari ai cronicilor sportive îmi sunt total străini.

Gloucester a fost bătut cu 2 – 1; aici este uşor să invocăm autosugestia: lipsiţi de hipnotizorul lor, nemaifiind galvanizaţi de 4 e suportul efectiv, de prezenţa sa, fotbaliştii n-au mai jucat la întreaga lor valoare, intrând pe teren dinainte bătuţi.

Să nu se creadă în niciun caz că acest ton ironic este îndreptat împotriva hipnozei; eu ironizez fanatismul sportiv, factor de abrutizare al maselor (cu grijă întreţinut). Men sana in corpore sano? Da, spun fără nici cea mai mică rezervă, educaţia fizică este indispensabilă unui bun echilibru al individului, dar a transforma sportul într-o afacere sordidă în care „un rege al stadionului „este cumpărat cu milioane; sau dacă faptul de a lovi în faţă cu pumnii, pentru a ieşi din ring în sânge este o „nobilă artă”; sau, în altă ordine de idei, o mulţime urlând de sadism salivează de plăcere asistând torturarea unui taur în arenă pentru a vocifera după aceea în aclamaţii delirante, aruncând cu flori, pălării, sutiene şi alte accesorii, unui oarecare păun mândru ca Artaban, cu fesele îmbrăcate în mătase, asta nu!

Eu mă revolt contra a toate acestea, contra acestui „opium al poporului”, contra acestui os de ros aruncat poporului, din calcul (financiar şi politic), cei care ne manipulează ştiind că, în timp ce masele sunt aruncate în stadioane sau arene, ele nu reflectează la dezagregarea societăţii, la degradarea ei lamentabilă, la această

aberantă inversiune a valorilor, care caracterizează epoca noastră de tranziţie, de trecere de la era Peştilor la cea a Vărsătorului, care va şterge în final aceasta cloacă mizerabilă pentru ca pe solul, în fine, muncit şi curăţat să pregătească noile recolte care duc la Epoca de Aur.

M-am îndepărtat de hipnoză; să fiu scuzat pentru aceasta. Repet, numai câţiva savanţi ridicoli şi pedanţi, din ce în e mai rari, din fericire (în afară de Franţa), îndrăznesc încă să-şi bată

joc de atitudinea pe care o au unii oameni de a plonja pe unii dintre subiecţii respectivi într-un somn profund. Atitudine rezultând dintr-o tehnică perfect stăpânită şi, scriind aceasta mă gândesc la fidelul meu prieten Daniel lluguct care excelează în acest domeniu.

Îmi amintesc de o noapte de septembrie, în 1969, când, împreună cu prietenii mei cercetători ai lumilor paralele, am procedat la o şedinţă de mediumnitate în ruinele unei capele a Ordinului Templierilor. Unul dintre noi, pe care îl numim Jack, hipnotizase o tânără femeie medium. Printre asistenţi se găsea un anumit A, adus de un prieten doritor să-i dovedească realitatea hipnozei. Zeflemitor, şi continuând să fie sceptic, A. a asistat şi s-a întors cu noi, păstrându-şi convingerea de impostură asamblată de la un cap la altul.

Pe drumul de reîntoarcere, pe o câmpie, hipnotizorul a ridicat ochii, minunându-se de frumuseţea lunii care strălucea pe cerul curat, luminând peisajul. Foarte firesc, noi am privit astrul nopţii, în timp ce Jacques s-a plasat în spatele lui A. Punând amical mâinile pe umerii scepticului, Jack a început să spună, în spatele acestuia:

— Vedeţi cum străluceşte luna? Fa străluceşte, orbitoare, fascinantă… Ea străluceşte, străluceşte, priviţi-o, priviţi-o bine…

A. O privea, o privea, în timp ce Jacques vorbea, şi, în

curând, el s-a înmuiat şi a căzut pe spate după care a fost cu grijă aşezat în mijlocul drumului. După ce toate acestea au fost lacute, cu voce normală, Jacques ne-a spus surâzând: „

— Să ne uităm la ceasurile şi la cronometrele noastre pe toată durata somnului său. Un somn uşor căci nu am vrut să-l cufund într-o stare de somn profund.

C6 ea ce noi am şi făcut. A. a rămas alungit pe sol, dormind liniştit, timp de exact 8 minute după care, gradat, el a deschis

1 Am lucrat (la anchete asupra cont act dor cu fiinţe extraterestre şi asupra vieţilor anterioare) de peste 15 ani cu hipnotizorul Danie! lluguct; garantez realitatea acestei arte şi cinstea constantă în acest domeniu a lui Daniel. (Vezi de asemenea Maeştrii noştri extratereştrii. Ediţia preş de la Ei te unde relatez mai multe şedinţe de hipnoze practicate de Daniel lluguet).

126

ochii, şi-a plimbat privirea absentă asupra grupului care făcea un cerc în jurul lui, fiecare dintre cei prezenţi neoprindu-se să surâdă cu ironie. Mormăind un pic nemulţumit, A. s-a ridicat, a înălţat din umeri, refuzând să admită ca el dormise sub hipnoză timp de 8 minute.

— Cu adevărat! Atunci ce făceai tu, alungit, (ară conştiinţă pe acest drum de ţară?

— Eu… nu ştiu, eu nu dormeam!

— Bine, să vedem! Se pare că atunci când facem o plimbare nocturnă cu câţiva prieteni, este foarte obişnuit ca unul dintre ei se întindă exact în mijlocul unui drum de pământ pentru a trage un pui de somn!

CAPITOLUL VI

„Micul mincinos” care nu a minţit în urmă cu patruzeci de ani, trăia la Liboume, în regiunea Bordaux, un mic băiat de zece ani pe care noi îl botezăm Paul. În fiecare dimineaţă, pentru a se duce la şcoală, el trebuia să traverseze, un pod, în dreapta căruia, un pic mai jos, se

găsea o fabrică de cherestea. Într-o dimineaţă deci, mergând pe acest pod, micul Paul a deschis ochii mari: clădirile fabricii de cherestea erau în flăcări. Ajuns la şcoală el le-a vorbit câtorva colegi şi nu s-a mai gândit la aceasta.

Seara, pe drumul de întoarcere, în mod bizar, acest fapt divers i-a părăsit spiritul. Ţopăind, alergând cu colegii săi, el nu s-a gândit deloc, traversând podul, să arunce o privire în direcţia clădirilor, care în chiar acea dimineaţă, căzuseră pradă sinistrului. Ajuns acasă, întâmplarea i-a revenit în memorie şi le-a comunicat-o părinţilor. Aceştia au ridicat din umeri zâmbind, tatăl afirmând că nimic din acestea nu s-a produs, căci, în chiar acea după amiază, trecând peste pod, el văzuse fabrica de cherestea în perfectă stare. Paul a insistat, a jurat că a văzut flăcările devorând clădirile, ceea ce i-a făcut pe ceilalţi să-l trateze ca pe un mic mincinos.

În dimineaţa următoare, Paul, trecând podul, a trebuit să se supună evidenţei: fabrica de cherestea era intactă; el minţise

deci, fiind pradă, probabil, unei halucinaţii. Căci acest incendiu, el îl văzuse cât se poate de veridic, dar copilul a trebuit să fie de acord că fusese victima unei fantasme!

Dar, chiar în după-amiaza acelei zile, în timp ce micul Paul era în clasă, un teribil incendiu a ars până în temelii fabrica de cherestea.

Cu această premoniţie, această clarvedere, băiatul făcea cunoştinţă cu paranormalul. Mai târziu, facultăţile sale psi s-au dezvoltat; astfel, el şi-a dat seama că poate controla căderile jeărţilor de care, să „tragă” cărţile în scop de premoniţie fără ca fyreodată să înveţe de undeva cartomancia!

I Şi-a descoperit, de asemenea, o capacitate surprinzătoare: aceea de a putea scrie simultan cu ambele

mâini. Dar această funcţie ambidextră simultană avea ceva neobişnuit. Ceea ce scria normal cu mâna dreaptă, el scria în acelaşi timp cu mâna stângă dar invers. De exemplu: scriind cu mâna sa dreaptă: „un om mare”, aceasta conducea pentru mâna sa stângă: „nucmmohdnarg”! Şi aceasta fără nici cea mai mică diferenţă grafică, căci cele două scrieri erau riguros identice.

Paul, care nu a făcut o profesiune din darurile sale paranormale, conduce o importantă firmă de credit, de finanţare imobiliară.

Clarvăzătorul uimeşte judecătorii

I

kân septembrie 1958, un tribunal din Berlinul de Vest a achitat lin clarvăzător care, pentru a se disculpa, a ajuns să facă proba Şalentelor sale în faţa judecătorilor. Gerhart Belgard, de 39 de ani.

Î’fusese acuzat de escrocherie în detrimentul unor persoane credule” care l-au consultat pentru a afla despre viitorul lor sau n legătură cu fiinţele dragi dispărute.

În cursul acestui proces, Belgard a cerut mai multor persoane ferezente în sala tribunalului să scrie pe o bucată de hârtie o întrebare privind o fiinţă dragă şi să o pună într-o pălărie. Preşedintele tribunalului (pe care îl omagiem pentru inteligenţa obiectivitatea şi imparţialitatea sa) a acceptat această dovadă. Spre stupefacţia generală, clarvăzătorul a dat detalii precise privind persoanele menţionate pe bucăţile de hârtie. Astfel, un jurnalist a aliat ce s-a întâmplat cu sora sa mai tânără. Un poliţist, care scrisese „bunică”, în loc de întrebare, a fost capabil să audă următorul răspuns: „Nu pot să stabilesc contactul. Această persoană este moartă de multă vreme, văd un câmp, un câmp de concentrare”.

Tulburat, poliţistul a confirmat această clarviziune: de fapt, el fusese prizonier într-un lagăr de concentrare nazist unde bunica sa pierise, lucru pe care Beigard nu pulv a să-l ştie.

Câteva cazuri care dovedesc spiritismul

Revelionul de Anul nou din 1947 nu-l voi uita niciodată! Cu un grup de tineri şi de tinere, noi decisesem să organizăm acest revelion la prietena noastră. Denise B., la ferma părinţilor săi, într-o regiune de ţară din Aix, în apropiere de Tholonct. Prietenul nostru Luc O., chitarist amator, îşi luase chitara pentru a ne cânta câteva melodii de epocă între două discuri după care noi dansam. Ambianţa era veselă şi nu se bea mult, căci grupul nostru nu obişnuia acest lucru; în schimb n-am ratat niciun booggie-woogie şi nici chiar slow-urile (fără comentarii!).

Către ora două dimineaţa sau poate către ora trei, ambianţa s-a prăbuşit puţin câte puţin şi Robert ne-a propus de-a dreptul:

— Şi dacă am face să se rotească mesele?

De ce mesele când este suficientă numai una? Şi toate privirile s-au îndreptat către preotul nostru care, deşi cântăreţ şi animator al unei orchestre în timpul weekendului avea ca pasiune foarte cunoscută ocultismul şi paranormalul. Două înclinaţii diametral opuse, dar deloc incompatibile.

130

Solicitat de prietenii mei, am cerut o şedinţă de spiritism, explicându-le că ei trebuiau să-şi pună mâinile lipite pe masă, auricularul unuia atingând degetul mare al celuilalt, astfel încât să formeze un lanţ. Câteva râsete, un ridicat din umeri şi figura sarcastică a lui Luc care, nu credea deloc în aceste baliverne (el utiliza un cuvânt mai puţin ales).

Puţin câte puţin, masa a început să scârţâie, să oscileze cu o bunăvoinţă evidentă; cineva a râs imitat de ceilalţi, în timp ce din nou toate privirile s-au îndreptat spre mine.

— Nu vedeţi că Jimmy este cel care dă lovituri cu genunchiul în finasă şi o face să se învârtească? spuse Luc.

M-am apărat de această acuzaţie, şi Robert m-a gonit

râzând.

— Du-te şi te aşază pe canapea departe de noi, şi lasă-ne în pace. Dacă masa nu se învârte, culpabilitatea, vinovăţia ta va 11 dovedită!

Ştiind că nu eu eram cauza mişcărilor mesei, m-am instalat pe canapea, la mai mult de trei metri de prietenii mei care au reluat şedinţa. Iar curând, zâmbetele au dispărut: masa rotundă, cu un picior central dansa serios! Amplitudinea mişcărilor s-a accentuat şi, brusc ea a basculat viu către pieptul lui Lilette D., care a scos un ţipăt de groază şi de asemenea de durere.

Nici vorbă să se repete întrebarea: spirit* eşti tu acolo?

— Hei am început să cred în aceste…

Nu a încheiat ce avea de spus şi a căzut fără de viaţă! LI, raţionalul, ironicul, a dat ochii peste cap. Denis s-a grăbit către; un dulap să ia nişte zahăr şi un mic pahar, pentru a pregăti un remediu contra leşinului dar înainte de a ajunge la dulap, auzi în – interiorul acestuia un zgomot cristalin. Neliniştită, Denis ezita; jeel care a deschis bufetul a fost fratele ei, Gaby, care a rămas (imediat înmărmurit: zaharniţa tocmai se spărsese! Un zgomot netă făcut pe fiecare dintre noi să sărim ca arşi: în cămin unde ardeau nişte lemne, a izbucnit brusc o flacără formidabilă, care a produs o gălăgie mare ce a durat mai multe minute.

(; în acelaşi moment, în grajd, calul a început, brusc, să necheze şi să tropăie furios în timp ce un tărăboi se producea în coteţul cu [iepuri de casă. Un hoţ? Am ieşit şi am ajuns în grajd unde Gaby i.31

liniştea calul care înnebunise din senin. Ducându-mă după aceea la coteţ, la iepurii care păreau victimele unei mari groaze, am găsit printre ei doi sau trei morţi, fără vreo cauză cunoscută!

Cred că nu mai este necesar să vă mărturisesc că am sfârşit acea noapte de revelion într-o atmosferă lugubră! Ce entitate malefică atrăsesem noi în „joaca” noastră cu

rotitul meselor? De fapt, după propunerea iresponsabilă a lui Robert, îmi prevenisem prietenii: spiritismul nu este un joc. El trezeşte forţe puţin cunoscute, periculoase pentru participanţii neexperimentaţi. La aceasta mi se răspunsese că toate acestea sunt nişte prostii (termenul folosit fusese mult mai dur!) şi că trebuie să încercăm „o poveste în care am putea să ne stricăm de râs".

Doream „să ne stricăm de râs", şi „ne-am stricat de râs" după cum s-a văzut! Vă închipuiţi că nu s-a aruncat numai o singură privire rea, atunci când, ironic, am sugerat după aceste întâmplări în lanţ, să reluăm şedinţa!

O altă întâmplare mi-a fost povestită de prietenul meu, Guy R. La începutul secolului, tatăl său, angajat la căile ferate franceze din Salon-de-Provence, locuia într-o pensiune familială, la care accesul se realiza pe o singură poartă, detaliu care îşi va dovedi importanţa sa. Într-o seară, persoanele care locuiau în acea pensiune se distrau, provocând mişcarea meselor. Unul dintre ei. Durând, era absent; el s-a „stricat de râs" la ideea unui astfel de joc, aşa că, pagubă în ciuperci, şedinţa a avut loc fără el. w şi au început. Gradat, masa a răspuns la întrebările participanţilor cu o lovitură pentru da şi cu două pentru nu. După un timp, plictisiţi de acest „joc", participanţii s-au decis să bea un pahar cu apă şi să se ducă la culcare. Atunci au început să audă paşi, paşi grei care mergeau exact pe deasupra capetelor lor, în camera lui Durând.

Cum era posibil acest lucru, de vreme ce Durând îşi petrecea seara în altă parte? „Pe cinstea mea, sugera unul, poate că în cele din urmă el a rămas acasă în camera sa şi nu a plecat aşa cum am crezut noi".

Paşii au continuat, obsedanţi, într-un sens şi în altul, uneori mai grăbiţi. Atunci poarta, unica poartă a pensiunii lamiliale, s-a

deschis şi a apărut Durând, uimit că-şi găsea treji colegii la o astfel de oră şi cu ochii îndreptaţi către plafon.

Văzând sosirea prietenului lor. Durând, locatarii pensiunii au rămas uimiţi. Dar, în acest caz, cine mergea prin camera lui? Au urcat tiptil scara pentru a-l surprinde pe „hoţ”, au ascultat la uşă: fără îndoială, „el” era încă acolo, după cum o dovedea zgomotul paşilor săi. Durând a deschis brusc uşa: camera era goală iar paşii se opriseră.

Locatarii pensiunii familiale au coborât în grabă în sufragerie să bea o băutură întăritoare şi şi-au jurat să nu mai invoce vreodată spiritele care fac mesele să se învârtească!

Undeva, în Germania, nişte fermieri apelează la spirite

Aceasta s-a petrecut în urmă cu vreo 30 de ani, îmi scria P.C., un ascultător din Puyricard (Bouches-du-Rhône). Pierre B. nu era pe atunci decât un tânăr învăţător debutant. El fusese, ca mulţi alţii, mobilizat în 1939 şi, din anul următor, el se alia, ca o vită, în spatele sârmei ghimpate al unui lagăr de concentrare pentru militari din Germania. După ce a vegetat un timp, el a fost repartizat la nişte fermieri germani, cu ordinul de a-i ajuta la lucrările agricole. Aceşti fermieri erau nişte bătrâni cumsecade de cca. 60 de ani, care nu se zgârceau pentru doi pfenigi şi, puţin câte puţin, încrederea şi prietenia s-au instaurat între francezi şi germani. Pierre B. a fost în curând practic admis în viaţa lor familială.

„Adesea el era invitat la cină şi să-şi petreacă timpul dintre cină şi culcare cu vârstnicele sale gazde; el îl înlocuia într-un fel pe fiul lor Hans, plecat să-şi apere ţara pe Frontul de Est. Dar în anumite seri, Pierre era discret lacul să înţeleagă că nu era de dorit să fie prezent fiindcă rude ori vecini veneau în vizită la fermă, iar Pierre ştia că trebuia să le cedeze locul. Ceea ce şi făcea în mod firesc, cu tot tactul de care era nevoie, dar asta nu l-a ferit să nu fie intrigat de caracterul straniu al vizitatorilor, mai ales al unia dintre ei: o femeie de 50 de ani, cu o privire neagră

care le străpungea ca un pumnal. Curând, el a aliat că era vorba de şedinţe de spiritism şi că această femeie era un medium.

„Şi a venit o seară, în care, în mod excepţional, Pierre a fost admis la una dintre şedinţe. Aceasta se deslaşura în modul următor: într-o bucătărie mare şi întunecată, toate persoanele prezente erau reunite în jurul unei mari mese rotunde. Sub unul dintre cele patru picioare ale mesei se introdusese o riglă de lemn, o simplă riglă de şcolar, pentru a face masa să se balanseze şi pentru ca ea să poată oscila la cea mai mică solicitare”.

„Nu cunosc în amănunt tehnica spiritistă, urma corespondentul meu şi nu aş putea să vă spun în ce mod îşi puneau participanţii mâinile pe masă, sau deasupra ei, şi nici ce alte măsuri fuseseră luate pentru invocarea spiritului. Se forma oare un lanţ fluidic din unirea mâinilor lor care aveau degetele răsfirate, reunite la extremităţi prin degetul mare şi al auricularului, după cum se spune? Povestindu-mi întâmplarea Pierre nu a intrat în amănunte. De fiecare dată un spirit evocat s-a manifestat şi numeroase întrebări au fost adresate acestui personaj de dincolo”.

„Răspunsurile se manifestau sub forma obişnuită a loviturilor pe care masa care bascula le dădea în podea, în conformitate cu un mai ştiu ce cod stabilit cu interlocutorul invizibil. De asemenea Pierre a omis să mă lămurească asupra acestui punct. Pentru început, s-au pus întrebări neînsemnate dar uşor verificabile, după care s-a ajuns, firesc, la probleme mai serioase; aşa că i s-a propus lui Pierressă pună la rândul său o întrebare, ceea ce el şi făcut:

„— Vreau să ştiu după câte luni mă voi întoarce în ţara mea”.

„Şi iată că masa a „răspuns”, cu lovituri în podea, într-un ritm lent. Pierre a numărat înfrigurat loviturile: 1, 2, 3, 4, 5... în liniştea de mormânt a nopţii, loviturile se

succedau unele după altele, într-un şir fără sfârşit. Iile erau aşa de multe că Pierre le-a pierdut socoteala. Trebuie precizat că aceasta se petrecea în 1942 şi că el nu a fost eliberat decât în ultimele zile ale războiului, odată cu înaintarea armatelor ruseşti, după ce el a fost transferat în Ucraina, unde a pierdut foarte multă vreme în portul Odessa înainte de a 11 repatriat.

134

Când masa s-a oprit, Pierre a constata! că nu a avansat deloc, pentru că pierduse numărul precis al lunilor. Şi în acest moment a avut loc incidentul, puţin important în sine însuşi, dar cu o influenţă extrem de importantă asupra psihicului şi după părerea mea extrem de revelatoare.

„Fermierii aveau şi ei, desigur, o întrebare arzătoare de pus. O întrebare care le stătea pe suflet, în legătură cu iubitul lor fiu, plecat de atâta timp pe Frontul din Fost. Dar, dintr-o teamă, uşor de înţeles, nu o mai puseseră mediumului. Frontul rusesc se transformase într-o asemenea oroare că nu se mai gândeau la el decât cu groază. În final, în acea seară, ei s-au decis, după ce drumul fusese deschis de Pierre:

— În câte luni Hans al nostru se va întoarce acasă?

Şi faptul terifiant s-a produs: masa nu a lovit niciodată podeaua ci a rămas suspendată în echilibru fără să se încline deoparte sau de alta. Este inutil să explicăm pe larg cauza acestui fapt; toată lumea a înţeles. Tatăl s-a ridicat, adânc tulburat. A aprins lumina, întreaga familie era zdrobită. Şedinţa se terminase, totul a fost aranjat la loc. S-au despărţit tragic, fără niciun cuvânt, ca şi cum moartea se alia încă în acea încăpere…

„După trei ani, înaintarea trupelor ruseşti a ajuns în acel sat, iar Pierre a fost eliberat; el avusese timpul să constate că trei ani reprezintă într-adevăr multe luni! Dar Hans nu s-a mai întors vreodată. Ca milioane de alţi tineri germani, el rămăsese în stepele îngheţate, un mort

necunoscut, un dispărut anonim, ucis în cursul celei mai mari catastrofe pe care a suferit-o vreodată Germania.

„Dar pentru ce ne-a reţinut atenţia această banală poveste cu o masă care se roteşte, preferând-o altor zeci de întâmplări similare? De ce pare ea mai autentică decât celelalte? încercând să analizez această problemă, am descoperit aceasta: mai întâi chiar impresia amânării eliberării lui Pierre mi s-a părut că autentifică psihologic faptele, în sfârşit, dacă el mi-ar fi spus, de exemplu: „masa a lovit de 32 de ori şi exact la capătul celor 32 de luni am fost eliberat", această aparentă siguranţă ar fi putut să mă convingă. Dar faptul că el a pierdut şirul loviturilor date de

masă con icră povestirii sale un caracter şi mai real; după părerea mea, este normal să te încurci într-o înşiruire atât de lungă.

Apoi, la întrebarea legată de Hans, s-ar fi putut întâmpla ca masa, neputând să răspundă, să fi rămas pur şi simplu nemişcată. Acestui ca/, putându-i-se da mai multe interpretări: de exemplu, ruperea contactului cu spiritul. Dar faptul că s-a produs un lucru neprevăzut, puţin aşteptat, ca o reacţie vie, mi s-a părut un lucru extrem de semnificativ: exista acolo, incontestabil, ceva, o prezenţă..."

Aceasta este povestea, foarte simplă pe care mi-a comunicat-o un ascultător din Provence, şi care, prin simplitatea sa, ar trebui să convingă scepticii.

O altă întâmplare, tulburătoare, ne-a fost relatată: aceea a unei mame al cărui copil a murit la o vârstă fragedă. Mama, după decesul sugarului său a păstrat leagănul în camera sa, şi aproape în fiecare noapte, în întuneric, leagănul începea să scârţâie şi apoi să oscileze, să se balanseze, aşa cum făcea pe timpul când sugarul, încă viu, se agita în leagăn!

În legătură cu „fantomele" sau cu spiritele, avem prea des tendinţa să ne gândim imediat la spiritul,

identitatea unor adulţi. De ce nu ar fi normal ca un copil – fie el şi sugarsmuls din viaţă, să revină un timp şi să se manifeste în locurile în care a trăit? De ce ca şi în cazul adulţilor decedaţi, nu ar fi posibil ca sentimentele părinteşti să-i reţină prizonier spiritul într-un anumit loc?

Castelul „N" şi stafiile care îl bântuiesc

Acest castel din secolul al XI-lea, restaurat, locuibil, este situat... undeva în sudul Franţei (să mi se ierte această discreţie care mi-a fost cerută chiar de către castelan pe care îl vom numi domnul M. de Ilixe, mare amator de ocultism şi pasionat de mediumnitate, care practica uneori hipnoza).

Într-o noapte, într-una dintre pivniţele castelului, domnul de Ilixe a făcut cu un medium, pe care noi îl numim Jeannine, exerciţii de concentrare mentală, încercând să-şi plasele subiectul într-o Atare optimă de receptivitate psihică fără ca totuşi să-l adoarmă. Jeannine îşi fixa privirea pe flacăra unei lumânări, iar domnul de Ilixe, rămas în spatele ei, îi studia reacţiile, interpretând ceea ce ea declara că vedea născându-se, încet-încet, în aura luminoasă care părea că înconjoară flacăra.

Atunci, aproape simultan, s-au produs două fapte neobişnuite: domnul de Ilixe a simţit cum o mână îl apucă de pulpa piciorului drept. De-abia şi-a revenit din surpriză, când un zgomot, neclar, încă şters din cauza îndepărtării sale a răsunat în castel, stăruitor.

A întrerupt şedinţa de concentrare psihică şi, cu Jeannine, a urcat treptele care duceau la primul etaj: zgomote de paşi, alergături se făceau auzite, dar nu la primul ci la al doilea etaj. Ajuns la acest nivel, castelanul şi mediumul s-au oprit pe hol: nicio îndoială, această agitaţie se producea în spatele uşii Marii Săli. Aceasta era goală; totuşi, când au intrat, amândoi s-au deplasat cu atenţie prin încăpere şi brusc, în fund, în faţa unui dulap mare, au zărit pe jos, o formă neclară, vaporoasă, alungită, care

părea că se târăşte, retrăgându-se spre dreapta şi, ocolind mobilierul, înainte de a dispărea.

Intrigaţi, domnul de Ilixe şi Jeannine s-au apropiat, descoperind, pe partea din dreapta a dulapului, la 60 de centimetri distanţă de sol, patru amprente de mâini mici, alburii, cum numai un copil ar fi putut lăsa presându-şi mânuţele pe un pământ moale ori în praf!

Mcdiumul şi-a înăbuşit brusc un strigăt de surpriză: pe piciorul drept al pantalonului domnului de Ilixe, ţesătura păstra o amprentă identică! l: exact în locul în care castelanul, în pivniţă, simţise o mână care îl apucase de pulpa piciorului! îşi scutura piciorul, şi amprenta de praf – la fel de clară ca cea de pe dulapse şterse.

Ce putea 11 deci, acea formă fluidică care se târa la baza mobilei şi lăsa aceste urme de mâini de copil, dacă nu entitatea… unui copil? Cum a putut entitatea numită mai sus să „apuce” în

137

pivniţă pulpa piciorului castelanului şi, la câteva momente după aceea să se manifeste la etajul al doilea? Prezenţa perfect vizibilă a acestor urme nu putea fi pusă pe seama unei halucinaţii: ele erau cu adevărat reale… La fel de reale ca stratul de praf care acoperea podeaua acestei încăperi puţin frecventate. Acest praf pe care mâinile de copil ale entităţii (totuşi fluidice) se sprijiniseră pentru a ajunge la dulap!

Scepticul va obiecta, fiindcă de un lucru imaterial nu avea cum să adere; praful care a fost după aceea lăsat sub formă de amprente, pe mobilă. Şi apoi, nu se afirmă că fantomele pot străbate neatinse zidurile?

Da, se pretinde pentru că aşa este! Nu e mai puţin adevărat că manifestările de tipul fantomelor care bântuiesc anumite locuri, asociate unei prezenţe – vizibile ori invizibilese caracterizează prin lovituri surde ori clare, percepute distinct, prin fenomene de poltergeist sau deplasări de obiecte. Toate acestea sunt lucruri

arhicunoscute, care nu pot 11 tăgăduite. În acelaşi castel, în momentul când terminam de mâncat, spre ora 15, soţia mea, mama sa şi eu am văzut cum mânerul unei uşi se agita, cobora, şi uşa s-a deschis larg, cu încetineală, când în întreaga clădire nu mai era nimeni în alără de noi trei. Deci, cine altcineva, dacă nu o entitate, invizibilă, imaterială ar fi putut „acţiona" asupra materiei clanţei de la uşă.

Tulburat de amprentele acestei mâini de copil, de apariţia formei fluidice nu mai mare decât aceea a unui copil de vârstă mică, domnul de Ilixe a reflectat, încercând să înţeleagă. Într-un anumit loc al castelului el a descoperit, gravate pe ziduri, semne, simboluri alchimice asociate unor figuri folosite în magia neagră. Or, anumiţi adepţi al acestei magii joase, luându-se după o interpretare eronată a textelor alchimice, nu sacrificaseră oare, în evul mediu, copii pentru a obţine (cum credeau ei că este posibil pe această cale) etapa pietrei filosofale? Oare în scopul transmutaţiei fusese martirizat în acest castel un nefericit copil, oficiantul reeditând astfel faptele atribuite lui Ciilles de Rais? (Din greşeală, după cum a demonstrat într-un mod convingător

138

Gilbert Prouteau, în magistrala sa carte Gilles de Rais, publicată în ediţia Rocher).

Domnul de Ilixe s-a decis să încerce o experienţă cu un alt medium, mult mai sensibil, şi el a ales o fată, pe nume-pur fictiv, să-i zicem-Mariane. În noaptea aleasă pentru această experienţă, în una dintre camerele vastei cripte, au fost aşezate două saltele şi o singură pernă pe care a fost pus un craniu uman (care are propria sa istorie de care vom vorbi mai departe), un sfeşnic cu toartă şi nişte beţi soare parfumate.

Cele două saltele erau destinate lui Mariane şi lui Ilerve, un tânăr care avea anumite predispoziţii pentru mediumnitate.

În timpul pregătirilor realizate de către domnul de Ilixe, cele două mediumuri, soţia mea, şase sau şapte prieteni şi eu însumi am rămas într-o sală mijlocie, practic în întuneric, slaba strălucire care provenea, printr-o lantă, dintr-o a treia încăpere. Se hotărâse dinainte ca eu să înregistrez şedinţa pe bandă de magnetofon. Aceasta a trebuit să se desfăşoare în întuneric, şi din această cauză mi-a fost imposibil să reglez nivelul de înregistrare fără să suport pe cap căşti de ascultare.

Domnul de Ilixe a invitat pe cele două mediumuri să intre în mica încăpere, şi, înainte de a li se alătura mi-a spus:

— Le voi aduce în stare de relaxare pentru ca după aceea să le hipnotizez. În acel moment, te voi chema şi, intrând primul, îi vei antrena şi pe ceilalţi, în cea mai mare linişte, închizând, peste ultimul intrat, lanţul de protecţie.

Castelanul m-a lăsat deci în această sală unde nu ne puteam absolut deloc distinge siluetele. Soţia mea (care precizez a dat dovadă totdeauna de un echilibru perfect şi nu şi-a pierdut firea pentru nişte pericole imaginare) mi-a şoptit:

— Când vei intra primul, vreau să fiu plasată în lanţ lângă tine. Am promis să nu uit, dar precizând că din cauza „bagajelor” (magnetofon suspendat de o curea în diagonală, căştile de audiţie pe cap şi microfonul), îmi va 11 greu să asigur corect priza degetelor mele peste ale ei. Acest detaliu nu mă neliniştea absolut deloc. Monique, în cursul numeroaselor experimente de acest gen, dovedise întotdeauna un calm şi un curaj demne de apreciat.

139

Dar să revenim la aceasta experienţă în curs de desfăşurare. Noi am aşteptat peste un sfert de oră în întuneric şi după aceea mica uşă a scârţâit, şi am auzit vocea şoptită a domnului de Ilixe care m-a chemat. Am pus în funcţiune magnetofonul meu, am prins-o de mână pe soţia mea care la rândul ei a apucat o altă mână şi într-un

şir indian, în tăcere, am pătruns în încăperea total întunecată. Pe bâjbâite, sprijinindu-ne de ziduri, am lacul înconjurul încăperii, antrenându-i pe colegii mei pentru a-i aşeza în cerc. Am auzit pe ultimul intrat cum închidea uşa şi i-am simţit mâna căutând-o pe a mea, pe care am apucat-o: lanţul de protecţie reuşise să se închidă şi noi puteam de aici încolo să ne concentrăm, pentru a crea spiritul unui egregor1 ce trebuia să-l protejeze pe oficiant şi, mai ales, pe cele două mediumuri care zăceau, întinse, la picioarele noastre.

Întunericul era străpuns doar de vârful roşiatic incandescent al unui beţişor parfumat care nu reuşea să risipească deloc tenebrele. Domnul de Ilixe stătea pe vine în apropierea lor după cum bănuiam după vocea sa care, acum, părea că vine de undeva de jos.

Singurul, în afara grupului, nostru care participa la lanţul viu era un băiat, pe care noi îl numim Cicorges; el se afla într-un colţ al încăperii cu magnetofonul său, şi dispunea de două înregistrări deosebit de necesare experienţei.

Un detaliu neaşteptat m-a făcut să tresar şi să mormăi ceva: gemetele slabe, respiraţia celor două mediumuri îmi parveneau prin căşti din două locuri diferite! Deci ei nu erau întinşi unul lângă celălalt? Mi-am dat seama destul de repede că erau aşezaţi unul la picioarele celuilalt, că, picioarele unuia aflându-se la capul celuilalt şi în această poziţie inversă, mâna dreaptă a lui Mariane o strângea pe cea a lui Ilerve. O astfel de aşezare nu-mi uşura înregistrarea din moment ce nu aveam decât un singur microfon. În plus, obligat să nu întrerup lanţul viu de protecţie.

1 Fuziunea armonioasă a câmpului psihic al participanţilor, centraţi pe aceeaşi experienţă iniţiatică, religioasă etc.

trebuia să orientez când spre o parte când spre

cealaltă parte. Castelanul a început să-i pună întrebări lui Mariane, cerându-i detalii asupra trecutului său: înţelegând din aceasta viaţa identităţii ce se manifesta în ea sau vieţile sale anterioare. Răspunsurile erau vagi, confuze, întretăiate de gemete. Cât despre Ilerve, de asemenea şi el hipnotizat, el rămăsese pe moment inert.

După vreo 20 de minute de eforturi (şedinţa epuizantă trebuind să dureze aproape o oră!), domnul de Ilixe s-a decis să-i pună tinerei fete această întrebare:

— Ce-ai făcut cu copilul tău?

Mariane trebuie să fi tresărit căci respiraţia sa s-a accelerat, şi în timp ce răspundea, după o ezitare, s-au auzit gemete dureroase:

— Eu… nu ştiu… eu nu ştiu.

O barieră de inhibiţie se ridicase: noi am înţeles că ea nu voia să vorbească despre copilul „său”, cel puţin despre cel al entităţii care era încorporată în ea. Domnul de Ilixe a insistat, mai autoritar:

— 13 a da! Tu ştii şi ne-o vei spune! Trebuie!

Tânăra fată a început să se agite, gemând; scurte hohote de plâns izbucneau din când în când şi brusc, Ilervet, s-a întins lângă ea, agitându-se la rândul său şi, din gura lui, am auzit scâncete de bebeluş!

Douăsprezece persoane reunite în această încăpere închisă, scufundată în întuneric încercau să-şi stăpânească emoţia, ajunşi în punctul culminant al acestei fascinante experienţe. Căldura devenise de nesuportat şi noi transpirasem din plin. Strânse de vecinul meu, degetele mâinii drepte (cu microfonul imobilizat între degetul mijlociu şi cel inelar) se anchilozaseră.

Am rămas mobili, încordaţi, formând lanţul şi concentrându-ne. Mariane continua să geamă, iar Ilervet să scâncească ca un copil. Domnul M. de Mixe a continuat:

— Pentru că tu refuzi să ne spui ce ai făcut cu copilul tău vei 11 arestată, judecată, pusă în cătuşe şi…

Atunci când, pe dibuite, castelanul a apucat o

pereche de cătuşe autentice medievale, cu brăţări dreptunghiulare foarte mari, ce produceau un clinchet, Mariane a început să strige înnebunită:

— Nu! Fără cătuşe! Fără… iară fiare!

— Vei fi judecată…

Şi, pocnind din degete, castelanul a dat semnalul: în colţul său, Georges a pus în funcţiune micul său magnetofon şi, în încăpere a explodat un sinistru şi totodată înălţător cântec gregorian, peste care era supraimprimat, un dangăt de clopot pentru morţi. Un dangăt de clopot lugubru şi obsedant. Ridicând vocea, castelanul a reluat:

— Vei fi judecată! Trebuie să ne spui ce ai făcut cu copilul tău.

Şi tânăra fată, scuturată de hohote de plâns, agitându-se pe saltea l-a implorat:

— Nu! Fără clopot! Fu…

Un nou pocnet din degete şi, la acest semnal, fondul sonor a dispărut, fiind în curând înlocuit de înregistrarea unor planşete şi scâncete de copii. Hohotele de plâns ale Marianei se intensificaseră, ea se prăbuşi, în timp ce castelanul insista:

— Auzi plânsul copilului tău! Ce-ai făcut? Ce-ai iacut?

— Opriţi-vă! Fu… vă rog, opriţi-vă!

Tânăra femeie a strigat şi a urlat câteva minute şi, atunci, când respiraţia ei sacadată a luat locul strigătelor de durere, domnul de Ilixe a întrebat-o iară milă:

— Chiar tu ai ucis acel copil? Tu eşti cea care l-a ucis, nu-i aşa?

Mediumul a scos nişte strigăte înspăimântătoare şi, cu o voce descompusă de durere, ţipa:

— Nu! Nu! Nu… Nu cu mâinile mele! Nu cu mâinile mele!

Apoi urmă un moment de linişte, întrerupt din când în când de respiraţia scurtă a Marianei, acum epuizată.

Nedorind să prelungească prea mult acest interogatoriu extrem de penibil, castelanul aprinse lumânarea şi trezi pe rând pe cei doi subiecţi.

Ne-am dat drumul la mâini, am rupt lanţul, bucuroşi că ne putem şterge frunţile decât transpirasem în mica încăpere care se transformase într-un cuptor. Golite de energia lor, cele două mediumuri s-au aşezat, ameţite, iară să-şi amintească de ceva.

Am dat jos căştile de ascultat, am pus microfonul la locul lui şi îmi trăgeam sufletul după această oră în timpul căreia ne

142

Încordasem întreaga voinţă pentru a întreţine egregorul de protecţie.

Şi tocmai atunci am făcut o constatare care ne-a lăsat pe toţi fără grai: soţia mea nu se afla printre noi! Uşa fusese tot timpul închisă; ea n-ar fi putut să plece, căci scârţâitul balamalelor ne-ar

11 avertizat. Nemişcându-mă practic din locul meu, mi-am dat seama că vecina mea din dreapta era Patricia. În întuneric, deci în momentul intrării, apucasem mâna sa, crezând că o ţin pe cea a soţiei mele! Fie, dacă am comis o eroare, scuzabilă, dacă ţinem cont de întuneric, atunci de ce soţia mea nu se integrase într-un alt punct oarecare al lanţului pentru a se întoarce cu noi?

Foarte intrigaţi, am părăsit încăperea; camera vecină, în care noi aşteptasem în timpul pregătirilor castelanului, era goală, la fel ca şi celelalte încăperi! Părăseam criptele, imaginându-ne ce-ar fi putut să se întâmple. Monique, jignită de uitarea mea (deşi aceasta nu-i stătea deloc în fire), trebuie să se fi urcat la etaj, unde urma să o regăsim. Dar, din nefericire, am cotrobăit în tot castelul degeaba. Atunci, unul din grupul nostru, aplecându-se pe fereastră, mi-a atras atenţia că automobilul meu nu se mai alia la locul lui. Incidentul devenise neobişnuit de ciudat: de ce oare Monique

părăsise castelul, pentru a se duce în plină noapte, Dumnezeu ştie unde?

După aproape o jumătate de oră, un zgomot de motor ne-a făcut să alergăm la ferestre şi apoi să coborâm în grabă: Monique tocmai se întorsese, dar rămânea la volan. Am găsit-o cu ochii scăldaţi în lacrimi, reproşându-mi că nu am prins-o de mână, ca s-o antrenez în lanţ, alături de mine. Nefiind deloc înclinată să se văicărească, Monique mi-a explicat în curând că de fapt această uitare nu era deloc cauza stării sale de nelinişte şi nervozitate pe care o indicau şi lacrimile sale.

Am ascultat povestea ei, care ne-a dus din surpriză în surpriză: atunci, în camera de aşteptare, când domnul de Hixe m-a chemat, Monique nu se găsea, cum credeam eu, exact alături de mine. Fusese deci mâna lui Patricia aceea pe care o apucasem, crezând că o iau pe a ei. În timp ce-i antrenam pe cei care ne însoţeau, soţia mea m-a căutat dar s-a produs o uşoară busculadă; şi când.

pe bâjbâite, ea a vrut să apuce mâna ultimului din şir, acesta tocmai trecuse pragul criptei şi închisese uşa.

Deci Monique se găsea singură în întuneric, tunând şi fulgerând împotriva neatenţiei mele apoi ridicând în cele din urmă din umeri: ea urma să rămână pe loc şi să asculte derularea experienţei, căci nici nu putea fi vorba să redeschidă uşa şi să rupă lanţul de protecţie. Fatalistă şi curajoasă, ea nu era deloc neliniştită de faptul că va rămâne astfel singură în întuneric; ea mai asistase şi la alte şedinţe, pe parcursul incursiunilor noastre pe cărările paranormalului (care nu sunt câtuşi de puţin uşoare).

La capătul unui interval de timp destul de lung, Monique a auzit gemetele, apoi strigătele mediumului, cântecul gregorian, scâncetele lui llerve, violentele negări şi urletele Marianei. Această ambianţă sonoră, care răsuna în cripta boltită, devenise asurzitoare, întreruptă de tăceri în care se auzea doar respiraţia sacadată a mediumului în

care se încorporase cineva.

Şi, brusc, în timp ce Mariane începuse să ţipe, o mână a apucat viguros braţul soţiei mele! Fa strigase, dar ţipătul ei fusese confundat cu cel al mediumului şi, înnebunită (pe puţin), Monique a fugit din pivniţă, a părăsit castelul, a sărit în maşină, şi a demarat, aliată într-un fel de stare secundă. Unde se dusese? Ea nu ştia, dar îşi amintea doar că mersese, în noapte, timp de aproape o oră, înainte de a reveni la castel.

Eram înmărmuriţi de povestea ei şi domnul M. de llixe s-a decis să mergem să inspectăm pivniţa. Ajungând în camera de aşteptare, Monique a arătat locul în care stătuse în timpul primei părţi a şedinţei.

Soţia mea a început să pălească, de altfel ca şi noi, atunci când, dezorientaţi, nevenindu-ne să credem, am fixat privirile în jos, în locul unde se găsea craniul uman care, în timpul experienţei, fusese aşezat pe o pernă, aproape de capul Marianei, întinsă în camera vecină!

Trebuie să spunem că nimeni dintre noi n-ar fi putut, pe furiş (în ce scop, Dumnezeule mare?) să pună mâna pe craniu, să iasă din încăpere cu el şi să-l aşeze acolo, fără ca ceilalţi să observe. Un craniu uman nu se poate ascunde ca o periuţă de dinţi sau ca

un chibrit. Şi în plus, o astfel de farsă era imposibil de imaginat în grupul nostru.

Aşa că, în cursul şedinţei de mediumnitate, entitatea acestui craniu (după toate aparenţele) a provocat deplasarea lui şi apoi dematerializarea, pentru a trece prin uşă sau perete! Fenomen de poltergeist, care, se pare, după cum o vom alia, era obişnuit pentru acest craniu, şi numita entitate îşi manifestase prezenţa apucând cu forţă braţul soţiei mele. Cu câteva luni în urmă, în mod similar, şi castelanul însuşi fusese apucat de pulpa piciorului! (dacă o parte din fenomenele paranormale sunt produse de facultăţile parapsihologice ale unui medium, aici faptele

raportate sunt legate direct de acţiunea – post-mortema unei entităţi, de lipul celei care este numit în mod obişnuit: o fantomă). Vom vedea mai departe care era – după ţoale aparenţeleidentilatea acestei entităţi revenită din mormânt.

Garantez absoluta autenticitale a ăcestui incident... pe care soţia mea nu l-a putut uita niciodată, după cum uşor ne putem imagina. A trebuit să apară cu adevărat o experienţă atât de înspăimântătoare pentru a submina curajul de care ea dăduse dovadă până acum, în cursul explorărilor noastre asupra invizibilului.

Periculosul gardian al pragului

Anumite locuri importante, iniţiatice, esoterice sau culte nu se lasă violate, fără urmări grave, chiar dacă intenţiile cercetătorilor tărâmurilor paralele sunt sincere, pure şi dezinteresate. Aceste locuri importante, încărcate, se apără atunci şi cauzează temerarilor neplăceri... dacă nu chiar nenorociri. După ce am frecventat timp de trei ani castelul „N", în săptămânile care au urmat acelei seri agitate, au început pentru mine necazurile. Mai întâi a fost furtul genţii mele care conţinea aparatele fotografice şi accesoriile lor, plus magnetofonul meu, în cutia căruia se afla şi

banda înregistrată în acea noapte agitată. Bilanţul: o pierdere de opt mii de franci (din 1970), materialul dispărut şi niciodată regăsit. În aceeaşi perioadă, angajat de către un grup de presă care trebuia să finanţeze un proiect personal (o revistă documentară axată pe straniu şi pe misterele necunoscutului), am descoperit, după trei luni de muncă îndârjită pentru pregătire, că directorul sus-numitului grup nu era decât un escroc! Pierderile suferite de mine nu erau deloc neglijabile şi escrocul a fost condamnat să mă despăgubească... cu 1500 de franci în locul celor 120.000 de franci reclamaţi! Dar oricum, chiar şi acum nenorociţi de 15 (X) de franci au fost imposibil de

obţinut fiindcă pramatia era insolvabilă.

Şapte ani de nenorociri: este titlul unei comedii cinematografice italiene, dar aceasta poate să fie şi eticheta pentru decepţiile pe care le-am cunoscut! Căci toate nenorocirile s-au îngrămădit în timpul acelui an, deşi aveau uneori ca punct de plecare evenimente ce avuseseră loc cu 5 sau 6 ani în urmă. Un exemplu al acestei înlănţuiri fatale: în perioada 1965 – 1966, eram animator al unei mişcări de tineret al cărui sediu federativ se alia la Paris, şi am primit de la preşedinte, în scris, aprobarea pentru a organiza un spectacol în profitul şi sub patronajul, susnumitei mişcări. Organizarea acestei manifestări fusese încredinţată unei companii de spectacole care întocmise acorduri (scrise) cu o firmă de publicitate, pentru a edita programul. În virtutea acestor contracte, doar compania de spectacole şi firma de publicitate se angajaseră să suporte toate riscurile.

Spectacolul de gală, al cărui cost ajunsese la o cifră astronomică, a fost un eşec. Pe loc, firma publicitară şi-a depus bilanţul, directorul său a fugit, compania de spectacole s-a făcut nevăzută, iar federaţia mişcării de tineret, după frumoase promisiuni, s-a destrămat! în ciuda documentelor, a pieselor absolut convingătoare care demonstrau cu claritate că eu nu puteam în niciun caz, să fiu considerat responsabil pentru toate acestea (am acţionat în calitate), totuşi, pe mine m-a urmărit justiţia! Desigur, compania de spectacole a fost condamnată să-mi plătească o mare indemnizaţie, din care nu am văzut niciodată

vreun franc. Mergeţi şi bateţi-vă cu fantomele… care n-au nimic comun cu cele din domeniul paranormalului!

Am fost deci realmente constrâns să plătesc pentru adevăraţii vinovaţi şi a trebuit, timp de mai mulţi ani, să mă /bat în dificultăţi, fără număr, văzându-mi oprite 50% din drepturile mele de autor, pierzând un timp preţios în

intervenţii de tot felul, locuind în ultima vreme într-un imobil jenant. „Fra nevoie de un ţap ispăşitor, şi tu ai fost cel ales”! A trebuit să recunoască, dezgustai, reprezentantul părţii adverse… Victimă a acestei injustiţii monstruoase, strangulat de această extorcare fiscală, mă zbăteam, la marginea sufocării, cu moralul mai jos decât fusese vreodată.

Şi atunci, spre mijlocul anului 1971 (ciclul fatal de 7 ani ajunsese la capăt) am primit din diverse regiuni ale Franţei şi din ţările vecine scrisori de la necunoscuţi şi necunoscute care mă cunoşteau, care aveau adresa mea personală, care păreau că nimic nu le era necunoscut din nenorocirea mea. Textul acestor scrisori era întotdeauna acelaşi, neschimbându-se cu un cuvânt de la un corespondent la altul, încurajându-mă, stimulându-mă să nu cedez „ideilor false şi distructive” şi sfătuindu-mă cu fermitate să-mi continui misiunea.

Cât de emoţionat şi cât de profund am fost mişcat de aceşti fraţi necunoscuţi, al căror egregor benefic mă acoperea, mă apăra şi mă susţinea chiar în clipa când aveam nevoie.

Ţie Rose-Lise, ţie Sklaera, ţie Christian, ţie Raphael, vouă tuturor, membri ai acestei frăţii, din adâncul sufletului vă mulţumesc. Nu ştiu cine sunteţi (încă mă îndoiesc); nu cunosc nicio regiune şi nici detalii, în legătură cu grupul vostru, pe care mă mărginesc să-l menţionez doar cu iniţialele: AMIUF Dar ce contează cine sunteţi, dacă egregorul vostru salvator îi ajută pe cei copleşiţi?

Cu câteva zile în urmă, am primit vizita unui grup aparţinând unui ordin iniţiatic. Michel G., din Lyon, şi-a procurat şi el adresa mea şi, de la început, alături de alţi fraţi şi surori care îl însoţeau, mi-a declarat fără nicio altă introducere:

— „Ştim prin ce încercări treci tu şi cărei injustiţii îi eşti victimă. Diverse societăţi şi fraternităţi iniţiatice

apreciază în mod deosebit ceea ce tu ai inclus în romanele tale de science-fiction. Noi înşine te găsim pe placul nostru, deşi nu aparţii ordinului nostru pe care totuşi l-ai înţeles în ţelurile tale eminamente benefice. Să ştii că nu te vom lăsa fără ajutor: lungul nostru lanţ invizibil, din Franţa şi alte părţi, îşi orientează către tine gândurile, egregorul său. În curând, îi vei resimţi efectele…”

Un ajutor similar mi-a fost acordat de alţi rozacrucieni; am fost cu atât mai mişcat cu cât, deşi eram cu tot sufletul pentru opera întreprinsă de AMORC1, eu nu aparţineam totuşi acestui ordin pe care l-am omagiat de multe ori în cărţile mele. În rest, atunci când am prilejul de a discuta cu un membru al acestei asociaţii respectabile – demnitar sau simplu frate –, un climat de fraternitate se instalează natural între noi încă de la primul contact. Fără acest ajutor spiritual al egregorului sunt convins că ciclul „de şapte ani de nenorociri” nu s-ar fi terminat într-o manieră atât de fericită. Niciodată nu voi putea mulţumi suficient de mult celor care mi-au oferit acest fel de protecţie ocultă… şi aceste încercări o dată trecute, eu nu voi uita niciodată cât de riscant este să-l trezeşti pe Gardianul Pragului!

Pentru a termina cu evenimentele legate de castelul „N”, aş vrea să vă povestesc un fapt extrem de curios. În mai, 1969, domnul M. de Ilixe a dat o recepţie. Prietenul meu Claude M. din Nice (un om de ştiinţă pasionat de esoterism şi un excelent fotograf) primise permisiunea să fotografieze anumite încăperi ale castelului. Cu toate acestea, în pragul unei încăperi destul de deosebite, gazda noastră a precizat că nicio fotografie nu trebuie să fie luată acolo. Claude M s-a înclinat… şi a profitat de o scurtă absenţă a gazdei pentru a încălca consemnul!

1 Ordinul rozacrucian AMORC. Cluilcau d’Onionville, le Tremblay, 27110 le Neubourg, France.

Reîntorcându-se, castelanul a aruncat mecanic o

privire asupra aparatului lui Claude, agăţat la gâtul său şi l-a întrebat:

— Nu aţi luat fotografii, nu-i aşa?

La răspunsul negativ al prietenului meu din Nice, gazda noastră a avut un surâs nedefinit şi a adăugat:

— De altfel, nici n-aţi fi putut pentru că nu v-am acordat permisiunea.

Claude a plecat şi domnul de llixe ne-a mărturisit cu o slabă ironie în voce:

— Cred că Claude nu a ţinut cont de recomandarea mea şi că a profitat de absenţă pentru a fotografia această încăpere. Aceasta nu are nicio importanţă: nu va găsi nimic pe filmul său.

Şi mă întreb: oare domnul de llixe se îndepărtase deliberat, pentru a permite lui Claude, să încalce consemnul? Drept este, că după câtva timp am primit o scrisoare de la Claude care mă anunţa că cele nouă clişee luate în acea încăpere nu lăsaseră nicio urmă pe negativ!

Toate celelalte fotografii făcute în castel, înainte şi după acestea, erau normale. În schimb, exista o „gaură" albă de nouă clişee pe negativul acestui film.

Insist asupra acestui punct: Claude M este un fotograf demn de a fi calificat drept profesionist în niciun moment el nu a avut o mască protectoare deasupra obiectivului său. În rest, utilizând un aparat reflex, prezenţa unei astfel de protecţii i-ar fi interzis să vadă scena fotografiată şi să facă cea mai mică punere la punct.

O sugestie hipnotică ar fi putut fi lansată cu răutate de domnul de llixe? Nu, castelanul în niciun caz nu l-ar fi putut hipnotiza pe Claude M, determinându-l să „rateze" aceste nouă fotografii.

Evident, întotdeauna s-ar putea pretinde că aparatul fusese defect, că obturatorul (care până acum funcţionase perfect normal), s-a blocat de nouă ori în această încăpere pentru a reintra apoi în funcţionare perfectă imediat ce Claude a intrat într-o altă încăpere.

Cred cu atât mai puţin în această ipoteză cu cât castelanul ne prevenise că de mai multe ori deja, fotografi, fotografii.

149

cunoscuseră în această încăpere – şi numai în ea – „incidente tehnice” similare.

Care este motivul, cauza veritabilă? Hu continui să o ignor iar gazda noastrănu a dorit să ne lămurească asupra originii acestei „interdicţii”…

Craniul „hoinar”.

Cu câţiva ani în urmă, domnul de Ilixe aflat în situl arheologic de lângă Cevennes, se plimba pe câmp, nu departe de un sat (pe care-l numim Saint-untel). El se plimba, privind câţiva copii care alergau şi se amuzau, când o mică fetiţă se împiedică şi căzu până la jumătatea corpului ei într-o groapă, strigând. Prietenul nostru s-a grăbit şi a apucat fetiţa, retrăgând-o din această gaură care, din nenorocire, tocmai se deschisese sub paşii ei. Căci sus-numita groapă nu se găsea acolo cu câteva clipe mai înainte. Solul se surpase, cedând sub picioruşele copilului.

Micuţa, plângând, a dispărut către sat împreună cu camarazii ei şi domnul de Ilixe a îngenuncheat la marginea unui orificiu de 50 cea de centimetri lărgime. Lanterna de buzunar l-a ajutat, în curând, să descopere un spectacol macabru: într-un fel de criptă, ca o pivniţă, se ridica o piramidă de cranii! Care era originea acestui osuar? Mai târziu va fi timp să facem cercetări istorice. Prietenul meu s-a aplecat, a apucat craniul care încorona piramida şi a ajuns – nu (ară eforturisă apuce un al doilea craniu şi a introdus cele două relicve macabre în rucsacul sau tirolez… şi s-a îndepărtat de acel loc căci nu se îndoia că acei copii, după accidentul din care scăpase fetiţa, urmau să dea alarma în sat.

De fapt, preotul, primarul şi câţiva oameni au venit să inspecteze locul, şi, cu o grabă surprinzătoare, preotul a

obţinut acordul celorlalţi de a acoperi osuarul cu o dală grea de ciment în zilele care urmau.

150

Domnul de Ilixe, revenit în Midi a pus cele două cranii pe o etajeră într-o cameră a castelului... pentru a constata la sfârşitul unui anumit timp că unul dintre cele două cranii avea tendinţa să se mişte. De exemplu, plasai la zece centimetri de extremitatea dreaptă a etajerei, îl regăsea la mijloc! Celălalt, în schimb, rămânea „liniştit”.

Cercetările întreprinse ulterior au permis prietenului nostru să reconstituie unul dintre episoadele sângeroase ale războaielor religioase care se derulaseră în „satul cu osuarul”. După lupte crâncene, supravieţuitorii garnizoanei protestante fuseseră luaţi prizonieri de către catolici. Aceştia din urmă, plini de iubire pentru aproapele lor, îl legaseră pe ofiţerul protestant de un arbore şi, sub ochii lui îngroziţi, îl forţaseră să asiste la supliciul oamenilor săi. Nefericiţii au fost decapitaţi şi capetele lor au fost stivuite într-un fel de pivniţă-cisternă, formând o aproape veritabilă piramidă de cranii. Când ultimul protestant a fost astfel asasinat, ofiţerul, martor forţat la oribilul masacru al tovarăşilor săi, a fost la rândul lui şi el decapitat; capul acestuia a fost depus în vârful piramidei, pivniţa a fost acoperită şi acest osuar a fost uitat. Nu mai existau de fapt, supravieţuitori în acest sat: ca buni creştini, învingătorii masacraseră bărbaţi, femei şi copii, bineînţeles cu binecuvântarea autorităţilor ecleziastice.

Cu greu ne-am putea imagina chinurile groaznice pe care a trebuit să le îndure ofiţerul, văzându-şi tovarăşii de arme pierind sub ochii săi, în mod sălbatic decapitaţi în hohotele de râs ale soldaţilor şi tămâierile paracliserului de serviciu. (Suntem de acord, protestanţii n-au fost nici ei prea blânzi, în aceste războaie religioase sângeroase. Dar cine a început? Cine, de la început, a arătat o intoleranţă scandaloasă şi primul a scos sabia?).

Imaginaţi-vă doza de ură înspăimântătoare pe care a

acumulat-o acest nefericit, asistând la un asemenea supliciu. Putem atunci înţelege cât de mare este „remanenţa” psihică, rămasă ataşată de craniul său, cel pe care domnul de Ilixe îl luase din vârful piramidei!

151

Că o relicvă „încărcată” este sediul fenomenului de poltergeist, după ce a fost sustrasă din locul său de repaus, nu trebuie să ne surprindă.

Să sărim peste câţiva ani. îl regăsim pe castelanul nostru cu câţiva dintre cercetătorii domeniului realităţilor paralele şi o tânără femeie cu predispoziţii pentru mediumnitate. Toţi erau reuniţi în biblioteca castelului. Pe o etajeră, cele două cranii. S-au aşezat în jurul unei mese şi şedinţa de spiritism a început. S-au auzit bătăi, apoi s-a perceput o uşoară zgâriere venind de le etajeră: „Craniul hoinar” avansa sacadat! Va cădea! Domnul de Hixe a întrerupt şedinţa, pentru a pune la locul său craniul care, puţin după aceasta, şi-a reînceput mişcările. A fost reaşezat încă o dată, şi şedinţa s-a reluat. Craniul avansa şi oscila pe marginea etajerei. Şedinţa a fost abandonată, masa părăsită iar castelanul a mers cu calm să pună craniul la loc acolo unde stătea „cuminte” la început.

Un scârţâit pe parchet, şi gazdele s-au întors pentru a vedea masa ridicându-se, clătinându-se pe două picioare şi căzând spre tânăra fată! Castelanul şi lui s-au grăbit şi au apucat masa exact în momentul în care era gata să-l lovească cu violenţă pe medium care, înnebunită, căzuse pe divan.

De ce această masă s-a năpustit în acest fel asupra tinerei fete? Nu s-ar putea spune ce entitate a craniului „a acţionat” asupra mesei, pentru a o forţa să „agreseze” mediumul?

Domnul de Ilixe, perplex, o întreba pe tânăra fată. Nu, niciodată un lucru asemănător nu se produsese în cursul şedinţelor la care ea participase. Tot vorbind, ea a sfârşit prin a face o aluzie la localitatea, leagănul familiei

sale: satul Saint Untel şi castelanul şi-a ridicat sprâncenele, aruncând mecanic o privire craniului.

Saint-untel! Exact din acel loc, erau originari şeful catolic şi majoritatea bărbaţilor sadici care trăiseră în regiune. Acea trupă, în virtutea „acţiunilor" ei ajunsese în satul în care se produsese

execuţia masivă a protestanţilor sub ochii ofiţerului legat de copac.

Oare strămoşii tinerei fete fuseseră înrolaţi în trupele catolice? Participaseră ei la decapitarea nefericiţilor şi la execuţia finală a şefului lor? Mediumul nu ştia nimic, dar acest lucru îi părea posibil dar nu sigur şi am putea atunci să ne întrebam dacă entitatea acestui craniu nu fusese la rândul ei sigură, căutând să localize/e ura sa. Din masa supusă acţiunii psihochinetice – contra acestei descendenţe a celor care îi omorâseră atât de sălbatic pe tovarăşii lui de arme înainte de al decapita pe el însuşi!

Sigur recunosc cu bucurie că este o ipoteză. Dar toate aceste fapte care se înlănţuie, care par că se „lipesc" unele de altele, nu sunt tulburătoare?

O figură de stil poetică afirmă că „iubirea este mai puternică decât moartea". De ce n-ar fi acest lucru posibil şi pentru ură?

CAPITOLUL VII

Copilul, catalizator al fenomenelor paranormale

Povestea acestei stranii aventuri a lui Lysiane Delsolde M. este redată de romanciera care a trăit-o în urmă cu 40 de ani; Fia locuia cu mama sa în castelul lor din Mousseigne, aproape de Camares, în Aveyron. În acel an, două fetiţe şi o tânără îşi petreceau vacantele: Elena avea 9 ani, Nicole 12 ani şi Denise, împreună cu ele, 18 ani.

Într-o dimineaţă, micuţa Filena a rămas uimită că nu-şi găsea batista pe care, de obicei, şi-o punea noaptea, sub pernă. Lysiane a sfătuit-o să scuture lenjeria, să întoarcă

saltelele, dar în zadar; batista rămânea de negăsit. Fără îndoială că ea o pierduse şi ne povestea acum o istorie cum uşor inventează copiii pentru a evita o ceartă. Trei zile mai târziu, Elena trezindu-se, a găsit batista strâns legată în jurul încheieturii mâinii sale! Nodul era atât de strâns, încât ea nu l-a putut desface singură. Acest mic incident i-a uimit foarte tare pe cei din castel. Elena era o fetiţă foarte calmă, extrem de inteligentă, care nu ar fi putut să inventeze un astfel de joc.

1 Del sol este numele unui îndepărtat strămoş spaniol al lui Lysiane pe care că l-a utilizat ca pseudonim de autor.

Câteva zile după aceasta, după o scurtă ploaie, Elena a cerut impermeabilul său, pentru a se duce să adune ciuperci, căci se temea de o nouă ploaie. La întoarcerea, micuţa fetiţă a şters impermeabilul uşor umed, l-a pus la locul său în sertarul unei comode vechi: a doua zi el nu se mai găsea acolo. Întrebată, Elena a mărturisit că îl aşezase în acel sertar deasupra lucrurilor. Sertarul a fost golit în întregime; s-a ridicat» până şi hârtia de pe fundul acestuia: dar niciun fel de impermeabil.

„Cred, mi-a explicat Lysiane, că ea l-a uitat afară şi i-am spus, de aceea, să meargă să-l caute, dar ea a mărturisit şi era pe punctul de a jura că îl pusese în locul obişnuit, cu grijă pliat, cu o mânecă deasupra. Or, a doua zi, deschizând sertarul pentru a lua ceva, am găsit impermeabilul în ordine, exact în poziţia indicată de Elena, cu o mânecă îndoită pe deasupra! Şi atunci am crezut că poate era vorba de o răutate de copil, care vrea să evite o pedeapsă. Am crezut, totuşi… fără să o iau în serios prea tare, fiindcă toate acestea nu se potriveau deloc cu caracterul Elenei”.

Câteva săptămâni s-au scurs, şi, într-o seară, către ora zece, doamna M., care mersese să se culce, s-a ridicat să o cheme pe fiica sa, sfătuind-o să nu spună nimic copiilor. Lysiane a urcat deci în camera mamei sale şi

aceasta, intrigată, i-a mărturisit:

— Se ciocăneşte în plafon. Nu ştiu ce poate să fie; loviturile sunt regulate, foarte puternice. Am numărat deja trei sute! Acestea se opresc uneori, ca acum, apoi se reiau…

După câteva minute de aşteptare, loviturile s-au făcut auzite; ele erau lente, bine marcate, foarte sonore şi s-ar fi putut zice că erau produse de un baston enorm. Brusc, loviturile s-au deplasat: în loc să răsune în partea stângă a plafonului se auzeau în partea dreaptă. Lysiane a mers deci în acea parte şi, imediat, ele s-au făcut auzite în stânga! Lysiane a mers în acea direcţie… şi loviturile s-au reluat la dreapta; acestea s-au prelungit timp de câteva minute.

De fiecare dată când tânăra fată schimba poziţia, loviturile răsunau în partea opusă. În acea seară, nu era vânt. Podul casei aliat deasupra acelei camere, era gol şi cât se poate de curat. Ceea ce se auzea, era prea puternic, prea regulat pentru a fi atribuit unei sarabande oarecare de şobolani. La urma urmelor, nu existau şobolani în acel castel! Brusc, tăcere: loviturile nu s-au mai făcut auzite.

Dar, după un timp, într-o după-amiază, s-a întâmplat ceva mai straniu şi mai neliniştitor. Copiii îşi făceau somnul de după prânz. La ora gustării de după-amiază, doamna M. i-a chemat. Nicole şi Denise au coborât imediat. Numai Elena era absentă. A fost chemată de două, de trei ori. fără a se primi vreun răspuns. Lysiane a ajuns în vestibul, foarte mirată de această linişte, căci, de obicei, fetiţa nu dormea, ci îşi petrecea ora sa de somn în lectură. La o chemare imperativă, a urmat sosirea fetei în fugă care, verde de frică, a coborât în grabă treptele scării. Tremurând de spaimă, ea a explicat:

— Am auzit bine chemările voastre, dar n-am îndrăznit să cobor: la piciorul patului meu era o formă lungă şi albă. Mai întâi, am închis ochii, crezând că mă înşelam, dar forma albă continua să rămână acolo, imobilă.

N-aveam nici măcar forţa să strig… în final, am închis ochii şi am sărit din pat pentru a fugi. Dar în faţa uşii am întors capul şi am văzut forma albă, făcându-se nevăzută pe scara turnului.

— Totul devenise atât de uluitor, continuă Lysiane Delsol, că primul meu reflex a fost să resping totul în bloc şi să o acuz pe Elena că a inventat această poveste. Dar prea era mare spaima care i se citea pe faţă. Elena m-a implorat să o cred şi a început să plângă. Eu n-am vrut să-i arăt că cedez şi i-am spus să meargă să ia gustarea, în loc să-mi spună baliverne. Eram totuşi neliniştită, căci mă gândeam la loviturile misterioase auzite în camera mamei mele.

„Timp de mai multe zile, am dat atenţie celor mai neînsemnate întâmplări. Aveam nevoie de o explicaţie şi n-o găseam. Am putut atunci să observ că obiectele plasate în ajun într-un anumit loc (acelea de care eram sigură) se aflau a doua zi în altă parte. De exemplu, ligheanul cu toarte pentru veselă se alia în bufet iar pâinea… în chiuveta de spălat vase! N-am îndrăznit să spun nimic copiilor, nici măcar mamei, dar continuam să nu înţeleg”.

„Într-o scară, pe când mă aflam în bucătărie, împreună cu copiii, s-a petrecut ceva impresionabil care l-a neliniştit chiar şi pe unul dintre câinii noştri. Noi citeam liniştiţi. Trebuie să fi fost ora nouă şi jumătate. Fetiţele erau aşezate la masa din bucătărie. Elena şi Nicole în partea dreaptă a acelei mese, Denise la stânga iar eu la una dintre laturi, având în faţă uşa, cu fereastra bucătăriei care dădea spre parc. În spatele meu se alia şemineul, în faţa căruia dormea câinele nostru, un mare câine ciobănesc belgian. Fanda, sora acestui câine, era aşezată covrig la celălalt capăt al încăperii.

Brusc, uşa s-a deschis lent. fără zgomot, şi s-a lipit, în aceeaşi linişte, de perete: Senzaţia de răcoare ne-a făcut imediat să ridicăm ochii, ceea ce ne-a permis să asistăm la fenomen. Noi am văz. ut atunci un tânăr, de aproape

optsprezece ani, foarte brunet, cu părul uşor ondulat, pieptănat pe spate. Faţa îi era de o albeaţă Stupefiantă; zic „albeaţă”, căci este imposibil de a vorbi aici de paloare. Niciun cearşaf bine spălat n-ar fi putut să fie atât de alb! Acea fală era frumoasă, lină. Tânărul purta un fel de pijama cu dungi lungi albe şi albastre. îmbrăcămintea avea un cordon din acelaşi material, înnodat în faţă.

Viziunea foarte clară şi foarte bine conturată permitea să-i fie distinse toate detaliile fără posibilitatea vreunei greşeli. Acest tânăr înainta, ca şi cum ar fi fost într-un dans aerian. Silueta sa, foarte subţire, se desprindea foarte clar pe fondul întunecat al nopţii. Tânărul a trecut în grabă prin faţa uşii deschise şi noi i-am zărit silueta prin geamurile uşilor batante, care, situate în partea dreaptă, rămăseseră închise. Chiar în momentul în care apariţia s-a încadrat în partea deschisă a uşii, câinele (care se afla lângă şemineu, în faţa acelei uşi) s-a ridicat dintr-un salt şi a început să latre ameninţător. La celălalt capăt al încăperii, căţeaua, alertată de lătratul lui s-a ridicat şi ea!

„Stupefiată, le-am întrebat pe fetiţe: „aţi văzut?” Şi toate trei, cu vioiciune, mi-au răspuns afirmativ. „Dar ce aţi văzut cu exactitate?”, am insistat eu, pentru a fi sigură că între viziunea lor şi a mea exista o concordanţă.

„Un tânăr cu o pijama cu dungi albe şi albastre!” mărturisiră toate trei.

Imediat am dat drumul câinilor în parc. Hi au plecat lătrând dar s-au întors rapid, ceea ce ei n-ar fi făcut niciodată dacă ei ar fi simţit o prezenţă umană, chiar ceva mai îndepărtată. Era imposibil să fi sărit peste gardul parcului, iar poarta gardului era încuiată cu lacăt, şi eu nu puteam să cred într-o viziune „normală” (cea a unei persoane fizice) din cauza straniei plutiri a apariţiei şi a uimitoarei albeţe a pielii sale.

„Totuşi, după ce am văzut cu propriii mei ochi acest fenomen (care provocase în acelaşi timp furia câinilor) n-

am mai putut să mă îndoiesc de cele povestite de Elena, în urmă cu câteva zile înainte. Pentru liniştea copiilor şi, de asemenea, pentru a avea inima împăcată, am făcut să ajungă o scrisoare la comandantul jandarmeriei. A urmat o anchetă serioasă. Jandarmii au încercat să reproducă zgomotele auzite, lovind aproape peste tot, în interiorul ca şi în exteriorul castelului. Nu au reuşit să realizeze aceleaşi sunete; uneori chiar nici nu era posibil să fie auzite sunetele lor. Toată lumea a fost interogată separat. Relatările concordau perfect. Au fost interogaţi ei tinerii din sat, dar aceştia, ţărani liniştiţi, n-ar fi avut niciodată proasta inspiraţie de a merge să se joace de-a fantomele (în pijama dungată) în parcul casei în care se aflau copiii.

„Afacerea a rămas la fel; nicio explicaţie valabilă n-a fost găsită. Noi am plecat în cele din urmă fiindcă locul acela înceta să mai fie plăcut şi, în alte locuri, totul s-a reîntors la normal”.

Iată povestirea pe care ne-a relatat-o Lysiane Delsol în care noi regăsim principalele caracteristici ale locurilor bântuite de stafii: deplasarea obiectelor, bătăi, apariţii fluidice mai întâi, urmate de materializare suficient de densă pentru a provoca chiar şi teama şi furia unui câine! Un ansamblu de fenomene obiective, reale, având drept punct central o fetiţă de nouă ani: Elena.

Nenumăratele anchete desfăşurate în cadrul fenomenologiei paranormale demonstrează clar că, foarte adesea, un copil, un băiat sau o fată, în general neajunşi la pubertate sunt catalizatorul cât se poate de involuntar al acestui gen de manifestări.

Comandantul Emil Tizane (care timp de câţiva ani a anchetat pentru jandarmerie) a publicat în acest domeniu două lucrări remarcabile (din nefericire epuizate): „Musafirul necunoscut în crima fără cauză” şi „Nu există case bântuite?”

De multe ori, în cursul anchetelor sale, comandantul Tizane s-a găsit confruntat cu efectele produse de acest

„musafir necunoscut”, „oaspete invizibil”, al cărui mod de acţiune este strâns legat de prezenţa unui copil. Pentru Emil Tizane, sediul acestui „musafir” este psihismul, inconştientul copilului care, printr-un mecanism misterios, declanşează fenomenele de poltergeist şi alte manifestări. În acest caz, „nu există case bântuite”, ci un băieţaş sau o fetiţă care, apărându-se din răsputeri, suscită fenomene de ordin parapsihologic.

Această ipoteză de lucru pare logică şi plauzibilă; ea este valabilă în multe dintre cazuri, dar există manifestări şi apariţii care, indiscutabil, venind din trecut, nu pot fi explicate prin această ipotez. Deci, dacă adesea există un „musafir necunoscut” trezit de psihismul unui medium, există uneori, de asemenea, şi un alt lucru, o entitate autonomă, străină psihismului unui subiect medium. Astfel de fantome au fost puse în evidenţă cu ajutorul unor detectoare în infraroşu, prevăzute cu sisteme de fotomultiplicare care, dispuse în locuinţele bântuite de stafii au reacţionat în absenţa oricărei prezenţe umane. În acest caz, apare doar manifestarea fantomei. fără acord de energie psihodinamică din exterior, entitatea luând forma vizibilă (sau invizibilă) a învelişurilor spiritului unei persoane decedate.

Breşe în spaţiu-timp

Ceva mai recent, Lysiane Delsol a avut o altă aventură, foarte curioasă i s-a întâmplat lui. În urmă cu vreo zece ani (înainte de 1972), băiatul ei a fugit de acasă, lucru care a făcut necesară intervenţia jandarmeriei. În ceea ce o priveşte, Lysiane a întreprins propriile sale investigaţii cu Fanda, căţeaua care, în urmă cu un deceniu, reacţionase la apariţia entităţii cu pijama în dungi. La Montaren, aproape de Uzes, în provincia Gard, în spatele casei sale de ţară, se întindea un imens câmp de vreo zece hectare. După ce a traversat acest câmp, ea a trecut peste un pârâu şi şi-a continuat drumul în linie dreaptă.

Prietena noastră se găsea într-o stare bizară,

simultan neliniştită de soarta băiatului şi, paradoxal, destinsă. Fanda trăgea de zgardă, mirosind solul. Lysiane ne-a explicat:

— Am ajuns astfel în dreptul unui teren pe care lucra un ţăran, care nu şi-a ridicat capul în momentul trecerii noastre; el părea încremenii într-o muncă ce se dovedea la fel de încremenită, căci n-am auzit zgomotul făcut de uneltele sale. Ţinuta sa era aceea a unui ţăran bătrân: cu pantaloni fără vârstă sau culoare şi o vestă pe măsură; cu saboţi de lemn în picioare. Imobilitatea lui mi s-a părut stranie; totuşi, nu i-am acordat decât o atenţie secundară. La câţiva metri de el am zărit un frumos pod, uşor bombat. Mi s-a părut că părţile verticale ale balustradei scării erau din metal. Acest pod avea câte un mic trotuar pe ambele laturi şi părea absolut nou. Dar, lucru curios: el nu trecea peste nimic! Sub el nu era nicio râpă, niciun curs de apă, şi nicio depresiune a terenului. Şi totuşi lucrul acesta nu mi s-a părut deloc bizar.

„La intrarea pe pod, exact în faţa mea, pe dreapta, se găsea un mic smochin sălbatic înalt de aproape optzeci de centimetri. Căţeaua mea a mirosit acel smochin sălbatic apoi a încercat să mă tragă, ca să mă urc pe pod. Nu ştiu ce m-a împiedicat, dar am plecat în sens invers pentru a ne întoarce acasă. Peste câteva zile, fiul meu a fost găsit, şi, cum el cunoştea pe deplin terenul nostru din spatele casei, l-am întrebat: „Ce este cu acel pod, complet nou, situat dincolo de pârâu?” Puştiul a avut un aer uimit şi mi-a mărturisit că nu exista niciun pod în acel loc!

„Eram convinsă că el trebuie să sc. 11 înşelat. Au trecut de atunci mai mulţi ani şi încă mă gândeam la acel pod. În cele din urmă, cu un prieten din echipa mea de săpături arheologice, ne-am dus în acele locuri; am căutat peste tot, dar în van, fără să ajungem să

descoperim podul amintit. Nu numai că acest pod nu exista, dar nici terenul unde îl văzusem pe ţăran lucrând

nu era nicăieri! revenind la căutările fiului meu trebuie lotuşi să precizez că atunci când am reluat drumul spre casă, după ce am văzut podul, l-am revăzut pe ţăran, în aceeaşi atitudine, şi că el nu şi-a ridicat deloc privirea în momentul în care, pentru a doua oară, căţeaua mea şi cu mine am trecut prin faţa lui. Pur şi simplu acel om nu ne vedea!

„Dar, reîntorcându-se la cercetările noastre, podul căutat nu exista deloc acolo unde l-am văzut şi nici smochinul. Totuşi, căţeaua mea a văzut podul, ca şi mine; ea a mirosit smochinul… Mă întreb uneori care ar fi putut să fie urmarea dacă, ascultând de căţeaua care mă trăgea, aş fi trecut acel pod… de nicăieri?”

Se poate, cred, să se răspundă la această întrebare. Dacă Lysiane Delsol ar fi trecut acel pod, ea ar fi ajuns la celălalt „capăt”, într-un univers paralel, din care cu mare siguranţă, ea ca şi câinele său nu s-ar fi întors niciodată i

Noţiunea de univers paralel nu este o concepţie abstractă ci o realitate concretă, aceea a unui alt univers, a unei alte Terra, mai mult sau mai puţin similară planetei noastre, existând într-un spaţiu diferit, la un nivel diferit de vibraţii şi guvernat, poate, de un timp, de asemenea, diferit. În afara tărâmului nostru spaţiu temporal, în afara percepţiilor noastre având o viaţă proprie, printr-un fenomen al cărui mecanism ne scapă, acest univers paralel, oferă uneori „puncte de contact” cu universul nostru. Aceasta însă într-o manieră scurtă şi ocazională. Dacă, din întâmplare, un individ ocupă în unul din aceste momente interfaţa, „locul de legătură” spaţio-temporal el trece, fără să ştie, prin această breşă tridimensională şi sare atunci într-un univers paraleli Prin salt sau „basculare” noi nu înţelegem deloc o cădere, ci o simplă trecere. Nefericitul îşi continuă drumul, fără să-şi dea seama imediat ca acel sol pe care îl calcă, acel cer pe care îl vede şi-l contemplă, acel aer pe care îl respiră nu mai sunt cele ale lumii din care vine. Există suficiente rapoarte

şi mărturii de dispariţii spontane de fiinţe umane, pentru că această fantastică

161

noţiune de univers paralel să fie admisă ca un fapt iar nu ca o ipoteză1.

În cazul citat mai sijs, „punctul de contact" s-a tradus prin apariţia unui pod care nu exista, cel puţin în tărâmul nostru spaţio-temporal. Integrarea sa în lumea noastră a fost efemeră şi şansa a vrut ca Lysiane să-l evite. Să observăm senzaţia de straniu suferită de această doamnă în apropierea zonei de ruptură spaţio-temporală, neobişnuita încremenire a acelui ţăran, înţepenit în lucrul său şi care (evident) nu o vedea pe Lysiane şi nici pe câinele ei, dar care şi-ar II pierdut imobilitatea dacă femeia şi câinele ar II trecut breşa! De ce această percepţie unilaterală? De ce Lysiane l-a văzut pe acel brav ţăran din universul paralel care, la rândul său, n-a reacţionat la apropierea sa? Aceste breşe care se produc, sunt oare ele asociate într-o singură direcţie) unui fel de polarizări, cu un ecran opac pentru unii şi transparent pentru ceilalţi, aşa, ca nişte sticle de ochelari care dintr-o parte sunt transparente iar din cealaltă parte sunt oglinzi?

Ferestre către aiurea în 1956, o doamnă pe care o vom numi Christiane Taraud, a vizitat agenţiile imobiliare, în căutarea unui apartament, dat fiindcă soţul ei fusese numit la Marsilia. O agenţie i-a semnalat un apartament de închiriat în parcul Chartreux. În aceeaşi seară către ora 18, 30, Christiane Taraud şi cumnata sa s-au dus în parcul Chartreux, însoţite de un colaborator al agenţiei, pentru a

1 Cea mai uluitoare breşă spaţio-temjxtrală ce dă acces la un univers paralel este cea a „Triunghiului Morţii" (este şi titlul unuia dintre romanele mele, numărul 55, hditions Vaugirard); numit de obicei şi „Trin ghiul Bem iudelor", în care au dispărut numeroase avioane şi nave (cu un total de o mie de persoane!) în perioada ultimilor 40 de ani! Aceste tragedii au fost magistral redate de Vincent

Caddis în pasionanta sa lucrare Adevăratele mistere ale mării” (Editions Irance-Empire).

vizita acel apartament. Printr-un nefericit concurs de întâmplări, agentul imobiliar se înşelase asupra cheilor, iar acum era prea târziu pentru a se reîntoarce la agenţie. Oare zăpăceala sa îl va face să rateze această ocazie de închiriere şi-i va aduce o săpuncală din partea patronului său? Nicidecum: agentul nostru imobiliar s-a adresat astfel clientei sale:

— Apartamentul pe care speram să vă fac să-l vizitaţi este aici, la parter, în dseapta; nu veţi putea, desigur, să-l vedeţi în această seară, dar vă sugerez să vizitaţi un apartament situat în faţa sa, la parter în stânga. Sunt sigur că dacă voi explica nefericita mea încurcătură proprietarului, acesta nu se va opune să ne primească şi să ne arate locuinţa sa. Ar fi suficient să inversaţi în minte dispunerea încăperilor pentru a avea o imagine precisă a apartamentului pe care vi-l propunem. Înainte de a intra, vă rog să aruncaţi o privire din exterior, prin marele spaţiu vitrat al din balcon. Acest apartament este ocupat de scriitorul C.V…

Agentul şi clientele sale au ieşit şi au aruncat spre balcon o privire din exterior. Din nefericire, proprietarul dădea o recepţie, în niciun caz nu se punea problema să-l deranjăm. Scriitorul C.V. era acolo, în sufragerie, înconjurat. de vreo zece persoane, de ambele sexe, ridicând cupa de şampanie într-o atmosferă prietenească.

Blestemând această lovitură a sorţii, agentul imobiliar şi-a amintit: doamna C.V. tocmai a născut. Ea este încă la clinică, şi soţul său, cu câţiva prieteni, sărbătoreşte fericitul eveniment. Nu, în mod hotărât, nu este potrivit să mergem să-l deranjăm pe scriitor şi pe oaspeţii săi.

Christiane Taraud şi cumnata sa, cu un aer de distrat, examinau sufrageria în timp ce ghidul lor spunea:

— C.V. este bărbatul cu costum închis, lângă doamna

blondă, în fund se vede uşa bucătăriei. La dreapta, este uşa băii. Acolo, pe peretele din stânga al sufrageriei este uşa dormitorului. Biroul scriitorului dă spre cealaltă latură a imobilului.

Cucerită de cadrul înverzit al parcului şi de aspectul apartamentului scriitorului C.V., Christiane Taraud şi-a dat acordul şi a semnat, în maşina agentului, contractul de închiriere.

163

Documentul purta deci data şi semnătura, detalii care vor avea importanţa lor.

Câteva zile mai târziu, doamna Taraud s-a instalat în apartamentul de la parter, din dreapta, tocmai când doamna C.V., întorcându-se de la clinică cu copilul ei nou născut, revenea acasă. În curând, cele două tinere femei s-au simpatizat, la fel ca şi soţii lor şi, într-o zi, doamna Taraud i-a povestit doamnei C.V. incidentul cu cheile uitate de agentul imobiliar. Doamna C.V. s-a mirat atunci când a aliat că soţul ei a dat o recepţie în acea zi fără să fi vorbit despre ea.

Confratele şi prietenul meu C.V., uluit, îi spuse soţiei sale şi lui Cristian Taro că el nu a dat niciodată o recepţie. Aceasta, crezând că este o glumă, a surâs:

— Bine, dar eu te-am văzut, cumnata mea a văzut, şi chiar şi agentul imobiliar! Vreo zece persoane vă înconjurau şi dumneavoastră beati o cupă de şampanie, cu siguranţă pentru a sărbători naşterea fiicei dumneavoastră. Nu se poate să existe din partea mea nicio confuzie: era cu siguranţă apartamentul dumneavoastră cel pe care l-am văzut şi nu am uitat data pentru că ea figurează în contractul meu de închiriere!

Prietenul meu C.V. a afirmat inutil că un astfel de lucru era imposibil, dar nici soţia sa şi nici Cristian Taraud nu l-au crezut.

Or, eu pot să certific că în acea zi, în noaptea care a urmat şi a doua zi, C.V. nu s-a aliat acasă, pentru că,

atunci, eram împreună cu un grup de cercetători în domeniul parapsihologici în acea vilăm" despre care a fost vorba în cursul capitolelor precedente. Timp de 48 de ore, noi nu am părăsit acea vilă. Totuşi, trei persoane, sănătoase la trup şi la minte, l-au văzut foarte clar (şi 1 au recunoscut mai târziu în ce o priveşte pe Cristian Taraud) pe prietenul meu, C.V. în apartamentul său… în care el, de fapt, nu se alia!

Cele două „opinii" susţinute erau, deopotrivă, singura explicaţie rămânând să fie căutată în unul din acele contacte ocazionale cu un univers paralel! în acea seară, la nivelul sufrageriei lui C.V., o „fereastră" s-a deschis către Aiurea, arătând celor trei martori un C.V. care nu aparţinea acestei lumi, ca şi invitaţii săi!

164

Doamna C.V., deloc familiarizată cu această noţiune a universurilor paralele, n-a vrut niciodată să admită evidenţa. Pentru ea, soţul său dăduse o recepţie pe care i-a ascuns-o, Dumnezeu ştie pentru ce. După mulţi ani, cuplul C.V. a divorţat şi prietenul meu i-a mărturisit atunci fostei sale soţii, că în acea seară faimoasă, el se afla la vila „T" şi participa împreună cu alţi cercetători ai tărâmurilor paralele, la diverse experimente, legate de fenomenele paranormale (despre care ex-doamna C.V. avea oroare).

C.V. şi cu mine ne-am amuzat de această încăpăţânată respingere a adevărului, trebuie să o mărturisim era năucitoare. Cred totuşi că trebuie să precizez că, în momentul când d-na Taraud vedea prin largul vitraj scena aceasta, de fapt ea nu exista în conţinutul nostru şi nu semăna cu nimic din ceea ce se derula în vila „T". Ipoteza proiecţiei psihice involuntare din partea ocupanţilor acestei vile, în direcţia parcului Chartreux, nu poate fi deci reţinută. Şi nici ipoteza, şi mai neverosimilă, a unei dedublări colective.

Nu, în acea seară, pe Terra nr. 2 din acest univers paralel o replică exactă a lui, C.V. oferea o recepţie unor

invitaţi care, ca şi el însuşi, n-au existat niciodată în lumea noastră!

Fabuloasa tradiţie solara adusă de zei

Lysiane Delsol de M., ale cărei neobişnuite păţanii le-am relatat, mai întâi din castelul Mousseigne apoi de la ţară, în Gard, mi-a lacul o dovadă de prietenie, încredinţându-mi un document, simultan straniu şi excepţional, pe care familia sa l-a transmis fidel şi scrupulos, din generaţie în generaţie. Acest document îşi are rădăcinile într-o tradiţie veche, legată de Tradiţia Solară dragă prietenului meu Jean-Michel Angebert (vezi cărţile: „Hitler şi Tradiţia catluua" şi „Misticii Soarelur, editura Robert Laffont în colecţia „Enigmele Universului").

165

„Am început să mă interesez de această tradiţie de pe când aveam optsprezece ani, vreau să zic în mod serios", îmi scria Lysiane. Ceea ce se spunea despre acel document în jurul meu mă intriga fără însă să mă mulţumească pentru că erau lucruri vagi. Exista un singur fapt cert: acel document ne aparţinea, dar nu-i cunoşteam originea. Dacă profeţia din acel document ar fi fost independentă, aş fi spus că: „este opera unui strămoş, care, fără îndoială, trebuia să fi avut multă intuiţie şi şi-a consacrat viaţa studierii Tradiţiei Solare". Dar profeţia nu este independentă, ea face corp comun cu un poem al cărui stil este foarte diferit. Presupun că profeţia a fost înăsprită de nenumăratele traduceri. Ultima, din spaniolă în franceza modernă, a fost lacută în jurul anului 1930 de către un erudit musulman: Smail ben Hassan. Acesta din urmă (care fusese unul dintre strămoşii mei) a scris un poem, intitulat Cântecul Unităţii, inspirat de această traducere îndepărtată. L-am publicat, în urmă cu 25 de ani, în revista Destin, care a încetat să mai apară de multă vreme. Smail ben Hassan aparţinea unei societăţi secrete, pe care o desemna „Ordinul" sau „Ordinele noastre". Acest iniţiat l-a întâlnit pe Balzac la Paris şi l-a cunoscut pe

Lamartine la Legiester şanţ Ilope, în Liban. Lamartine a găsit acest poem foarte frumos în simbolismul său iniţiat ic1.

„Eu m-am inspirat din această tradiţie, din această profeţie şi din poem pentru a scrie „Pământul zeilor”, o lucrare încă nepublicată. Scrisă în urmă cu peste 30 de arţi, în această carte eu afirmam că „Fiii lui Dumnezeu” nu erau deloc nişte îngeri ci o rasă de oameni superiori nouă2. Temelia acestui roman este raţională; şi de asemenea derularea acţiunii. Nimic nu se îndepărtează de realism şi de plauzibil. Este vorba despre o punere pe gânduri a uirţanităţii în faţa unei astfel de eventualităţi:

1 Dacă la mart inc a cunoscut acest pocnif trebuie ca Smail ben Hassan să-i fi vorbit şi despre tradiţia care l-a inspirat. Vom descoperi mai departe că este vorba de o certitudine.

Lysiane Delsol reprezintă un genial precursor pentru că a înţeles acest adevăr, pe care neo-ezoterismul l-a redescoperit doar de cel puţin 20 de ani (scris în 1971) numai (adică odată cu apariţia farfuriilor zburătoare).

„Un sfârşit al timpurilor”, sfârşit care nu trebuie confundat cu „un sfârşit al lumii”. Paul Reboux a fost entuziasmat după lectura acestui manuscris.

«Această „Profeţie a Semi Zeului” a existat dintotdeauna în familia noastră. Noi nu ştim cine ne-a transmis-o. Ha face parte din ceea ce străbunul meu numea „legenda heraldică a familiei”. De ea se leagă o aventură fabuloasă. Familia noastră (de origine spaniolă) era urmaşă a regelui Mărcile3, despre care se spune că era legendar…

„Legenda, fabuloasă în sine, este un foarte frumos poem de gen antic, care conţine profeţia numitului Semi Zeu. După tradiţia familiei, care mult timp a fost orală, ea ar fi avut cu foarte mult timp înainte, o primă formă şi ar fi fost cunoscută graţie unei Cărţi de Aur. Această carte, constituită din foiţe subţiri de aur, conţinea una din

primele prezentări ale acestui poem, care era gravat în limba aramaică pe foiţele de aur menţionate anterior. Dacă credem ceea ce povestea un îndepărtat strămoş, această carte a fost confiscată în 1525, în Spania, de către zbirii Sfântului Ufizio* sub pretextul că era o lucrare nelegiuită, necredincioasă, aparţinând diavolului, făcută pentru a vătăma Sfânta Biserică!

„Strămoşul care a deţinut acea carte a fost închis în temniţă şi apoi condamnat la ardere pe rug. Dar, salvat pe drept, el a fugit, refugiindu-se în Africa de Nord, la musulmani care, l-au adoptat. HI a lăsat deci în mâinile clericilor un document extraordinar

— Se cunoaşte un rege Marcile (sau Marsile), duşmanul sarazin a lui Charlemagne în Cântecul lui Rol and, a cărui existenţă istorică este pusă sub semnul întrebării. Sau este vorba de un alt monarh, a cărui urmă nu mai este păstrată de Istorie?

1 l'onna medievală a Sfântului Oficiu (Santo Officio). Este vorba aici de tribunalul Sfântului Oficiu, creat în 1478 şi nu de congregaţia cu acelaşi nume care a fost înfiinţată în 1542. La origine, sufletul blestemat al acestei mafii sadice a fost sinistrul Torquemada, care, cu binecuvântarea Romei, a făcut să domnească teroarea prin asasinat, tortură şi prin arderea pe rug. Iar biserica a mai avut şi lipsa de ruşine să califice drept „Prea Sfântă" Inchiziţia! Citiţi în această privinţă edificatorul roman al confratelui meu Richard Balducci: Torquemada, apărut la Editura Filipacchi.

relativ la adevărata Tradiţie Solară! Oare a existat această carte? Mai există ea în tezaurul secret al Sfântului Oficiu, sau a fost distrusă? Sfântul-Scaun de la Roma o cunoaşte? Eu nu ştiu nimic.

Ca urmare a sentinţei care l-a condamnat pe strămoşul nostru, un fel de ostilitate neexplicată, inexprimabilă, s-a născut între ai noştri şi Biserică. Noi n-

am făcut niciodată niciun rău Bisericii; pur şi simplu exista între ea şi noi o barieră psihologică; un fel de respingere. Noi vom salva viaţa unui preot, însă doar ca o viaţă de om, de creatură vie. El ne va rămâne indiferent şi inacceptabil ca preot. Ca preot însă, el este pentru noi ca un non-sens sau ca o încarnare a unei violări a legilor naturale ale Universului şi, prin aceasta, a adevărului. Înţelegeţi prin acest cuvânt adevărul fundamental al Vieţii.

„Familia mea a fost totuşi dintotdeauna regalistă; noi am avut un preot dintre rudele noastre directe: călugăr la Remoulins. îl iubeam mult ca văr dar nu-l acceptam ca preot; respingerea era în mine. Întotdeauna a existat între preoţi şi noi această respingere inexprimabilă care indica ceva care aparţinea mai mult instinctului decât raţiunii, pentru că niciodată ura faţă de preoţi nu ne-a fost în vreun fel insuflată prin educaţie. A existat întotdeauna un eveniment care ne-a ridicat contra preotului care s-a manifestat în familie. Acel eveniment putea fi grav ori fără însemnătate, dar întotdeauna era un lucru iraţional, un fel de sfidare ostilă. Am putut să verific acest lucru şi în propria mea viaţă.

„O dată. dispărut vechiul document, ajuns în mâinile Sfântului Oficiu, nu ne-au mai rămas decât vestigiile unui vechi pergament, al cărui sul era ca lipit şi spart pe toată lungimea sa. Acest pergament a dispărut la rândul său şi a fost înlocuit de o scriere pe o hârtie veche. Au urmat diferite traduceri din limba aramaică în greacă; din greacă în latină; din latină în spaniola veche, apoi în franceza veche. A existat o traducere arabă, apoi din nou una în spaniola mai nouă, şi, în fine, din nou în franceză.

„Ultima copie se găsea la Paris într-un mic birou a cărui casetă, în momentul războiului din ’39-40, a fost plasată într-o mare casă de bani împreună cu tablourile de familie şi lăsată în pază la Maisons-Alfort, doamnei Delouvier a cărei locuinţe a fost ocupată de germani. Atunci când i s-a cerut înapoi casa de bani şi o altă ladă

conţinând obiecte fără valoare, doamna Delouvier a declarat că germanii au luat cu ei totul sau au distrus totul.

„Din fericire, pasiunea mea pentru misterele istoriei primordiale a Omului mă îndemnase să studiez poemul şi să fac o copie completă a sa la maşina de scris, copie pe care intenţionam să o introduc în teza mea de doctorat pe care doream să o susţin. I ară această pasiune nu ne-ar fi rămas nimic fiindcă poemul luse relativ lung şi dificil de învăţat pe de rost. Iar în zilele noastre, pentru ce motiv aş mai fi făcut-o?

Deci, am citit, recitit şi am întors pe-o faţă şi pe alta textul poemului şi mi-am elaborat, plecând de la el, un prim roman: „Pământul Zeilor”, (apoi un al doilea intitulat „Ultima seară a Lumii”), ambele inedite. Apoi am lăsat deoparte aceste romane pentru a nu mă mai gândi decât la teza pe care voiam să o susţin despre Sfinx şi trecutul Umanităţii. Fiindcă eu nu puteam accepta teoria cosmogonică propusă raţiunii mele; respingerea ancestrală ieşise la suprafaţă în mine şi mă încăpăţânam în acest refuz.

„Poemul s-ar fi putut pierde fiindcă, la mine, s-a păstrat ultima copie prin tradiţie, or, nu prin convingere sau din interes personal. Fu am fost singura care mi-am dat seama că ceea ce conţinea corespundea întru totul cu ceea ce se afla în capul meu. Eu nu gândesc cum raţionează alte femei. Eu vreau să ştiu, gândesc, reflectez şi analizez. De altfel, nici nu ştiu din ce motiv sunt femeie: m-aş fi simţit în largul meu în pielea unui bărbat sau a unui gânditor. Inexprimabilul care se afla în mine, nu l-aş putea exprima decât verbal. Totuşi, am încercat să găsesc o explicaţie a poemului. Presupun că un foarte îndepărtat strămoş a fost un gânditor sau un apărător îndârjit al Tradiţiei Solare. Ceea ce avea el în creierul său există încă aici, în mine, în mintea mea1.

1 Afirmaţie pe care n-o dezminte deloc prietenul meu

Robert Charroux (conform cap. 4 asupra T'roiuozoinilor-memorie" în cartea „Misteriosul Necunoscut", Editura Robert Laffont).

169

Voi spune chiar mai mult: „simt din instinct valoarea numărului ca limbaj cifrat. Simbolul îmi declanşează un efect similar: eu îi ghicesc sensul, viaţa profundă. Ceea ce nu provine din niciun studiu al numărului".

Să abordăm, în sfârşit, textul acestui poem straniu, al acestei Saga fantastice care trebuie să fi fost clocită în urmă cu vreo douăsprezece mii de ani. Această relatare epică, adesea încărcată de repetări în stil biblic, o reproduc pe larg, aşa cum apare ea în caietul manuscris pe care Lysiane mi l-a încredinţat. Este deci pentru prima dată în lume când această tradiţie (care va face probabil să curgă multă cerneală!) este făcută publică (în 1972). Atunci când vom ajunge la exegeza sa (începută în notele de la subsolul paginii pe parcursul expunerii sale) vom înţelege de ce acest text evocă anumite episoade, suprimate, în biblie. Şi numai atunci acest poem va căpăta întreaga să valoare repunând în discuţie însăşi bazele Genezei, cel puţin a formei „îndulcite" ajunse până la noi!

Caietul începe cu un avertisment introductiv lăsat în secolul trecut de către un strămoş de-al Lysianei Delsol:

„Acest document aparţine din generaţie în generaţie familiei noastre. Trebuie păstrat cu sfinţenie. Mi s-a spus că se verifică în toate afirmaţiile sale. Printre strămoşii noştri a existat un număr de spirite înalte care au încercat să înţeleagă şi să interpreteze aceste scrieri; ţie îţi revine să descoperi, ţie care citeşti. Şi să ai grijă să nu distrugi niciodată acest document dacă prezintă vreo uzură. Veghează!

Strămoşul tău: Jean. J. Pierre. de M.n

Textul ce urmează a fost revăzut metodic şi, în parte, adnotat de către Sylvie Gagne, lingvist din Montreal, Québec-Canada, căreia îi exprim aici toată mulţumirea şi

sincera mea prietenie.

Samirza Roucatl Heliohim, zeul venit din stele

170

În acel timp, zeii au venit pe Terra. Samirza* Roucatl Ileliohim era şeful lor. Ei au venit din tărâmul de aiurea, pentru a instrui oamenii. Când timpul lor s-a scurs ei au plecat înapoi. Samirza Roucatl Ileliohim nu a plecat înapoi. El se ataşase de fiica suveranului, care îi dăduse un fiu. Unii dintre însoţitorii săi au rămas pe Pământ cu el2. El a devenit stăpânul întregii Terra locuite. El a făcut să fie construită Marea Piramidă, care poartă în ea Templul Universului, un omagiu al Soarelui care era simbolul rasei3 şi iată: după o vreme deja îndepărtată de Fiii Soarelui eu eram cel mai mare dintre bătrânii naţiunii şi rasei, maestrul şi simbolul viu al întregii puteri4. Numele strămoşilor

* în Cartea lui Enoch (introdusă în Europa în 1792) şeful acestor Extratereştri („Inteligenţele din afară”) era numit Samyaza. Numele său complet nu figura acolo. Să observăm că, şi Cartea lui Enoch, manuscris antediluvian a fost transmisă din generaţie în generaţie şi păstrată cu sfinţenie, ca şi această Tradiţie din familia Delsol de M. Găsim numeroase aluzii la acest venerat document în Zohar, lucrare monumentală reeditată la Maison-neuve şi Larose cu o introducere a cabalistului A.D. Grad.

Eu sunt cel care subliniez.

2 Se poate remarca asemănarea acestui text cu versetul al VI-lea din Geneză (Facerea, care face aluzie la sosirea Fiilor lui Dumnezeu (zeii)”, care „au găsit frumoase fiicele oamenilor şi le-au luat ca soţii”. Similitudinea apare de asemenea cu termenul „Heliohim”, pe care exegeţii clasici se încăpăţânează să-l traducă prin „Dumnezeu”, Eternul, când de fapt acest cuvânt trebuie înţeles la plural, şi se referă la „Zei”! Observaţi de asemenea şi rădăcina Au din Roucatl (pe care o întâlnim la Atlantida, ca şi la Atlanţi), la poporul maya-quiché (Yucatán) de cealaltă

parte a Atlanticului unde această rădăcină desemnează „apa”! Şi coincidenţele (pentru cine poate să le suporte!) nu fac decât săli ceapă!

3 Să observăm în trecere caracterul universal al zeificării soarelui, „simbolul rasei” zeilor...

4 Fără îndoială un preot sau un mare preot. (Nota Lysianei Delsol)

Avem aici o aluzie la orichalc, acel metal misterios, „mai preţios ca aurul” (după Platon), care acoperea zidurile capitalei Atlantidei numită Cerne? în cartea „Atlantida Atlantică” (Editions Dervy), Paul Lecour identifică orichalcul cu „aurul alchimic”.

6 Soarele (nota Lysianei del Sol).

7 Tereştrii, locuitorii planetei Terra.

8 Acest „Templu Interzis” era o bază extraterestră a învăţătorilor, ai acelor „Fii ai lui Dumnezeu veniţi din cer”. Apropo de acestea, citiţi „Reîntoarcerea fiilor

mei evocau înălţimile maiestuoase de unde iau naştere torentele impetuoase. Eu eram cea dintâi Stână a Stâncii care guvernează.

Şi iată: nobilul metal arzător pe pereţii locuinţei mele unde cântă păsările în grădinile suspendate5. Numele meu era Juca şi ochii mei tăiaţi în superba boltă a craniului susţineau fără efort magnifica strălucire a lui Dumnezeu6, căci iată, astrul tată ne umple din abundenţă cu Lumina Sa. Tinereţea apărea pe fruntea mea în spatele căreia se adăpostea Ştiinţa Bătrânilor. Eu eram cel ce făceam profeţiile despre noaptea întunecată a lumii şi despre faptele abominabile ale rasei nelegiuite7.

Şi iată, eu aveam acces la „Templul interzis” 8. Camera sacră unde toată învăţătura era adunată în divina ştiinţă. Eu eram de asemenea un Maestru9. Şi iată, în aceste timpuri îndepărtate două rase umane împărţeau lumea: aceea a Fiilor Soarelui (divină şi pură) şi aceea a oamenilor, „redusă în came şi orbită în spirit” 10. În acest

timp, pământul se numea Damma. Fii săi perverşi i-au imitat, desfăcut şi reluat semnul: în falusul alb lui Dumnezeu" şi " Murele Mit" (Colecţia SF de Jimmy Guieu; edition Vaugirard).

9 Poate era vorba de ceva de felul unei veritabile Roză + Cruce primitivă (Lysiane de Sol de M). Putem adăuga, că tradiţiilor rozacruciene, cele ale diferitelor societăţi mi ţi atice, şi cele ale textelor sacre care ne-au parvenit nu sunt născute numai în imaginaţia strămoşilor îndepărtaţi: la început era Verbul (cuvântul), şi cuvântul era Dumnezeu. Aşa să fie, dar Elohim este la plural, şi ar trebui să citim, zeii, învăţătorii oamenilor.

Diminuaţi în carne" înseamnă cu un sânge mai puţin pur metişi, iar „reduşi sau adormiţi în spirit" denotă că au pierdut calităţile extraordinare (telepatie, clarvedere) de care se bucurau Fii Soarelui? (Nota Sylviei Gagne).

Ştiinţa actuală, prin donare a reprodus imaginea perfectă a animalului sau a unei plante. De aici şi până la a aplica această metodă la om va fi un pas uşor de făcut dacă n-a şi fost deja făcut! Şi vom avea astfel o fiică perfectă, o imagine identică a mamei sale, sau un băiat după chipul şi asemănarea tatălui... (nota Sylviei Gagne).

Materia.

Semnul fiarei este 666? Dar atunci, acest soare, a cărui calitate a fost atenuată, ale cărei binefaceri au fost limitate, sub care toate lucrurile s-au stins. Erau atunci probleme cu stratul de ozon, în acele timpuri datorate poluării atmosferice sau ale unui alt factor? Se ajunsese atunci la un grad de dezvoltare tehnologică echivalent cu al nostru, sau au fost utilizate simbolurile noastre de Coduri Universale ale Produselor (CAP)? (Nota Sylviei Gagne).

172

damina şi adain s-a născut din alterarea limbii. Amantele noastre erau regine. Ele dădeau viaţă unei singure fiice care era imaginea lor perfectă, sau unui

singur băiat care avea înfăţişarea şi asemănarea cu omul 11. Or, omul era, de asemenea rege. Aceasta era legea noastră după Trinitatea Divină. Astrul tată Aymeur, al Sublimei Mame12 l-a făcut, l-a-nzestrat cu fecunditatea vieţii unice, care este viaţa pentru tot universul. În acel timp biblic, Fii zeilor au intrat în agonie, în declin: Soarele şi-a pierdut din calitate, şi şi-a limitat binefacerile. Şi iată: semnul fiarei a apărut13. Noi suntem un popor de rasă nobilă, puţin răspândit. Tărâmul privilegiat al lumii a fost leagănul nostru. Acest tărâm a devenit mormântul nostru, în ziua în care toate s-au stins sub Soare.

În acel timp, fii oamenilor se înfrăţiră cu soţiile din rasa lor. Şi ei au spus: „Iată soţiile noastre”. Ei se uniră după legile lor, prin ceremonii publice. Ele deveniseră servitoarele lor. Şi servitoarele servitoarelor lor deveniră soţiile lor. Şi rasa perversă crescu, violând Legea Trinităţii, în ciuda durerii blestemate, căci iată, ei s-au înmulţit în număr şi numărul i-a copleşit14. Atunci fii rasei nelegiuite i-au condamnat pe fii divinei rase la pierzanie. Atunci a apărut ura împreună cu diminuarea luminii15.

Astrul-tată a devenit galben, recoltele s-au micşorat, munca degradantă a devenit condiţia generală16. Atunci pe pământul

„Zeii”, cure în perioada iniţială de aşezare stabila controlau creşterea demografică a locuitorilor de /*? Terra, n-au mai putut s-o facă din momentul în care „fii zeilor” auint/at în agonie. Şi tereştrii s-au înmulţit de capul lor, când fii zeilor au intrat în agonie, născând copii în „durerile blestemate”, şi nu „în bucurie”. Atunci tereştrii n-au mai primit de la zei analgezicele care să le atenueze sau să le suprime durerile facerii?

Ura şi ruptura dintre Extremul Orient şi Occident a crescut treptat pe măsură ce stratul de ozon a scăzut (nota lui Sylvie Gagnid, 1990).

„Deci munca nu exista?” (nota lui Lysiane Del sol. Am putea să răspundem la această întrebare dacă zeii au făcut

o exjxjrienţă genetică pe oameni şi i-au hrănit astfel încât nu trebuiau să muncească. Dacă zeii s-au unit cu fiicele oamenilor pentru a procrea nişte „seini-zei”, metişi, aceştia au fost fără

173

zeilor au crescut iar din abundenţă seaeţii şi mărăcinii care au sufocat cereala sacră17. M Atunci au apărut şi arborii, pomii sterili; şi au apărut plante fără flori. A apărut veninul şi răul.

Şi, iată, Rasa Regală s-a stins datorită decăderii, declinului urmaşilor săi. Umbra morţii plana asupra ei şi zilele ei se scurtaseră în timp ce seva vieţii urca în oameni. Atunci vocea mea a dus mai departe speranţa salvării, resurecţiei, în ora dată când toate lucrurile ascunse se dezvăluie în toată splendoarea vieţii lor. Pentru că, iată, Marele Stăpân al luminii restituie întotdeauna fiecăruia oasele, carnea şi sufletul în vecii vecilor1.

Dar fii zeilor s-au scufundat în lamentări şi plânsete, în faţa zidurilor mele. Ei nu se mai adăpau de la izvorul pur al consolării şi sufletul lor rămăsese pradă sfâşierilor agoniei. Atunci templul sacru a fost lăsat pe mâinile rasei perverse. Acolo fiicele sale adunau imaginea omului şi a nelegiuirilor sale. Atunci grăsimea murdară a sacrificiilor a pătat treptele cu sângele berbecilor2. Şi iată: eram cel mai mare din rasă, ultimul dintre cei îndoiala primii care au suportat o modificare genetică severa, cu factori transmisibili descendenţilor lor. Având astfel de „sânge albastru”, ei trebuie să fi format această rasă nobilă. (Indirect, această noţiune de zei umani aminteşte de sistemul Evhemere) În paralel, pământenii selecţionaţi după atente criterii evolutive erau supuşi unui control înainte să se înmulţească, devenind strămoşii unor populaţii predestinate. Era oare aceasta marca (ascunsă) Poporului Ales? De aici vine nostalgia Epocii de Aur, şi speranţa întoarcerii lui Messia? Credinţa reîntoarcerii glorioase la sfârşitul timpului a lui Iisus Hristos şi a

împlinirii judecăţii finale desemnează deci, reîntoarcerea Iilohimilor, a zeilor ce i-au învăţat pe oameni? Aceşti învăţători (veniţi din stelele îndepărtate), nu este logic să credem că ei vor reveni, într-o zi, să vadă ce s-a întâmplat cu „turma" lor?

17 Această cereală sacră a fost oare grâul? Robert Charroux, arată într-una dintre monumentalele sale lucrări, specifica că grâul este singura cereală care nu creşte* în stare sălbatică pe Terra; după el, această cereală a fost „importată", implantată pe planeta noastră. (Sylvie Gagne). (Am ajuns la aceleaşi concluzii în 1954 în cartea „Farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume", reeditată la Editions Vaugirard în 1992.)

1 Reîncarnările succesive ale ciclului Karmie?

Zeii au fost în mod clar foarte diferiţi de Dumnezeu al nostru Tatăl (din Vechiul Testament), care ne-a poruncit să răspundem cu lovitură la lovitură în

vechi, Jika-Orisă, fiul lui Jimkhy, fraţii mei erau născuţi de Jimkhy, fiul lui Samirza Roucatl Ileliohim, cel care a venit din stele pentru a-i instrui pe oameni4. Or iată, el n-a mai plecat înapoi către tărâmul fecund al părinţilor săi, el nu s-a mai întors deloc pentru că a obţinut iubirea lui Ophala fiica stăpânilor întregului pământ locuit.

Ophala i-a dat un fiu. HI nu mai avea aripi ca gloriosul său tată5. Şi, iată, Samirza, marele iniţiator al celeilalte rase s-a amestecat cu fata oamenilor, căci ea era frumoasă, şi a renegat pământurile din în Jepărtatele regiuni ale cerului6 şi unii dintre loc să întindem obrazul stâng dacă am fost pălmuiţi pe cei drept, (diferenţe de opinii între el şi fiul său, care sunt normale în multe familii!) şi care era pe deasupra foarte dornic de sacrificii pe altarele construite în gloria sa de sărmanii şi credulii strămoşi ai noştri care erau atât de naivi încât unul dintre ei (acel brav Abraham, pentru a nu-i uimi şi pe alţii), la ordinul expres al lui Dumnezeu, îndreptat spre ascultare, 1

supunere, a ajuns braţul jxsntru a-şi sugruma propriul fiu. (Sylvie Gagne)

3 Să găsim în Yekum (fonetizarea ebraică a lui Jika?) în Cartea lui Ienoh.

Acest Yekum este unul dintre şefii „fiinţelor venite din cer”.

4 Eu sunt cel care subliniază.

** Tatăl său putea deci să zboare. Dacă nu era acesta un semn distinctiv al rasei lui. (Nota lui Sylvie Gagne)

6 Aceasta evoca o „cădere”. Noi vom înţelege atunci de ce Lamartine, care-a cunoscut acest text, şi-a dat drumul inspiraţiei pentru a scrie Omul este un zeu căzut, care-şi aminteşte de ceruri. Acestea sunt cel puţin versurile (extrase din „Omul”), pe care le citeam adesea. Ori, aceste versuri sunt incomplete. – în ziua când Smail ben Hassan şi Lamartine mergeau pe drumul spre reşedinţa lui Lady Esther Stanhope, în Liban, poetul a compus un catren dublu: Omul este un zeu căzut care regretă cerurile/ Oh ce amintire sublimă! O flacară, oh ce pură şi dulce flacără! / Paradisul pierdut, edenul misterios! / Au lăsat reflexul lor în fundul sufletului meu / /Cu dumneavoastră am păşit pe poteca care conduce / La acest vârf divin de unde aurora eternă / îşi deschide aripile de aur pentru a şterge noaptea/ Deasupra leagănului gigant al unei noi rase”.

Smail ben Hassan a notat acest poem în creion, pe ultima pagină a dicţionarului franco-arab (pe care-l poseda Lysiane Delsol). Expresia „cu dumneavoastră”, cu care începe al doilea catren se raportează logic la persoana lui Smail ben Hassan care-i povestise lui Lamartine această fantastică epopee a „zeilor”, din care poetul s-a inspirat. Anul 1830 în care a fost compus acest poem este deci un jalon care marchează vechimea „Tradiţiei unui Seini-Zeu”.

175

Însoţitorii săi au rămas cu el. Şi iată: el a devenit stăpânul întregului Pământ locuit. 1: 1 era cel care a făcut

în timpul său să se construiască o mare piramidă care conţinea Templul Soarelui1: a fost numit Stânca care Domină.

Şi iată istoria părinţilor mei, Fiii Soarelui, pentru că eu, Jika, fiul lui Jimkhy, sunt din rasa lor şi din sângele lor. FI a întemeiat glorioasa cetate din Lofalir, în onoarea iubitei sale Ophala, şi el a băut apă din fântâna sacră.

Nicio mână nu s-a ridicat împotriva mea şi nicio lege nu m-a scos din lăcaşul părinţilor mei; şi cel mai mare dintre cei mari din rasa perversă şi-a-nclinat fruntea în praf în faţa mea. Căci iată: eu eram Stânca Dintâi a Stâncii care guvernează şi Maestru, şi simbolul viu al întregii puteri.

În acele timpuri, fetele oamenilor încă se apropiau de culcuşul

Fiilor Soarelui, şi Fiii Soarelui le cunoşteau în plăcerile cărnii după obiceiurile rasei lor. Şi în acest timp exista unitatea. Şi iată: unitatea a murit odată cu Spiţa Regală, şi fiicele oamenilor, în îndrăzneala fiilor perverşi, fraţii lor, au căutat plăcerile cărnii în culcuşurile fiilor zeilor. Şi fiicele oamenilor, violând legea trinitară au dat naştere unor copii cu Fiii Soarelui de o rasă încă frumoasă şi bună: giganţi faimoşi, la fel de frumoşi ca astrul zeu înainte de a fi fost înveliţi într-un sicriu de apă2.

Şi iată: atunci, stăpânii rasei blestemate s-au temut ca fii Soarelui în descendenţa lor vor trece de bariera morţii care loveşte pe toate popoarele, în epoci şi lumi. Atunci cei din rasa

Şi, în această epocă, nu era încă vorba despre „farfurii zburătoare”, nici despre „fiinţe celeste”! Şi nici ui 1939, în care prinţesa Zeynouba Ta! tar (fiica prinţului Mohannned Tahar, moştenitor prezumtiv al tronului Tunisiei înaintea Independenţei), afirma că a cunoscut numita Tradiţie la acea dată. Vom vedea mai departe textul atestării pe care l-a întocmit prinţesa Zeynouba Tahar.

1 Herje a plasat acţiunea lui Ţintin şi Templul

Soarelui în America de Sud. Există piramide în America de Sud printre care Piramida Soarelui; Există de asemenea o Poartă a Soarelui, un celebru calendar solar, adoratori ai Soarelui cu o lungă tradiţie. Şi noi vom continua să numim această succesiune de fapte o simplă coincidenţă... (Notă a lui Sylvie Gagne)

2 Aluzie la „/x) topul" care a înghiţit Atlantida acum douăsprezece milenii; vom găsi în continuare alte aluzii la acest cataclism.

176

blestemată s-au reunit în Cetatea Inferioară cu tinerii bărbaţi şi femei. Atunci ei au promulgat Legea Speciei; şi fiicele de sângele lor au fost ţinute departe de zei, şi au fost pedepsite prin uciderea copiilor de sex masculin3.

Atunci, strigătul de revoltă a pătruns în lume, odată cu sângele vărsat şi omul a devenit duşmanul omului. Şi au existat copii de sex masculin cu gâtul tăiat, înmormântaţi pe înălţimi. Şi au fost inocenţii masacraţi de către toate regatele rasei perverse4 căci aceşti nevinovaţi erau născuţi din iubirile noastre. Şi în acel timp fetele oamenilor şi-au zgâriat faţa din cauza durerii care le-a copleşit. Şi fetele oamenilor au gemut şi au plâns fără sfârşit. Am venit să le liniştesc tulburarea cu cuvinte de consolare, şi iată: Eu nu eram deloc unul dintre cei care se însoţiseră cu fetele oamenilor.

Nimeni n-a fost răzbunat, nici mame şi nici copii. Noi nu turnam arme din metal impur. Noi nu îndreptam spre nimeni o mână ucigaşă iar obiceiurile noastre erau paşnice1.

** Manifestare a „ruşisin ului" din partea oamenilor de rasa perversă (Pământenii autohtoni) care se temeau de casta nobilă a acestor metişi, aceşti senii-zei şi urmaşi ai zeilor.

4 „Zeii", deşi mai puţin numeroşi, locuiau în mai multe ţări şi dăduseră naştere la metişi. Miturile diverselor pojx>are păstrează mituri orale ale acestor colonizări, ale

acestor şederi ale „zeilor”. Cum se naşte o legendă: atunci când în al doilea război mondial indigenii din insulele Solomon au luat drept zei avioanele. După ce au plecat americanii, primitivii i-au imitat şi au balizat un teren cu focuri, sperând să atragă astfel „păsările de metal”, care după tradiţia născuta după evacuarea trupelor uşa le-ar fi adus tot felul de cadouri… dar şi femei albe! (romanul meu, „Marele Mit”, din colecţia SF Paul Girard este bazat pe această temă). Acest „mit al navei” ilustrează într-o manieră doveditoare pe cel al „celeştilor”, al instructorilor veniţi odată pe Pământ, cu diferenţa că acum nu este vorba de un mit, ci de o zeificare a unor muritori şi a unor fenomene care în ochii indigenilor treceau drept acţiuni divine.

1 Extratereştrii care au revenit în e/xx: a biblică se schimbaseră, fiindcă ei nu au ezitat deloc să-şi arate puterea, distrugând în special Sodoma şi Gomora!

Ar putea fi vorba aici de dreptul primului născut, pentru care Esau s-a bătut şi pe care l-a pierdut pentru o farfurie de linte? Este foarte probabil ca în acea epocă „dreptul primului născut” a cunoscut prerogative şi avantaje cu mult mai mari decât simpla onoare de a fi primul născut, ceea ce explică pentru ce se

177

Şi Atna, fata oamenilor a ridicat dintre cadavrele numeroase aflate în jurul Templului sacru o tânără fetiţă. Şi, iată, tânăra fetiţă era sora lui Atna, la vârsta când se dezleagau picioarele, pentru a scăpa de virginitate. Şi iată: copila virgină a fost reîntoarsă la sânul luminii eterne de către pumnalul ucigaş, în timp ce tovarăşul de joacă, cu care abia se căsătorise, şi-a pierdut viaţa în acest masacru protejând-o.

Inima mea prinsă în chinul durerii plângea deasupra virginei şi a tânărului om, în ciuda blestemului pe care l-am adresat Atunci, fiica oamenilor, de către mine Jika, fiul zeilor. Căci, iată, Atna o dăduse pe Svaha, mult iubita mea,

omului pervers din rasa blestemată. Atunci, rasa blestemată şi-a atribuit dreptul primului născut2, şi a ridicat fără teamă sabia asupra fraţilor săi divini, dar ea nu a asaltat deloc treptele Templului meu.

În acel timp Templul Soarelui era comun încă: preotesa focului se întâlnea cu mine la intrarea primei săli în faţa lui Atna. Or, Atna, era preoteasă în Templul Soarelui.

Legea Rasei nu ne dezlegase de jurămintele noastre. Şi Svaha, fata oamenilor, cea mai frumoasă dintre virginele acestei rase nu se temea deloc de prezenţa mea, căci iată: eram Jimka, fiul lui Jimkhy, fiul lui Samirza Roucatl Ileliohim, Stânca dintâi a Stâncii care domină. Atunci noi am jurat pe astrul tăia şi pe eternitate să nu roşim pentru credinţa noastră. Atunci am jurat pe viaţa şi pe sângele nostru să nu avem descendenţi în niciun loc şi niciodată în veci1, înainte de a se ridica soarele rasei divine.

Şi, iată, în sălaşul părinţilor noştri eu am venit către Svaha, iubita şi pura mea. Şi iubita mea a fost cu mine în plăcerile cărnii, conform rasei mele. Şi, iată, niciun copil nu a venit să trădeze secretul iubirilor noastre divine, căci iată: pentru totdeauna, în toate timpurile de nelegiuire, Svaha, iubita mea, mergea până la a se lupta şi chiar omora pentru a-l obţine (nota lui Silvie Gagne).

1 Aşa cum vom vedea mai târziu, vor fi reîncarnări ale lui Jika. El va fi însoţit de Svaha în reîncarnările sale ulterioare, şi cei doi împreună nu vor avea copii în aceste alte vieţi. (Sylvie Gagne)

pura mea a devenit sterilă, căci orice gând al fiilor Soarelui ia formă2.

Atunci Atna, însoţitoarea, fata oamenilor, a fost cuprinsă de gelozie. Atunci chinul dragostei a sălăşluit în inima ei: sufletul ei s-a scufundat în tenebre. Atna s-a dus în templul cetăţii inferior şi a vorbit împotriva lui Jika-Oris, Stânca Dintâi a Stâncii care Domină. Şi iată: ea a vorbit

împotriva lui Svaha fata celui mai mare dintre cei Mari dintre oamenii rasei perverse.

Atunci Cei Mari şi Cei Vechi au tremurat în inima lor. Şi, iată, Ilamonn, cel mai crud dintre persecutorii noştri, a dat o interdicţie căci Svaha, iubita mea, nu-i răspunsese la avansurile sale. Şi iată: în acel timp, sub conducerea lui Atna, Ilamonn s-a-ntâlnit cu Svaha, iubita mea, în faţa fântânii apei pure. Ha a băut apa fântânii sub constrângere. Ei au fost uniţi.

Atunci iubita mea a fost ferecată şi aruncată ca o pradă în patul lui Ilamonn, fiul rasei sale. Şi Ilamonn a făcut din ea soţia sa. Şi sufletul iubitei s-a revoltat din cauza ruşinii sale. Şi fericirea inimii mele s-a scurs cu lacrimile mele. Şi atunci am devenit cel mai sălbatic duşman al rasei perverse. Atunci am făcut jurământul în faţa astrului tată să o smulg pe iubita mea din acest pat ruşinos.

Şi, iată, am făcut, de asemenea, jurământul să lovesc pe femeia care a trădat, căci eu nu mai aveam inima unui fiu divin; ci aveam inima unui om care nu mai este deloc înclinat să ierte. Atunci am luat-o pe Atna în culcuşul meu cu artificiile plăcerii.

Şi, iată, ea deveni amanta mea încălcând astfel Legea Speciei. Şi iată că am făcut-o sclava plăcerilor cărnii după ritualurile divine ale fiilor Soarelui1. Şi iată: am îndepărtat-o din viaţa mea, am lăsat-o pradă remuşcărilor, cunoscând zi şi noapte suferinţa.

Acest e fiinţe vpbite de aiurea puteau realmente să-şi controleze fiziologia* aşa încât să nu înceapă decât la comandă, sau. inu) t mai simplu, utilizau, poate, contraceptive?

1 Aceasta înseamnă că la extratereştrii „plăcerile cărnii” erau cu mult mai sublime, mai intime decât la oameni? Erau cumva dotaţi cu un „potenţial organic” diferit şi în acelaşi timp superior faţă de cel al nostru? Şi de asemeni că o Pământeană, o fiică a oamenilor, care a

gustat aceste inefabile „plăceri ale cărnii” după ritualurile fiilor Soarelui” va deveni sclava acestora? De aici oare

179

Alunei eu, Jika, fiul lui Jimkhy, fiul lui Samirza Roucall Ileliohim, zeul înaripai venii din stele, eu cel mai mare dintre preoţii din castă, am adus interdicţia asupra ei. I-am spus: „Blestemată să fii tu Atna, fiică a oamenilor, pentru că tu ai dat-o pierzării pe iubita mea”.

Şi Atna, în culmea mâhnirii, căzu ca moartă în faţa mea. Pentru că, iată, eu, Jika, am spus: „Blestemată să fii tu, preotească a templului soarelui; să nu uiţi niciodată, de-a lungul veacurilor şi locurilor, în toate vieţile tale pe divinul tău amant, fiul zeilor”. Şi, atunci gândul se întrupă: n-am avut milă de dragostea ei care era mare şi puternică: am dispreţuit-o. Şi femeia care a dat-o pe Svaha, iubita mea, porumbiţa mea omului pervers al rasei nelegiuite, urma să vină întotdeauna să-mi cerşească iertarea.

Pentru că, iată, o văd în patul meu copleşită de mâhnire, distrusă de o sută de ori, de şapte sute douăzeci de ori1 astfel că iubita mea bău cupa amărăciunii până la ora iertării. Apoi lumina divină inundă noaptea mea: „O Jika! O Maestru al maeştrilor! O simbol viu! Iată că ai aruncat cuvinte imprudente. O semizeu şi muritor al rasei superbe! Iată că ai determinat întruparea pentru că iată: Atna va 11 pentru totdeauna, datorită voinţei tale, cea de-a doua amantă a ta. Pentru că iată: fiecare slăbiciune a iubitei tale îi va servi drept treaptă pentru a urca şi fiecare moment de singurătate al sufletului tău va deveni pentru ea o armă bine călită.

Atunci întunericul mă cuprinse. Nu mai cunoşteam liniştea între cele două amante ale mele. Pierdui orice surâs, orice bucurie iar tristeţea îmi deveni prieten; lacrimile îmi inundau faţa. Şi iată:

durerea lui Atna de a fi astfel lipsit? Este cât se poate de plauzibil ca o specie hui na noi dă extraterestră să prezinte astfel de capacităţi sexuale şi orgasm ice.

Păstrând proporţiile, o similitudine se impune: indiencele sud-americane care „păcătuiseră” cu Albii (mult mai pricepuţi decât soţii lor indieni) au descoperit orgasmul pe care nu-l cunoscuseră până atunci, şi se gândeau să „repăcătuiască” pe cât se poate mai des posibil.

De ce de 720 de ori şi nu de 319 sau 842? Cifra 720 are oare o semnificaţie deosebită? (nota Sylviei Gagne)

180

În acel timp veniră şi calamităţile2. Atunci i-am chemat pe Fiii Soarelui la resemnare. „Iată că veţi pierii împreună cu urmaşii noştri divini, cu templele noastre şi cu Ştiinţa noastră sacră”.

Pentru că Terra aparţine rasei perverse, fiilor blestemaţi, şi ticăloşiile lor zdruncină astrele şi le aruncă în tenebre. Dar nu vă temeţi, sfârşitul lor va veni, la ora hotărâtă, şi fiii luminii vor pregăti reîntoarcerea fiilor zeilor.

Atunci vom câştiga cealaltă parte a lumii3, pe iubita mea în singurătatea ei departe de mine; pe nobilul meu prieten şi pe amanta sa, pe prietenii noştri, pe servitorii noştri împreună cu copiii lor şi pe servitorii prietenilor noştri cu animalele şi încărcăturile lor preţioase. Atunci vom ajunge la întinderile frumoase şi fertile4 unde oamenii rasei perverse au durat oraşe grandioase fiindcă obiceiurile lor mai rămăseseră încă divine.

Şi, iată, că n-am mai ridicat nicio casă pe pământul îndepărtat. Am ajuns dincolo de ocean într-un oraş cu porţile de aur5. Acolo mi-am stabilit reşedinţa. Acolo am trăit printre înţelepţii rasei inferioare6. Şi, iată, i-am instruit. Acolo, Svaha, iubita mea, pe care timpul mi-o redase cuprinsă de ruşine, iubita mea a murit. Şi corpul ei nu a putrezit. Pentru că am pus plante aromate în

Potopul? Coliziunea Terwi cu un corp ceresc? Boli necunoscute până atunci? (Nota Sylviei Gagne)

— Acesta să fie unul dintre motivele j? cntru care speciile extraterestre ne vizitează şi ne contactează tot mai

des? Nebunia erei noastre atomice ar putea zgudui până în temelii universul, determinând o reacţie în lanţ care ar putea perielita nu numai vieţile noastre ci şi pe cele ale „Strămoşilor” noştri din afara spaţiului? (Nota Sylviei Gagne)

— Aceşti „Fii ai /Zeilor” deoarece nu posedau astronave trebuiau să dispună de aeronave sau corăbii. Şi această fugă, în afara Atlantidei i-a îndreptat pe unii spre Est şi Egipt iar pe alţii spre Vest şi spre America.

Fertila vale a Nilului din acea epocă? (nota Sylviei Gagne

** Deşi schematice, aceste indicaţii evocă mai mult ca sigur Atlantida… sau un oraş (în Egityt?) construit după imxiclul atlant. din acea epocă? (nota Sylviei Gagne)

6 De origine terestră, At lanţ îi – sau poate înţelepţii şi iniţiaţii lor îşi păstraseră obiceiurile di vine

181

orificii sau în viscere7, o placă de argint în gura sa iar giulgiul i-a fost un aşternut din parfumuri (esenţe de flori, miresme). Şi iată: nicio altă mână decât a mea n-a dus la bun sfârşit ritualurile de înmormântare. Şi, iată, am pus pe sânul ei o de un floare roşu-aprins8.

Atunci veni grozăvia asupra unei părţi a Pământului. Regatele divine căzură în neant sub torentele furioase şi lumea aparţinu fiilor tenebrelor. Şi, iată, eram cel mai mare dintre exilaţii din casta mea: în timpul ultimelor convulsii, Atna, renegata, a venit să-mi ceară iertare. Şi, iată, chinuită în adâncul sufletului său de gravitatea nelegiuirii sale, ea îngenunchea în faţa mea. Şi n-a găsit niciun pic de iertare la mine.

Am cântărit căinţa Atnei. Am păstrat-o lângă mine din cauza cuvintelor mele imprudente, din cauza singurătăţii. Pentru că iată: ultimii Fii ai zeilor salvaţi din apele ucigaşe, prietenii mei şi servitorii mei s-au amestecat cu fiicele oamenilor; fii fiilor lor au avut copii blestemaţi. Atunci ei au respins legile noastre; şi au plecat frunţile în

faţa Marelui Prinţ nelegiuit; ei i-au recunoscut autoritatea. Eram singurul care mi-am păstrat capul sus, n-am cedat slăbiciunilor, dar am plâns în singurătatea mea.

Şi Atna a devenit compania singurătăţii mele, pentru a-şi plăti păcatul. În acel timp, Atna s-a întors în sânul esenţei divine. Şi, iată, când eu am împlinit şapte sute de anii –, Marele Prinţa

7 Riturile de mumificare (de o parte şi de alta a oceanului Atlantic, deci în Atlantida) au fost practicate atât la Egipteni cât şi la Peruvieni; şi de o parte şi de alta a oceanului găsim piramide.

8 Este oare aceeaşi floare roşu-aprins la care te referi tu, Jimmy, în romanul tău „Lumina lui Thot”? Este acea Roză care reprezintă simbolul esoteric al „Cunoaşterii oculte” pe care îl regăsim în special în cuplul Rose + Cruciari? Se face aluzie la această floare de un roşu-aprins mai târziu în text, când se menţionează că ea a fost emblema lui Jika, fiul zeilor (Nota Sylviei Gagne).

1 Această longevitate se regăseşte le patriarhii din Geneză, de la Adam la Noe, evaluată la aproape 900 de ani. Această longevitate, după Sfânta Scriptură, a scăzut pe măsură ce oamenii au avut mai puţină credinţă în Dumnezeu. N-ar fi oare mai plauzibil ca această scădere a duratei vieţii să fie explicată prin „slăbirea sângelui urmaşilor seini zei lor”; la descendenţi calităţile „rasei divine” s-au atenuat, s-au pierdut treptat?

venit la mine. Marele Prinţ mi-a ordonat să las un urmaş din rasa mea, devotat ştiinţei noastre şi care să ştie să citească textele sacreţii faţa puterii omului pervers eu, Jika, fiul lui Jimky, fiul lui Samirza Roucatl Ileliohim, m-am supus, inima mea n-a fost mişcată la primul strigăt de viaţă al copilului. Marele Prinţ l-a crescut în palatul său, departe de privirile oamenilor. Şi iată: mama lui era fiica Marelui Prinţ.

După aceea, multe din zilele mele au curs în

singurătate în sânul naţiunii străine. Marele Prinţ m-a numit în faţa întregii curţi şi a demnitarilor săi, ca dascăl al fiului şi fiicci sale născuţi din sângele meu. Fu, Jika, ultimul vlăstar divin al Fiilor Soarelui, am vărsat în spiritul copilului născut din sângele meu, dispreţuit de inima mea, ştiinţa înaintaşilor mei. Şi iată: am corupt textele, n-am dezvăluit deloc secretele.

Copilul fu crescut în fastul palatului. Se temea de mine şi respecta poruncile mele de frică. Atunci înălţimile naţiunii „Jika Stâncii care Domină”, îşi băteau joc de el din cauza naşterii sale şi îl arătau cu degetul spunând „Este fiul ultimului zeu”.

În acel timp, orice om născut din iubirea divină era subiect de dispreţ, şi orice fiu al Soarelui era pedepsit şi alungat în singurătatea deşertului. Şi, iată, fiul din sângele meu luă fierul armei în mână; şi avu şi el un fiu, pe care îl numi Jika, respectând legea mea, de teamă. Apoi fiul său se luptă cu regii şi nu contra popoarelor.

Şi, iată, Jika, fiul lui Jika, avu şi el un fiu pe care-l numi Jika; acest fiu, a treia generaţie după mine, strănepotul meu refuză să mânuiască fierul armelor; el păstră sabia în teacă. Atunci eu, Jika, ultimul descendent pur al lui Samirza Roucatl Ileliohim, cel care vine din îndepărtatele stele, l-am chemat în faţa mea pe Jika, născut în a treia generaţie; el era bun. Mi-am pus diadema divină

2 Cele ale ştiinţei Extratereştrilor, ale zeilor şi semizeilor – metişilortexte pe care oamenii nu ştiau să le citească.

1 De unde a rezultat o învăţătură trunchiată, lipsită de la început de tot ceea ce ar fi putut (pe noi, oamenii din secolul XX) să ne lumineze asupra acestei fantastice Cunoaşteri!

183

pe fruntea lui; mi-am pus mâna pe capul său. Fra nobil: l-am uns.

Şi, iată, că din sângele său mă voi naşte mereu în a patra generaţie, şi în vecii vecilor. Atunci am trasat drumul rasei mele prin Urmaşii lui Jika2, fiul zeilor şi fiul oamenilor şi fiicelor oamenilor, descendent al ultimului Fiu al Soarelui, educat în faţa Marelui Prinţ. Dar nu am iubit-o deloc pe femeia care l-a purtat în pântecul ei.

Şi iată: am lansat către Stăpânul divin al luminii care străluceşte în slăvi chemarea vieţilor în vecii vecilor1.

Am rămas treaz în noapte2. Fu voi fi cel mai bun dintre fiii din rasa mea, pentru totdeauna din cauza voinţei mele şi a legii din vecii vecilor: eu sunt marele preot şi Maestru printre maeştrii.

2 Este oare vorba de o amprentă psihică" imprimată telepatic în psihicul acestui stră-strănepot printr-un fel amplificator psiho-electronic situat pe faimoasa „diademă" plasată pe fruntea sa? Sau este vorba despre Cuvântul lui Jika care avea posibilitatea să se transmită din generaţie în generaţie prin intermediul cromozomilor de memorie? Sau este vorba despre o manipulare genetică, accesibilă unui „zeu"? (Nota lui Sylvie Gagne) [Tu ai desigur dreptate, dragă Sylvie: anumiţi oameni trebui să fi păstrat amprenta genetică a acestei eredităţi. În care caz, acest sânge albastru, acest semn de neşters îi desemnează, drept ceea ce sunt, până în zilele noastre: descendenţi ai „zeilor"... a căror urmaşi la bordul unora din navele lor lenticulare, bântuiesc cerul planetei noastre... Poate Polarienii sau „Marii Bloitzi". Care nu trebuie să fie confundaţi cu (micii) Gri!]

1 Apelul sacru: era oare un mesaj „radio" destinat „zeilor", Extratereştrilor plecaţi de generaţii în altă lume? Un apel care urmărea să semnalizeze că acest fiu este bun, demn de a urma sarcina Instructorilor săi? Pentru că dacă Jika nu s-ar fi îndoit că fraţii lui „Cereşti" s-au întors în lumea lor de origine nu ar fi avut nicio certitudine că mesajul lui le va parveni peste eternitatea vieţilor (fiinţelor gânditoare) ale tuturor vieţilor vieţii lumilor locuite (din

univers). Ne putem imagina disperarea, tristeţea acestui „ultim zeu” despărţit de ai săi, în crepusculul sau apusul existenţei sale.

2 Se referă oare la faptul că aştepta un răspuns la apelul său? Poate apelul fusese lansat prinţ r-un emiţător care nu mai era într-o stare de funcţionare satisfăcătoare?

— Se subînţelege că: am simţit apropiindu-mi-se sfârşitul.

184

Atunci cu aveam semnul rasei mele în propria mea came. Amintirea străluci în spirit, în a patra generaţie. Iată că am ajunsă. Şi Svaha, iubita mea, porumbiţa mea, mi-a-fost redată şi mi-a urmat paşii alături de cea de-a doua amantă, din cauza cuvintelor mele greşite4.

Şi, iată, cutremurându-se înfricoşat, Tiu din sângele meu, tu al patrulea şi eu însumi –, tu mesagerul unic şi umbra mea, sufletul meu şi grăuntele infim care se va ridica la ora marii schimbări. Pentru că iată: cutremurându-se înfricoşat la evocarea şocului celor două rase duşmane, cea a fiilor Pământului care au iubit nelegiuirea şi care se vor murdări în veacurile ce vor veni, şi a Fecioarei cu pruncul5 şi cea a rasei fiilor Soarelui, cu iubiri divine, cu ştiinţa sacră, care se vor întoarce6 la timpul prescris pentru a-şi exercita dominarea asupra lumii dezorientate.

Atunci, hrăneşte-ţi inima cu speranţă, chiar dacă eşti copleşit de mâhnire. Iată că au venit zorii renaşterii noastre. Iată că fiii tenebrelor sunt nimiciţi la rândul lor de către fiii luminii. Dar nu se va face nicio vărsare de sânge7.

— Acest senin al rasei purtat de cineva în carne ar putea fi un semn distinct pe care toţi descendenţii Jika îl aveau, ca de exemplu vestitul crin Meron vi ni-ian; cu toate acestea de abia la cea de-a patra generaţie spiritul şi înţelepciunea lui Jika sunt dăruite, beneficiarul nebănuind întotdeauna prezenţa barului di vin în el. Iluminarea,

trezirea la această formidabilă cunoaştere care nu cere decât să fie utilizată, este probabil explicaţia pe care am putea să o dăm anumitor spirite evoluate (De ce nu Leonardo da Vinci?), purtătoare ale luminii care au marcat de secole fiecare secol. Şi jx: care nu de mult le-am ars ca vrăjitori în numele Inchiziţiei şi a preoţilor „dragi" Lysianei Del sol! La fel, numai la fiecare a patra generaţie reîncarnările lui Svaha şi Atna au apărut în viaţa reîncarnărilor lui Jika (Nota Sylviei Gagne).

4 Nota Lysianei Del sol: Este oare vorba de o încarnare a lui Jika?

Aluzie foarte probabilă la contaminarea inocenţilor (Fecioara cu pruncul) cu SIDA... Regăsim virusul peste tot în toate straturile societăţii şi în mod special în stocurile de sânge ale clinicilor acolo unde săracii şi inocenţii hemofili s-au contaminat cu această maladie oribilă (Nota Sylviei Gagne)

6 Singurii Extratereştrii veritabili în acest caz (Nota Sylviei Gagne)

7 Rasa adamică va dispărea; dar nu va avea loc un masacru (Nota Sylviei Gagne)

185

Şi, iată, că Legea Speciei i-a separat şi pe ei de rasa nouă şi i-a condus în abisurile morţii. Iată: ei nu mai sunt. Pământul este sub stăpânirea zeilor veniţi de pe stelele îndepărtate. În această uitare de Sine, Atna, iertarea îţi va veni din sublima renunţare, din dragoste pentru Jika, Prima Stâncă, amantul divin, fiu al zeilor şi Maestrul maeştrilor.

Pacea va coborî în tine, o, Maestru al maeştrilor, datorită generozităţii acestei iertări: blestemul nu mai este. Şi iată: Svaha, iubita mea domneşte singură de-a lungul reîncarnărilor mele alături de mine8. Atunci va veni Frumuseţea; atunci va reînflori dragostea zeilor. Atunci pentru tine Atna, va veni iertarea şi gloria.

Veghează mereu pe treptele templului pentru ca

lacrimile să nu-ţi inunde faţa. Şi iată: Fu sunt Jika, Prima Stanca a Stâncii care Domină şi Maestrul maeştrilor, fiu al lui Samirza Roucatl Ileliohim, zeul înaripat care a venit, demult, din stele îndepărtate împreună cu însoţitorii săi pentru a instrui pe oamenii de pe Pământ.

Şi iată: eu sunt pentru totdeauna. Şi ştiu şi port secretul lumilor, şi las urmaşilor mei profeţia semizeului care a fost, prin mine, Maestrul maeştrilor. Şi iată: totul va fi pentru înfricoşarea lumii în timpurile care vor veni, vremuri de calamităţi care vor apare înainte ca fraţii mei zei, fiii Regelui Soare9 să se apropie de Pământul care se va cutremura.

8 Posibilă aluzie la reîncarnările viitoare ale lui Jika şi Svalw. Se vor reîncarna în lumea lor de origine sau pe terra? Şi în cea de-a doua eventualitate, ce învăţători, ce ghizi spirituali au fost ci (sau vor îl ci printre oameni)? Romanciera Christia Sylf a ignorat total această Tradiţie, aceste scrieri ale lui Jika care fac aluzie la „vieţile vieţi sale”. Dar noi regăsim în Kebele, acest personaj „stăpân al predestinaţilor”, acest principe al reîncarnărilor succesive ale fiinţelor predestinate având misiuni peste Timp şi Spaţiu. La acest subiect se referă romanele pasionante ale Christiei Sylf: Karbor Ţigan’t, „domnia lui Ta” şi „Markosamo înţeleptul” (Editions Robert Laffont).

9 Fraţii lui Jika, zeii, fiii Regelui Soare, se vor apropia de pământul care se va cutremura, ceea ce înseamnă că se afirmă pur şi simplu că marele haos va fi început când ei vor veni. E trist să ne gândim că aceşti zei care ar fi putut

CAPITOLUL VIII

Profeţia semizeului

„Aminteşte-ţi în reîncarnările viitoare ale vieţii tale fără sfârşit şi cutremură-te de bucurie la gândul zilei luminoase când, pe întregul pământ locuit se va afla că un tron de aur masiv – cel al Semizeilor – vestigiu al splendorii lor stinse, dovadă a vechimii îndepărtate a

Omului, a fost scos de pe fundul oceanului, pentru că atunci va veni timpul când cuvintele mele se vor împlini.

salva atâţia nevinovaţi n-au putut sau n-au vrut să o facă… (Nota Sylviei Gagne)

187

Atunci, oceanele vor fi fost explorate până în cele mai ascunse profunzimi accesibile1. Oamenii vor fi scos din sânul lor mii de bogăţii, până la apa caldă a băilor particulare sau publice. Activitatea se va desfăşura în ocean2. Oraşe submarine vor fi construite pentru ca să adăpostească o populaţie sclavă nevoilor şi a lăcomiei oamenilor.

Culturi noi, uluitoare la început, periculoase mai apoi, cu încrucişări genetice periculoase se vor întinde pe câmpiile acoperite de ape acolo unde nu trăiesc decât fiinţele acvatice.

Vehicule rapide ca fulgerul, grele ca metalul negru vor străbate în lung şi-n lat văile de la mari adâncimi, în serviciul populaţiilor submarine. Flora va da remedii preţioase unor maladii noi1, dintre cele mai diverse şi mai periculoase. Bolnavii vor fi îngrijiţi în abisul oceanelor acolo unde vastele zone de tăcere absolută îi vor salva pe cei afectaţi de tulburări mentale, accentuate cu trecerea timpului2.

Bogăţii extraordinare vor ieşi din adâncul apelor. Natura va fi furată împotriva voinţei ei, înainte ca ea să se decidă, şi se va ajunge la ameninţări cu arme pentru a poseda minele fabuloase3. Lumina soarelui va coborî până în cele mai mari adâncimi pentru

1 Şi mai avem mult până „atunci”!

— Forajele petroliere şi laboratoarele submarine ale Americanilor (fără a mai pune la socoteală pe cele ale ruşilor şi ale altor naţiuni).

** Viitoarele batiscafe vor fi cu mult mai rapide decât cele de azi (1972). Mai mult, cultura marină face obiectul; cercetărilor şi al unor experimentări deja avansate.

J Oare va trebui să căutăm pe fundul mării remediul contra SIDA / (Nota Sylviei Gagne)

2 „Delirul menta!” se potriveşte şi epocii noastre de contestări, de tulburări, de agitaţie, de dezorganizare organizată. Da, suntem cu siguranţă foarte aproape de „acele timpuri”! Şi Sylvia Gagnere comentează: Aici, dragă Jimmy, voi emite o altă ipoteză: profeţia s-ar putea referi la cei care suferă de boala Alzheimer şi care ar putea fi ajutaţi de o tăcere absolută?

Sunt fabuloase, într-adevăr, rezervele de petrol din Orientul Mijlociu. Poate de aceea se ucid între ei cri atâta voioşie în acel loc! (Nota Sylviei Gagne)

188

a lumina peisaje de coşmar de o frumuseţe înspăimântătoare4. Lumea de atunci va cunoaşte un destin fabulos dar scurt, alcătuit din drame fără nume, din succese nemaipomenite şi din inconştienţă orgolioasă.

Legile lui Dumnezeu vor fi încălcate, în ciuda puterii lor prodigioase iar în spaţiu distanţele se vor micşora. Şi cascade enorme vor îneca popoarele. În acest timp, înainte ca oamenii de mâine să vadă deschizându-se înaintea lor prăpastia infernală, înainte ca şi ei să intre în legendă, urmele umanităţii superioare care fusese întâi pe pământ, vor 11 regăsite până în cele mai mici detalii şi studiate la lumina zilei5.

Apa, pământul şi munţii vor dezvălui secretul raselor antice şi istoria unui rege unic: Jika, fiul zeilor, despre care ştim doar că avea drept emblemă o floare deschisă, roşu-aprins1, că a fost un înalt printre înalţi, netulburat, iubit, proslăvit, divinizat de toate popoarele Terrei, la fel de radios ca frumuseţea sa umană. În acele timpuri, cercetaţi permanent, căutaţi mereu către fundul oceanelor şi al mărilor, către centrul planetei, sub gheaţa deserturilor polare, sub nisipul pământurilor aride, în pântecul adânc al munţilor, sub cele mai înalte piramide ale pământului2 şi

4 Era o imagine de coşmar şi totuşi de o

înspăimântătoare frumuseţe cea pe care au văzut-o membrii expediţiei franco-americane la bordul submarinului Arog la 1 septembrie 1985 când le-a apărut epava Titanicului, situată la 4153 m adâncime; doctorul Robert Ballard poate confirma, el fiind cel care s-a întors ca să-l exploreze la bordul submarinului Alvin, în iulie 1986. Puterea farurilor care au permis luminarea loc ului era de milioane de candele: aproape un soare submarin! (Nota S.G.)

Vreau să subliniez, că fără îndoială, aceste urme ale „umanităţii superioare" începem să le regăsim în pofida arheologiei clasice care, drapată în demnitatea sa ofensată le dispreţuieşte şi le ignoră.

— Această „floare roşie" era oare trandafirul, simbol esoteric al cunoaşterii ascunse pe care o regăsim în special în ordinul Rosacrucian?

2 Nu trebuie uitat că cele mai înalte piramide nu sunt în Egipt ci în Yucatán... acolo unde s-a descoperit vestita lespede din Palenque care reprezintă, stilizat, un pilot la pupitrul de comandă al unei nave spaţiale. Conform „Le livre du Maître du Monde", Robert Charroux (Editions Robert Laffont) et „Soucoupes volants et civilisations d'outre-espace", Guy Tarade (Editions J'ai Lu).

189

veţi găsi semnele, lumina călăuzitoare a unei civilizaţii care nu dispare dintr-odată. Cercetaţi în adâncul erelor îndepărtate, cercetaţi cu inima voastră în lumina spiritului.

Mările, oceanele se vor retrage peste tot acolo unde oamenii vor dori să le cucerească, imperiul, lăsând sub paşii lor o grămadă de ruine şi de vestigii neaşteptate ale unei civilizaţii legendare aproape uitată, distrusă de atâtea pierderi umane; vor descoperi urmele numeroase, destul de alterate ale unei lumi trecute, surprinzătoare, lume care vi se va părea de neconceput".

Aceste texte misterioase (Poemul lui Jika şi profeţia

semizeului) au incitat-o ani de zile pe Lysiane de a le prezenta spre publicare unui important săptămânal mai mult sau mai puţin interesat de lucrurile neobişnuite. Făcând aluzie la partea din profeţie care vorbea de „cucerirea" abisurilor submarine de către om şi exploatarea lor, redactorul şef al sus-numitului săptămânal i-a spus că „niciodată oamenii nu vor locui sub apă şi că este prea neverosimil pentru a fi publicat". Ce cretin sublim, cu siguranţă medaliat de către confreria cârnăţarilor subvenţionaţi de către secta naţionalistă! (această apreciere justă îmi aparţine!).

Două decenii mai târziu, comandantul Cousteau în Franţa şi alţii în străinătate au întreprins această cucerire, pregătind efectiv stabilirea omului în habitaturi submarine.

„Dacă (îmi scria Lysiane), imbecilul care mi-a răspuns astfel, aşezat la biroul său la redacţie, ar fi fost capabil să vadă mai departe de vârful propriului său nas, ar fi avut fără îndoială, azi, ocazia de a se lăuda cu publicarea unei profeţii care s-a verificat. Ori, dacă acest lucru este adevărat, înseamnă că şi restul este adevărat; aşadar tronul semizeilor riscă să fie descoperit pe fundul unui ocean?"

Din punctul meu de vedere, eu consider adevărate aceste documente şi autentică tradiţia venită din timpuri străvechi, prin intermediul familiei Lysianei Delsol. Fiind înghiţită de douăsprezece milenii, oare câte zeci şi sute de metri de sedimente s-au acumulat între timp peste ruinele Atlantidei? Dacă acest tron de aur se găseşte, la Cerne capitala alianţă, este posibil să nu-l putem recupera niciodată, cu excepţia unui noroc care ţine de miracol, lucru care, de altfel, nu este exclus. Cu toate acestea, dacă cu puţin înainte de cataclism, acest tron a fost transportat pe bătrânul continent (în Egipt?), atunci când Jika a plecat în exil, este posibil să-l putem regăsi îngropat în ruinele unui templu, acoperit el însuşi de pământ sau nisip încă din zorii civilizaţiei noastre. Aceeaşi ipoteză se referă,

desigur, şi la ceea ce numim astăzi „noul continent”, bogat în relicve arheologice, care rămân să fie descoperite.

Cât despre vestita „Carte de aur” care conţinea, probabil, originalul tradiţiei antice lăsate de către „zeii veniţi să-i instruiască pe oameni”, dacă aceasta n-a fost distrusă de către satanica Inchiziţie, s-ar putea ca ea să se găsească în Secretum din Vatican, deci într-un loc inaccesibil oamenilor bine intenţionaţi; sustrasă pentru totdeauna (?) cercetării neoesoteriştilor îndrăgostiţi de Adevăr. Câte vestigii şi documente inestimabile nu au fost la fel ascunse de-a lungul ultimelor două milenii, pentru a încetini evoluţia umanităţii, pentru a o menţine cât mai mult timp posibil sub tutela Bisericii catolice, apostolice şi romane… care nu acceptă concurenţa şi se străduieşte să îngroaşe aceste dovezi copleşitoare?

De ce această încăpăţânare de a propaga neadevăruri? Pentru a nu fi nevoiţi să recunoască două milenii de minciună? Pentru a nu mărturisi că omul a primit de la începutul civilizaţiei sale o învăţătură de la „instructori”, adică de la umanoizi „veniţi de pe stele îndepărtate”, pe care ei i-au luat drept zei. Aceşti zei pe care Biserica i-a transformat în îngeri şi în cherubini (Keroubin), după ce decretaseră că Eliohim înseamnă Dumnezeu chiar dacă acest termen desemnează un plural. Această minciună criminală a deschis epoca intoxicării şi manipulării a marelui complot, al contra-adevărurilor, care a continuat neîncetat să se amplifice de atunci1.

1 Minciunile istorice au avut şi ele continuitate (devenind regulă iar nu excepţie): Dagobert II n-a pierit fără să lase urmaşi. Fiul său Sigelx; rt IV s-a refugiat la Razes, şi această dinastie ilustră „venită din cer” nu s-a stins aşa cum ar fi vrut uzurpatorii, lucru care reiese foarte clar în videocasetele mele consacrate Rennes-le-Château, nr. 4 şi nr. 12.

Îndată ce un document sau o descoperire arheologică

senzaţională va fi scoasă la iveală într-o zi de noi, cercetătorii progresişti, neo-esoterişti, tot acest paravan de minciuni se va prăbuşi; şi Biserica o ştie bine. Se va termina cu imaginile lui Epinal, cu acei îngeri dolofani suflând în trompete, cu acel Tată Etern tronând peste norilor! Se va termina cu „excomunicările Bisericii”, cu mântuirea exterioară şi cu întreaga mascaradă pompoasă, destinată (ca orice activitate transformată în afacere şi reclamă) menită să-i condiţioneze şi să-i menţină în ignoranţă şi abrutizare pe cei care au ochi dar nu văd, au urechi dar nu aud.

Dacă toate acestea vor fi măturate şi dacă Biserica va fi compromisă, ce va mai rămâne? Se va lamenta Pământeanul obişnuit. Va rămâne Dumnezeu, Existenţa şi Conştiinţa Supremă, Stăpânul Invizibilului, Marele Arhitect al Universului! Contează oare numele pe care-l dăm Marelui Tot care ne conduce Universul nostru ordonat? Pentru că în ultimă instanţă, rugăciunile credincioşilor ar trebui adresate Eternei Realităţi, Imuabilei iar nu edificiului religios, cu fastul şi aurul său, ori icoanele sale? E momentul ca credinciosul să ştie o dată pentru totdeauna, că pentru un om cinstit (din ce în ce mai greu de găsit în ţările civilizate) a respinge minciunile unei Bisericii nu constituie „o crimă” demnă de trimitere la decapitare! Căci dacă Dumnezeu a plasat oamenii pe Pământ, El a făcut-o şi pe alte planete şi în alte sisteme solare, aşa cum a dat de înţeles Iisus când a afirmat că: „Sunt mai multe case în păstoria Tatălui Meu şi eu am şi alte oi care nu sunt din turma aceasta”.

Câte adevăruri jenante nu au fost făcute să dispară din Biblie, suprimate pur şi simplu din originalele recopiate de copişti? în lucrarea sa „Iisus sau secretul mortal al Templierilor” (Ed. Robert Laffont), confratele meu Robert Ambelain demonstrează evidenţa manipulărilor ordinare, a amputărilor şi a „corectărilor” pe care textele Sacre le-au suportat, a tuturor modificărilor şi

suprimărilor destinate a le face mai „ortodoxe” în ochii Romei. Se poate să nu fim de acord cu Robert Ambelain în privinţa concluziilor sale în legătură cu locul lui Iisus, dar nu ne putem îndoi nicio clipă de

192

această concluzie perpetuată de Părinţii Bisericii, veritabili falsificatori ai Sfintelor Scripturi!

Pentru că era intolerabil pentru aceşti gropari ai adevărului, să se perpetueze antica Tradiţie Solară, cea a Iniţiaţilor, a acelor „zei înaripaţi” veniţi din stele pentru a-i învăţa pe oameni. Ei au făcut totul pentru a şterge acest episod fantastic al începuturilor şi au transformat deliberat pe aceşti umanoizi extratereştrii în „îngeri” şi au făcut din casca ce o purtau pe cap o aureolă! Această imagine a lui Epinal a făcut carieră şi noi o regăsim în întreaga iconografie creştină... în ciuda interdicţiei: „Să nu te închini la o imagine (la un chip cioplit)!”

Continuatorii acestor cenzori, complici în această politică de înăbuşire, au reuşit să pună mâna pe această ciudată „Carte cu file de aur” care dezvolta într-o manieră elocventă cel de-al şaselea verset din Geneză (Facerea), şi arăta schematic, fără îndoială, cine erau acei „zei”, acei instructori umanoizi, păscuţi sub un alt soare. Din fericire, furtul acestei inestimabile cărţi – parte care lipseşte din Biblie - nu a făcut să pună capăt Tradiţiei. Exista o copie, pe care un învăţat iniţiat a ţinut-o ascunsă, pe care transmis-o urmaşilor săi, după dispariţia originalului în 1525. Şi această copie, conservată cu grijă, restaurată când prezenta vreo uzură, a ajuns până la noi graţie Lysianei Delsol, descendentă actuală a acestui iniţiat care şi-a găsit refugiul la musulmani pentru a scăpa din ghiarele diabolicei Inchiziţii.

Trebuie să admirăm – cu multă recunoştinţă acest lung şir de strămoşi, care au respectat o tradiţie, pe care au considerat-o poate legendară, mistică, dar care au făcut un legământ cu urmaşii lor de a o păstra, de a nu o

schimba cu nimic, de a o transcrie aşa cum este în vecii vecilor. Pentru că, probabil, pentru oamenii din Evul Mediu (şi chiar pentru mulţi din zilele noastre), aceşti „zei înaripaţi" trebuie că treceau drept personaje de legendă. A trebuit să ajungem în a doua jumătate a secolului al XX-lea pentru a înţelege că, pentru a „zbura" nu este necesar să fii un zeu şi nici să ai aripi în spate: este de ajuns să fie atins un nivel tehnologic care face posibilă mai întâi construcţia avioanelor şi apoi a astronavelor. Însă instructorii au atins acest

nivel astronautic cu zeci de milenii înaintea noastră; dovada se află în toate tradiţiile tuturor popoarelor de pe Terra care au păstrat amintirea venirii lor, şederii lor, şi a norocului „fiicelor oamenilor", care au dat naştere la metişi, la aceşti semizei dintre care numeroşi descendenţi au purtat numele de Jika…

Un asemenea „păcat al cărnii" comis de „fiicele oamenilor" cu „zeii" nu a putut fi tolerat de Sfinţii Părinţi ai Bisericii. Pentru că nu puteau să şteargă această „infamie", aceşti castraţi mental au încercat să-i suprime orice urmă. A fost o cauză pierdută fiindcă în final, noi am redescoperit acest adevăr. În ce ne priveşte, cercetătorii avansaţi şi neo-esoterişti (întemeindu-ne pe o neohermeneutică logică), noi avem convingerea intimă că aceşti „zei" vor reveni*!

Dar să reflectăm o clipă la misiunea acestor „fiinţe cereşti" şi să ne întrebăm: este posibil ca un lanţ neîntrerupt de iniţiaţi, de-a lungul secolelor să fi putut conserva tot sau o parte din învăţătura lor? De la plecarea lor de pe Terra, aceşti „celeşti" au reapărut (într-un mod mai discret) pentru a aduce noi revelaţii, pentru a da noi impulsuri evoluţiei noastre?

Noi credem că putem îndrăzni să dăm un răspuns afirmativ şi să evocăm acele spirite superioare din Evul Mediu şi din Renaştere care au avut contact cu „Fiinţele

de lumină”, aşa cum arată Jacques Bergier în uimitoarea sa carte: „Extratereştrii în istorie” (Ed. J’ai lu). Aceşti humanoizi cu corp strălucitor de lumină (câmp de forţă, protector?), i-au vizitat, printre alţii, pe Facius Cardan (tatăl lui Jérôme Cardan), pe Cyrano de Bergerac, pe contele de Gabalis1 şi au fost semnalaţi aproape peste tot în

— Conform lucrării „Reîntoarcerea zeilor”, reeditată de Editions Vaugirard, Nr. 48, în colecţia SE, Jimmy Guieu

1 în această privinţă trebuie citită cartea „Contele de Gabalis sau discuţii ştiinţelor secrete” apărută în 1670 sub semnătura lui Montfaucon de Villard (reeditată de La Colombe dar epuizată). Straniile revelaţii ale domnului Villard i-au adus moartea, Hind asasinat (ca şi Cyrano de Bergerac!). Această carte din secolul al XVII-lea, indiscret confirmă într-un fel, tradiţia ancestrală legată de instructorii veniţi de aiurea…

lume, revelând anumite secrete celor consideraţi capabili să le primească cu folos.

„După ce-şi făcuseră apariţia la începutul erei creştine, scrie Bergier, „demonii luminoşi” au reapărut odată cu primele manifestări ale francmasoneriei în secolul XIII şi XIV. Din cauza lor, francmasonii s-au „numit fii luminii” (…). În 1823, Dr. Georges Olivier, istoric al francmasoneriei, scria: „Vechea tradiţie masonică – şi am motive serioase să fiu de această opinie spune că ştiinţa noastră secretă exista înaintea creării acestui glob terestru şi că ea era larg răspândită de-a lungul altor sisteme solare” 2 (…) Cu siguranţă, era o legătură între masonerie şi „Fiinţele de Lumină” venite pentru a instrui, continuă* Bergier. Dar nu se poate susţine că masoneria prelungeşte tradiţia „îngerilor păzitorii ai cerului”.

Şi aici, Jacques Bergier are perfectă dreptate. Noţiunea masonică de „Cuvânt pierdut” – desemnând Ştiinţa Pierdutădenotă faptul că moştenirea iniţiatică este

parţială iar-nu integrală. Totalitatea acestei moşteniri nu a ajuns până la noi, dar putem constata universalitatea unui straniu fond comun, tradiţionalist şi simbolic, de care popoarele (de pe Terra şi de pe alte sisteme solare fără îndoială) s-au folosit pentru a crea protoistoria şi mitologia lor. („Eu port secretul lumilor" declara Jika). Această „Ştiinţă Pierdută" a lăsat urme (remanenţe subconştiente, confuze, la nivel colectiv) sub formă de legende, tradiţii pline de un esoterism abstract şi de o simbolistică accesibilă numai iniţiaţilor, *, şi ascunsă minţilor profane. Această Cunoaştere-Mamă uitată, la care francmasonii Lojilor Albastre (cele ale primelor trei grade, începând mai ales cu al treilea) se referă simbolic evocând „Cuvântul Pierdut" asociat cu învăţătura lui Hiram, maestrul arhitect al Templului lui Solomon.

Deşi lldelă tradiţiei şi simbolismului (lucru care o onorează şi care nu se poate spune despre cealaltă obedienţă masonică), Marea Lojă a Franţei nu pretinde, efectiv, să „ducă mai departe tradiţia „îngerilor păzitori ai cerului". Fiindcă spre deosebire de

Eu sunt cel cure subliniez.

195

alte societăţi iniţiatice, ea a uitat sursa originală a tradiţiei Fiilor Luminii, a învăţătorilor veniţi din altă parte, la care se referă textele sacre ale tuturor popoarelor! Nu este un reproş, ci o constatare: în masonerie (ca şi în alte societăţi iniţiatice), depinde de fraţi – dacă sunt sensibili şi neoezoterişti – să întreprindă, individual, propria lor căutare pentru a reveni la „zei"; acei humanoizi care „au cunoscut" pe fiicele oamenilor şi care au născut „semizeii", primii moştenitori ai unei învăţături predate de taţii lor veniţi din cer.

Au avut oare acces francmasonii la acest „izvor X"? Se pare că putem să răspundem afirmativ, citându-l din nou pe prietenul nostru Bergier (op. cit., p: 134):

„Marele maestru al primei loje francmasonice din

Londra, Jean Théophile Desaguliers, francez de origine şi inventator al tunului care trăgea 23 de focuri pe minut, matematician şi savant, pare să anunţe apariţia „izvorului X”. Cartea sa, apărută în 1723, despre istoria şi a doctrinele francmasoneriei, insistă asupra importanţei matematicii şi prezice venirea unei cunoaşteri universale adusă din afara lumii”.

Desagulier, acest mason ilustru, acest inventator, era un om discret şi din această cauză se cunosc puţine lucruri despre el, printre care şi faptul că a fost prieten al lui Newton şi că l-a ajutat pe acesta în ultimele sale cercetări. Newton, omul excepţional care a fost, spunea: „Dacă am ajuns atât de sus, este pentru că eram pe umerii unor uriaşi”. Se referea oare în această afirmaţie pur şi simplu la gânditorii şi cercetătorii care i-au precedat sau era o aluzie voalată la o linie ocultă de iniţiaţi?

Dacă noi optăm pentru a doua afirmaţie din această alternativă atunci Desaguilers a fost pe semne una din verigile lanţului, un deţinător al unui fragment din „învăţătura ascunsă”, al Ştiinţei Pierdute care încă de atunci i-a permis să prezică „venirea unei cunoaşteri universale adusă din exteriorul lumii”.

Să încercăm şi noi (şi cu modestie) să „ne urcăm pe umerii uriaşilor” şi să mai formulăm o ipoteză. Simbolurile iniţiatice (masonice, rozacruciene, templiere etc) sunt eterne, universale şi originea lor se pierde în negurile protoistoriei. Este logic să ne

gândim că aceste simboluri (al căror sens iniţial a fost uitat, pentru multe dintre ele) au fost aduse de Instructori. Aceştia le-au încredinţat în păstrare unor oameni triaţi pe sprânceană, selecţionaţi (poate chiar condiţionaţi) pentru a fi transmise peste vremi şi depărtări până la noi. Nouă, celor de azi, luminaţi şi clarificaţi de descoperirile tehnologice din secolul XX, ar trebui să le înţelegem şi să le interpretăm prin intermediul unui

neoesoterism necesar decodificării lor.

liste, de asemenea, ciudat să remarcăm câte analogii sunt conţinute în tradiţia multimilenare a lui Jika – în plan simbolic şi iniţiat iccu terminologia masonică. Să dăm câteva exemple:

Jika: sora lui Atna (moartă) s-a reîntors în sânul Eternei Lumini.

F: M: – A muri = A trece, a se reîntoarce în Orientul Etern (spre lumina permanentă).

Jika: frecvente aluzii la „piaţa şi treptele mele”, la „maestru între maeştrii”, la „legea trinităţii” şi la „Fii luminii”.

Aceste formulări esoterice se regăsesc în francmasonerie şi denotă o sursă tradiţională comună. Ştiinţa Pierdută ne parvine de la cei pe care înaintaşii noştri îi numeau „zeii” şi pe care anumiţi esoterişti îi numesc „Superiorii Necunoscuţi”.

Oare aceşti zei, după ce au Semănat, nu vor reveni pentru a vedea ce s-a întâmplat cu cultura lor? Oare nu ne apropiem de momentul secerişului? Aceşti instructori humanoizi, obişnuiţi să folosească simbolurile, deţinători ai unei prodigioase cunoaşteri, nu aparţin chiar ei înşişi unui Ordin Iniţiat ic Superior de origine cosmică? Un fel de super francmasonerie din care decurg – indirectsocietăţile noastre secrete benefice, societăţile noastre iniţiatice deschise perfecţionării Omului şi a binelui umanităţii, spre gloria Marelui Arhitect al Universului?

Moştenitorii indirecţi ai acestei tradiţii bogate în datini oculte, francmasonii puteau foarte bine să uite că „Fii Luminii” din timpuri străvechi se alia undeva în galaxie şi că pregătesc – fără să se preocupe de ei – reîntoarcerea „Fiilor Zeilor”. Mai avem o şansă să prindem din mers trenul chiar dacă gradele înalte, în general, ignoră, cu ostentaţie OZN-urile şi tot ceea ce decurge din acestea pentru evoluţia umanităţii! Ce putem spune atunci despre influenţa malefică a grupului MJ12 (guvern secret

legat de micii umanoizi gri), despre această supermalâc „mondială” care ne conduce civilizaţia la haos? Acestea sunt subiecte fierbinţi pe care orice societate iniţiatică liberă ar trebui să le aducă la lumină, chiar şi lojele masonice, cu riscul de a elimina din rândurile lor pe ultraraţionalişti.

Cine îşi imaginează că, dacă noi nu ştim nici să citim şi nici să – scriem, ci doar putem să silabisim, suntem nătângi uşor influenţabili şi deci copţi pentru a adera la secta lor…

Fie, să visăm puţin… Dacă, în viitor, un „Maestru” s-ar prezenta ca „maestru printre maeştrii” la uşa Templului, nu ar fi el cu mult mai apt (mai presus de oricare, dintre Fraţi) să răspundă „chestorului” pentru a se face recunoscut? Oare atunci fraţii din Primul grad până la Serenissime Mare Maestru – ca discipoli – nu ar trebui să se închine Luminii unui Orient, care nu este din această lume?

Acestea sunt doar ipoteze? Cine poate şti? Să reţinem totuşi că întâlnirea cu aceşti Instructori ne va rezerva destule surprize; căci această întâlnire, putem să susţinem că sigur va avea loc într-o zi. Aici, pe Terra, sau în cursul călătoriilor spaţiale ce vor veni.

Sigur, demnii succesori materialişti al Părinţilor Bisericii, numeroşi savanţi (?) se străduiesc, din 1947, să înăbuşe adevărul privind astronavele (numite popular „farfurii zburătoare”) pilotate de făpturi „venite din îndepărtatele stele”. Cu toate acestea, pe aceşti umanoizi, noi nici mai considerăm zei, ci fraţi sau veri, care fac o vizită descendenţilor fiilor părinţilor lor, „zeii” şi „semizeii”. În acelaşi timp nu-i considerăm, cu siguranţă, drept „fraţii” noştri pe micii Gri care mutilează animale şi oameni sau care fecundează nenumărate pământene luate cu forţa, lucru pe care ni-l ascund guvernele din toate ţările (conform videocasetelor „Guvernanţii secreţi, îşi 2, în seria „Porţile viitorului”)?

Dar, sunt convins că această Tradiţie Solară a descendenţilor lui Samirza Roucatl Ilcliohim constituie una din părţile care lipsesc din Biblie şi această reprezintă pentru noi, oamenii, un eveniment fantastic, plin de consecinţe fabuloase. (Poate că acesta este unul dintre evenimentele care „miroase urât" din

198

manuscrisele de la Marea Moartă, disputate de diferite naţiuni... totuşi complice în păstrarea secretului revelaţiilor susceptibile să displacă tuturor marilor curente religioase ale planetei. Nu-i aşa că e bizar?). În ziua în care aceste „lăpturi celeste" vor reînnoda legătura cu noi, lista de socoteli cu responsabilii scandaloasei conspiraţii a tăcerii, fie că aparţin Bisericii ori Ştiinţei, va fi lungă. Căci va 11 atunci inadmisibil să mai tolerăm în continuare această politică a înăbuşirii. Hu însă nu ignor faptul că „de aici până acolo, multe pericole ne vor paşte, pe noi, „marginalii", cei care punem piedică dansului în cerc la balul făţarnicilor, bogaţilor şi al adepţilor sectei raţionaliste. Dar să reflecteze înainte de a mânui bâta, ceea ce pot încă să o facă, beneficiind de ignoranţa generală, întreţinută prin grija lor. Să reflecteze cu maturitate, căci s-ar putea să se ardă cu flăcările de recul (ale armelor de foc). Nu mai trăim timpurile în care noi nu eram decât o mână de „nebuni" care se băteau pentru a face adevărul să triumfe: Marc Thirouin, Aimé Michel şi cu Servitorul dumneavoastră. Alţi „nebuni" au venit să îngroaşe rândurile noastre: Robert Charroux (care, de altfel, nu „credea" în farfuriile zburătoare actuale!), Charles (îarreau, Jean Sendy, Câuy Tarade, Henry Durrant, fără să-i mai numim pe prietenii noştri din alte ţări: Peter Kolosimo, Leo Talamonti, Eric van Däniken, Andrew Tomas, Georges Andrews, Timothy Good, (care a publicat la începutul lui 1994 la Editura Presse de la Cele, o captivantă lucrare într-o nouă colecţie, pe care eu am onoarea s-o conduc: „Dosarele straniului".

Aceşti autori şi mulţi alţii, în caz de nevoie, vor reacţiona energic. Dacă unul dintre noi va fi „sinucis” sau „accidentat” (aceasta s-a mai văzut!) toţi ceilalţi vor face front comun, dezlănţuindu-se pentru a zdruncina apatia „minorităţii tăcute”. Şi apoi, va veni o zi, în sfârşit, când confraţii noştri jurnalişti vor 11 din ce în ce mai lămuriţi, că de patruzeci şi şase de ani (în 1993), savanţii aliaţi la ordin (uneori fără ca ei s-o bănuiască) sau cutare ori cutare VIP (persoană foarte importantă) cu o opinie sălbatică „anti-OZN”, pentru că este un trădător al speciei umane, îi consideră drept imbecili (şi odată cu ei şi pe cititorii lor).

199

spunându-le poveşti, cu baloane sondă 1, cu impurităţi la suprafaţa globului ocular sau cu „recăderi în atmosferă” (n.t. a unor resturi de la sateliţi artificiali). Această ultimă explicaţie oficială este prăjitura cu (riscă oferită de SFPRA (Serviciul de Studii a Fenomenelor de Reintrare în Atmosferă), organism oficia] asociat CNFS, Centrul Naţional de Studii Spaţiale din

Toulouse.

Înţelegeţi oare de ce comisiile guvernamentale asupra OXN ne ascund invariabil adevărul şi ne fac să înghiţim gogoşi? Vă mai îndoiţi oare că ministrul nostru al Cercetării şi marele şef al GFPAN, care este şi şeful SHPRA, „frecventează” Trilaterala (direct sau indirect) mafiei care guvernează lumea (în text Trilaterala Bilderbergers)? Deci dacă vă mai îndoiţi încă pentru suma modică de 19F, puteţi să vă procuraţi broşura „Cei ce trag sforile politicii şi economiei mondiale”, publicată de Henry Coston, B.P. 92 – 18, 75862, Paris Cedex, 18; aruncaţi mai întâi. O privire la pagina 17, paragraful „1989 Paris întâlnirea (Trilaterala: 41), apoi descoperiţi restul şi veţi 11 pe deplin lămuriţi!”

Atunci, totul este deja pierdut? Cu siguranţă cenzura îşi face încă datoria la radio, la TV şi în presă; savanţii

birocraţi, bine plasaţi, încă vor continua să sucească gâtul confraţilor lor care nu gândesc ca ei; vor fi presiuni, proferate ameninţări, dar Adevărul nu mai poate fi oprit din mersul său. În anii şi în deceniile ce vor veni, savanţii sinceri din ce în ce mai numeroşi vor avea curajul să se bată, şPei, pentru a „contesta” dogmele ortodoxiei, aşa-zise „ştiinţifice”, care într-un mod stupid, decretează ca imposibile realitatea OZN, staţionarea pe Terra a pseudo-zeilor în antichitate, noţiunea de subspaţiu şi existenţa

1 „Nu mai există imbecili cu gura căscată care să creadă în baloane sondă, în fantasme, în halucinaţii colective de fiecare dată când universul se exprimă în afara societăţii şi dincolo de tiparele de viaţă acceptate de ei” (Jean Cocteau în prefaţa la cartea „Black-out sur les soucoupes volantes”, de Jimmy Guieu, reeditată la editura Vaugirard).

— Pentru legăturile SHPRA cu organizaţiile secrete, vedeţi cele trei videocasete asupra „Guvernanţilor secreţi”.

2 (X)

vitezelor supraluminice, singurele care fac posibile călătoriile interstelare.

În SUA, unul dintre aceşti savanţi curajoşi s-a aruncat în vâltoare şi a acuzat (cu dovezile în mână) autorităţile (pe pontifi) că au influenţat dalele problemei, că au eliminat faptele jenante şi că au denaturat rapoartele cele mai relevante referitoare la OZN. L-am numit pe profesorul James McDonald de la Universitatea din Arizona care, în 1971, practic orb, a ieşit bâjbâind din stabilimentul spitalicesc unde era tratat, a chemat un taxi, cu care s-a dus într-un loc pustiu pentru a-şi trage un glonte în cap… după ce a bătut la maşina de scris o scrisoare disperată: … Frumoasă succesiune de reuşite, exact ca „sinuciderea” lui James Forrestal, care s-a spânzurat şi apoi şi-a înnodat în jurul gâtului un cearşaf de pat, l-a legat de o bară de la fereastră şi să aruncai în vid. Dar să revenim la cartea lui James McDonald, o lucrare zdrobitoare pentru anumite

canalii ale ştiinţei: „Obiectele Zburătoare Neidentificate, cea mai mare problemă ştiinţifică a timpului nostru”, din nefericire epuizată, după ce a fost publicată sub egida C? FPA (69, Str. Tombe-Issoire, Paris, 75014). O precizare importantă: CÂHPA nu are nicio legătură cu CÂHPAN, organizaţia de camuflare citată mai sus.

Toţi savanţii (începând cu astronomii) ar trebui să încerce să împrumute de la Biblioteca Naţională această lucrare de optzeci şi cinci de pagini. Dacă îi lasă indiferenţi, şi continuă să nege şi să cenzureze, cu atât mai dur va 11 şocul căderii lor! Dacă dimpotrivă, ci vor fi tulburaţi, se vor trezi şi vor deveni conştienţi că au fost „duşi de nas” cu teoriile sacrosancte ale pontifilor, atunci să nu ezite deloc şi să ia contact cu noi, „iluminaţii” şi „esoteriştii”! Personal mă angajez să respect cel mai strict anonimat astfel ca nimic să nu dăuneze carierei lor. Iii nu vor trebui să asiste la reuniuni publice şi nu vor trebui să se „descopere” în scrisorile pe care le vor adresa. Numele, adresa, numărul lor de telefon, vor fi de ajuns dacă vor fi scrise pe o hârtie pusă într-un plic cu un semn, număr, simbol la alegerea fiecăruia, pe care vor trebui să-l prezinte celui (purtător al aceluiaşi cod) ce va veni în contact direct cu ei. Asta-i tot... şi este puţin compromiţător.

Pentru a încheia cu această lungă digresiune care continuă divulgarea acestei tradiţii a lui Samirza Roucatl Meliohim, vă voi spune o anecdotă. Pe data de 13 mai 1977 la Societatea de Studii Psihice din Marsilia, am avut plăcerea s-o întâlnesc pe Lucienne Lemarie, clarvăzătoare, medium-psihometru –, venită la Paris să susţină o conferinţă. Numeroasele persoane din sală* „care au consultat-o au obţinut clarviziuni şi indicaţii impresionante arătând fotografii ale părinţilor în viaţă sau decedaţi.

La sfârşitul acestei şedinţe, în prezenţa Colettei Tiret şi a lui Pierre Baylac (Preşedintele Societăţii de Studii Psihice din Marsilia) i-am dat Luciannei Lemarie un banal

caiet roşu de şcolar, menţinut închis cu ajutorul unui elastic, declarând simplu că este vorba despre un document important... Lucienne Lemarie l-a luat în mână, l-a palpat, s-a concentrat câteva clipe şi a pronunţat această analiză psihometrică:

— „Mă gândesc la săpături arheologice care vor trebui să aducă la lumina zilei ceva... ceva capital. S-ar putea să fie vorba de Perú, de Egipt... Va fi lung şi dificil: Vor fi demersuri administrative dar aceasta va conduce la... (Lucienne Lemarie ezita puţin asupra termenului, pe care voia să-l folosească). Cuvântul este poate tare, dar eu... cred că aceasta interesează umanitatea în întregimea sa. Este ceva exploziv... ceva care străluceşte ca soarele... Da, mă gândesc la soare..."

Evident, s-a înţeles că acest caiet era cel ce conţinea Tradiţia lui Samirza Roucatl Heliohim. Şi de-a lungul etapelor clarviziunii realizate de acest medium-psihometru, se observă, de asemenea, cât de aproape de adevăr este această clarviziune. Desigur, arheologia va juca într-o zi un rol în cercetarea vestigiilor lăsate de „zei": bineînţeles că vor fi obstacole administrative şi multe altele; desigur că reconstituirea unei părţi capitale din Biblie interesează întreaga umanitate. Desigur, în

1 Psihometria este capacitatea de intrare în contact prin intermediul unui obiect ce a aparţinut unei persoane cu persoana respectivă. (N.T.)

sfârşii, că Lucienne Lemarie avea dreptate să se gândească la Soare: pe de o parte, din cauza Tradiţiei Solare, pe de altă parte din cauza numelui Delsol: a soarelui!

„Întâmplarea"! va exclama scepticul. De altfel, nicăieri în acest poem şi în profeţia semizeului nu se vorbeşte de Perú şi nici de Egipt. Este adevărat, dar se pune problema piramidelor care se găsesc în ambele ţări. Mai mult, am strecurat în acest caiet o gravură

încredinţată de Lysiane Delsol (pe care ca însăşi o găsise în copia pe care o* moştenise), gravura reprezentând o frescă ce îi înfăţişa pe cei patru fii ai lui Horus în faţa zeului

Osirist, acele mici genii de origine solară, care reprezintă de asemeni ca şi constelaţiile ce trebuiau să păzească porţile cerului; aceste spirite ce îl ajutau pe regele mort în ascensiunea sa celestă, fie ţinându-i scara pe care el se urca, fie aducându-i barca pentru ca să se urce în ea (conform lucrării Histoire General des Religions, vol. „Les primitifs, l'ancien Orient", Librairie Aristide Quillet).

În concluzie, cum să nu îmi exprim recunoştinţa faţă de Maestrul Invizibil, care mi-a permis – graţie cercetării permanente în domeniul paranormalului – s-o întâlnesc într-o zi pe Lysiane Delsol, cea care mi-a încredinţat această fantastică tradiţie scăpată din mâinile zbirilor Inchiziţiei (Gestapoul, Biserica satanică) pentru a fi în sfârşit făcută public?

Hazardul nu are loc oricum. Suntem influenţaţi, suntem nişte instrumente şi sunt de acord cu Guy Tarade care (în „Soucoupes Volantes et Civilisations d'autre espace" ed. J'ai Lu) scria: „Autorii (Guy se referea aici la autorii literaturii de anticipaţie) sunt într-un fel „mediumuri" şi interpreţii forţelor ascunse care caută să comunice cu noi prin sisteme pe care nu le percepem cu simţurile noastre obişnuite".

Da, suntem „acţionaţi" şi am avut dovada întâlnind un om care, de ani şi ani primeşte mesaje tehnice (în stare de veghe) ce i-au permis să realizeze anumite invenţii. M-am inspirat din acest caz

1 Papirusul lui Hune fier, British Museum.

surprinzător pentru a scrie „Vocea care vine de aiurea" unde vom regăsi şi aventura cumplită a vizionarului Pierre Meslat.

Revelată prin grija mea cu acordul Lysianei Delsol, moştenitoarea Tradiţie Solare, saga lui Samirza Roucatl Ileliohim a fost în acea epocă (1973) complet ascunsă de către mass-media, dată uitării pentru a doua oară şi aruncată în cimitirul adevărurilor „asasinate" şi „defuncte"! Acest terorism intelectual, care a servit pentru a ascunde publicului ceea ce la nivel înalt se considera că acesta nu ar trebui să cunoască, nu va dura etern. Nu sunt singurul care protestează. Prietenul meu Olivier Rieffel, creatorul lui Crash Realite (Cărupare pentru dezvăluirea secretului asupra prăbuşirii OZN-urilor în lume) 2 rue du 2-Decembre-18.70 94360 Bry-sur-Marne, mi-a încredinţat această scrisoare deschisă pe care el o consideră o intervenţie explozivă şi care se intiulează:

„APARIŢIA CELEI DE-A V-a PUTERI".

„Mistic după tatăl meu, cartezian după mama mea, socialist după soţie. Peşti după zodiac, mai am oare posibilitatea de a judeca singur?

„Din toate, trei puteri principale au condus lumea. Noi examinăm aici efectele perverse ale acestor puteri:

1) Autoritatea religioasă: „clericii", „părinţii Fiilor lui Dumnezeu", profeţii, papii, episcopi şi preoţii care au făcut lumea să stea în genunchi, au umilit-o şi au culpabilizat masele, minţindu-le asupra adevărului ultim din zorii umanităţii până la primele răsărituri ale lumii, ei au cerut deja oamenilor să-şi îndoaie şira spinării, să-şi sacrifice adevărata lor natură, să-şi tortureze corpurile în numele lor. De la temniţele şi rugurile Inchiziţiei până la ayatolanii fanatici, criminali avizi de putere, clericii de toate speţele au iacut să însângereze mulţimi nenumărate (Dorim să subliniem cu această ocazie curajul profesorului Schwartzenberg pentru declaraţia sa în Parlamentul Europei în legătură cu SIDA în Africa, că Papa Ioan Paul al

1 SF Jimmy Guieu Nr 40 la Fd. Vaugirard.

doilea ar trebui acţionat în justiţie pentru

nonasistenţă faţă de persoanele aflate în pericol.)

2) Autoritatea politică: şefii de trib, suveranii, regii, preşedinţii, deputaţii, deţinătorii puterii temporare, gerontocraţii fosilizaţi sau tinerii lupi ambiţioşi au strivit, cu orgoliul lor, mulţimi de fiinţe umane care au fost deportate, dezrădăcinate, exterminate, în numele sacrosanctei „Ideologii" de a domni numai ei. Complet rupţi de realitatea vie a lumii, ei au cenzurat şi au asasinat libertăţile individuale; uzând de „dreptul lor natural" („justiţia"), „de inviolabilitatea pe care au legiferat-o, ei cangrenat şi cancerizat lumea, au ucis inocenţii săraci, copii şi au violat fără ezitare femeile.

3) Autoritatea financiară: banul-rege, de la baterea primelor monede până la cei care colectează impozitele, trecând prin angrenajul bursei; bancheri, economişti, perceptori fiscali adună şi divizează lumea, delapidând bunurile, natura şi oamenii-150.000 agenţi de impozite în Franţa în 1993. De la confesiune în Biserică la proces-verbal la Comisariatul 4 e poliţie şi în birourile băncii la scadenţă omul este continuu hăituit şi zdrobit de atâta putere, neavând nicio şansă să rămână vertical şi să se facă auzit.

4) Acum două sute cincizeci de ani, o a patra putere împuternicită de celelalte trei a venit să se alăture în mod natural acestui trio infernal: cronicarii presei, „mass-media" au invadat conştiinţele umane. Luând decizii în numele maselor asupra „dreptei gândiri", ei au hipnotizat întregul Pământ; prostind oameni şi împiedicându-i să gândească singuri, ziariştii religioşi, politici şi ştiinţifici (cei mai răi) cenzurează de mult timp ultimul adevăr. La ordinul celor trei puteri, ei au sterilizat lumea şi au îngheţat – definitiv conştiinţele. Fi au pregătit şi au pus în scenă conflicte care au provocat o panică greu de stăpânit: vânzări masive de zahăr în timpul războiului din Golf sau atentate încât Franţa întreagă s-a baricadat la ea acasă, până şi în cel mai mic sat. Două exemple simptomatice,

prinţe atâtea altele, ale comportamentului iraţional generat de atotputernicele mijloace de informare în masă puse în slujba manipulării.

205

Ziariştii (...) au născut coşmarul din lumea de astăzi. Amplificatori şi difuzori de credinţe şi temeri ancestrale. fără ca niciodată să aibă curajul să le supună unei reflecţii critice, ei perpetuează dimensiunile şi războaiele fratricide.

În 1975, Ira Hinhorn (de la Colegiul Invizibil; gnoza de la Princeton) ne-a adresat această scurtă scrisoare: „Mass consciousness is reading criticai mass". Care se traduce prin: „Conştiinţa colectivă a atins punctul critic". Prefigurare a unor zori noi atât de anunţaţi, această frază de bun simţ reprezintă profeţia apariţiei celei de „a cincea puteri", cea a popoarelor Terrei, eliberate, din lanţurile lor în câteva locuri ale planetei, ei se ridică împotriva oricăror piedici fluturând stindardul adevărului. Această conştiinţă colectivă născută în mod natural după milenii de glaciaţie va crea secolul XXI. Tremuraţi, voi puteri temporare obscure şi obtuze, papi, preşedinţi, bancheri, jurnalişti! „Veţi fi surprinşi de evenimente fără să llţi capabili să le puteţi înţelege". (Carl Câustav Yung: „Un mit modern, Galliniard, 1960)

Noi ştim că americanii deţin în condiţii criogenice convenabile corpurile unor fiinţe humanoide de origine extraterestră.

Este cea mai mare ştire de la naşterea lui homo-sapiens. Clericii o ştiu, politicienii o ştiu, jurnaliştii o ştiu... poporul nu o ştie.

Olivier Rieffel

Bry-sur-Marne, 16 februarie 1993".

Dragă Olivier, ai dreptate, poporul nu ştie acest lucru dar revolta mea şi cea a tereştrilor din ce în ce mai numeroşi, pentru care paharul s-a umplut se va concretiza prin aderarea într-o zi la acţiunile energice ale ITL (Forţele

Terestre Libere), care nu sunt o ficţiune, chiar dacă sunt menţionate ca „imaginate” în cărţile mele 1: 131: 1 şi BBI: 2. Şi în acea zi „vor fi plânsele şi scrâşnet de dinţi”. Să completăm aceasta cu alt citat biblic, adus la pluralul de rigoare: „Cei care nu sunt cu noi sunt împotriva noastră”. Şi într-adevăr Mane, Theccl, Phnres; altfel zis, zilele lor sunt numărate!... (Aceste „profeţii” care interesează pe

duşmanii adevărului privitor la OZN-uri şi la extratereştrii, se referă şi la duşmanii adevărului fată de parapsihologic în sensul său cel mai larg. Şi la timpul potrivit, nu vor mai beneficia de protecţia înaltă de care beneficiază astăzi cei care se sustrag acţiunii salutare ale forţelor FTL...).

În jurul anilor 1960, am avut ocazia să anchetez la Marsilia pe o tâuără femeie, secretară într-o instituţie publică, care locuia cu mama ei în plin centrul oraşului. Pe aceste două doamne respectabile, neobişnuite cu „supranaturalul” şi, de altfel neîncrezătoare în privinţa manifestărilor lui, le vom numi Durând, întorcându-se de la lucru, ca în fiecare zi, pe la douăsprezece şi un sfert, Jeanne Durând şi-a găsit mama ocupată cu pregătirea mesei. Şi, ca în fiecare zi, tânăra femeie şi-a scos haina pentru a o pune în şifonier. Acolo o aştepta o surpriză neplăcută: aproape toată garderoba sa (rochii, taioare, paltoane) erau sfâşiate de sus până jos cu o lamă sau cu o foarfecă.

Atrasă de strigătul ei de stupefacţie, mama a venit în grabă şi a rămas cu gura căscată: s-ar fi zis că un vandal a avut plăcerea sadică să taie hainele în fâşii lungi, şi aceasta cu o regularitate care nu ar fi putut fi obţinută decât cu o lamă de ras aplicată asupra unei ţesături bineîntinse. Locuid singure şi primind foarte puţine vizite, cele două doamne nu puteau să-şi explice acest act de vandalism. A fost depusă o plângere şi rămăşiţele hainelor au fost supuse unui examen de laborator. Rezultatul m-a

pus pe gânduri: „aparent hainele fuseseră atacate de vapori de clor!” Mai este nevoie să subliniem caracterul scandalos de eronat, deliberat fals şi stupid al acestei explicaţii? Dacă s-ar fi infiltrat clor în apartament, fără îndoială că vaporii corozivi ar fi atacat şi perdelele şi feţele de masă, şi prosoapele, lenjeria, iar un astfel de miros iritant ar fi putut 11 simţit chiar de o persoană cu nasul înfundat. Or, nimic de acest gen nu fusese constatat. În plus, un gaz, nişte emanaţii acide n-ar fi putut acţiona în acest fel asupra ţesăturilor, tăindu-le în fâşii drepte şi egale.

Să examinăm o altă mărturie despre un caz asemănător însoţit de un fenomen de clarvedere. Mărturia provine de la doamna A.F. care locuia în La Ciotat (Bouches-du-Rhône). La vârsta de

207

şapte ani, doamna F. a asistat de câteva ori la o apariţie ciudată: în camera ei se forma un nor gros, gri închis şi oval care, puţin câte puţin, se transforma într-un personaj purtând tunică şi fustă oranj. Faţa sa era foarte slabă şi galbenă, ochii săi erau oblici, nasul său era lung şi subţire iar gura sa era dreaptă şi fără buze. Mişcările sale erau extrem de rapide (ca şi cum erau executate într-un ritm temporal diferit de al nostru, mai accelerat). Apariţia scria eu litere fine pe o tablă neagră într-o scriere ce părea străveche. Înainte de a dispărea, entitatea s-a a apropiat, şi era învăluită într-o aureolă de lumină albă intensă.

Misteriosul personaj a descris în linii mari destinul fetiţei, care la o vârstă atât de fragedă nu le înţelegea. Totuşi, pe la cincisprezece ani, fetiţa a avut un vis care i-a dat parţial, cheia viitorului său; se găsea acolo esenţialul: căsătoria ei care urma anumite neplăceri datorate comportamentului părinţilor săi, moartea viitorului ei soţ (pe care ea nu-l cunoştea încă) şi data exactă a morţii lui. Totul s-a întâmplat ulterior, conform visului ei premonitoriu.

La puţin timp după dispariţia soţului ei, doamna F. a auzit nişte zgomote, nişte lovituri înfundate, şi altele încă şi mai ciudate, care păreau a se desfăşura în unde, în vibraţii straniu modulate.

Afectată de aceste încercări, doamna F. s-a îmbolnăvit, întrebându-se dacă aceste fenomene nu erau fructul imaginaţiei sale dereglate. Medicul ei a recomandat-o unui psiholerapcut care a tratat-o... cu dezinvoltură! Pradă unei angoase din ce în ce mai profunde, doamna F. se închise în ea, neîndrăznind să mai încredinţeze cuiva „fantasmele" sale. Neştiind nimic despre fenomenele paranormale, această doamnă ajunsese să-şi imagineze că se va scufunda în nebunie. Şi într-o seară, doamna F. a ascultat la radio emisiunea „întâlniri cu straniul. Stupefiată.

1 Acest vis inel ude a şi o mare cruce de lemn pe care doamna F. O descoperise într-o zi în piaţa Jhserieii Sfântul Jérôme din Marsilia. Ori această cruce încă nu exista în momentul visului. Mai mult, doamna F. a locuit o vreme la Sfântul Jenune aşa cum văzuse în visul ei premonitoriu.

208

ca a aflat astfel că nu este singura care trăieşic nişte fenomene atât de deosebite. Şi alte persoane, perfect sănătoase mental, percepeau zgomote misterioase, vedeau obiecte deplasându-se singure, constatau uneori apariţii luminoase, olfactive, vedeau manifestări, materializări.

Dar atunci, gândi ea, eu nu sunt nebună! Doamna F. mi-a scris; am corespondat câteva luni şi i-am lacul o vizită. Am liniştit-o. Am statuit-o să citească anumite lucrări de informare şi în lunile următoare angoasele şi neliniştea care o distrugeau pe această doamnă au dispărut.

Departe de mine gândul de a mă considera un salvator. Nu eu am fost cel care i-a permis să învingă tulburarea, ci faptele care nu puteau 11 respinse, faptele reale, trăite de alte persoane şi reconstituite de unde;

aceste fapte i-au dovedit existenţa reală şi obiectivă a fenomenelor iar nu cea subiectivă (n.t.: „care (acea necesar apelul la medic”). Este desigur regretabil că doamna F. n-a întâlnit un psihiatru profund informat asupra fenomenelor parapsihice, (doamna F. fiind cât se poate de sănătoasă mental) care ar fi putut expliac acestei doamne, cum o fac şi eu, că anumite persoane dotate cu facultăţi supranormale, văd, percep, cutare sau cutare fenomene reale pe care alte persoane pot foarte bine să nu le perceapă. Fără să mai vorbim de ultraraţionalişti, care le neagă în bloc! Poziţie confortabilă care-i scuteşte să gândească şi să-şi explice.

Prezenţa invizibilului

Incidentul următor, care s-a petrecut prin 1994, a avut loc într-un mic oraş Oujda, situat în apropiere de frontiera dintre Algeria şi Maroc. În vecinătatea acestui oraş fuseseră construite vile confortabile, ce formau un sat şi în care trăiau familiile militarilor, unii la luptă, alţii în permisie. Doamna Dupont (respect astfel anonimatul său), soţia unui ofiţer, şi fata sa Marthe, în vârstă de optsprezece ani, ocupau una dintre aceste

209

vile. Spre ora. nouăsprezece, amândouă ocupate cu pregătirea dineului, erau în aşteptarea invitaţilor lor: un ofiţer (să-l numim Garcin) şi soţia sa.

Cu friptura în cuptor, doamna Dupont a sfătuit-o pe Marthe să meargă să se îmbrace pentru dineu. Tânăra fată urcă la primul etaj şi, în curând, mama sa o auzi mormăind nemulţumită că nu-şi găsea fusta în carouri. După ce a reflectat asupra zăpăcelii fetiţei sale, doamna Dupont i-a reminţit Marthei că fusta trebuie să fie în locul obişnuit, în şifonier, pe etajera cea mai de sus, din stânga. Acum a fost rândul fiicei să protesteze: că acolo a căutat, dar fusta nu este; şi nici în altă parte. Marthe s-a decis atunci să-şi pună o rochie şi s-a dus la baie pentru a-şi definitiva machiajul.

Mama ei i-a reamintit ora târzie şi Marthe, în grabă, a scăpat rujul care s-a rostogolit sub cada de baie. Tânăra fată, s-a aplecat, l-a luat şi a zărit atunci, sub baie, fusta sa în carouri. Dar în ce stare: rulată într-un ghem, deşirată, sfâşiată, în fâşii! (Ceea ce ne reaminteşte incidentul analog survenit la acea doamnă din

Marsilia când i s-a spus că hainele i-au fost sfâşiate ca urmare a „atacului" vaporilor de clor!)

La strigătele indignate ale Marthei, doamna Dupont a urcat şi a constatat înlemnită faptele. Ambele se priveau; uluirea a făcut loc neliiştii căci acest incident nu era primul de acest gen. De un anumit timp deja, hainele dispăreau. Totul sfârşea prin a le regăsi în locuri neaşteptate şi invariabil, tăiate, destrămate în bucăţi, Cine putea fi vinovatul? Ambele trăiau singure în această vilă cu o tânără femeie de serviciu (convertită la catolicism), o fată cumsecade perfect incapabilă de a comite astfel de lucruri.

Altă dată, uşa închisă s-a deschis singură sub ochii uluiţi ai mamei şi ai fiicei. Şi nici atunci femeia de serviciu nu avusese niciun amestec.

— Dar să revenim la acea seară, la momentul în care căpitanul Garcin şi soţia lui tocmai au sosit. Acesteia, doamna Dupont tocmai îi făcuse recent confidenţe relative la fenomenele inexplicabile care se produceau sub acoperişul casei sale.

Doamna Garcin fusese impresionată dar soţul ei raţional.

210

păstrându-şi picioarele pe pământ s-a mărginit să ridice din umeri când soţia sa i-a povestit ceea ce îi spusese prietena ei.

Noii veniţi au fost primiţi de ga/dă, şi căpitanul şi-a agăţat chipiul în cuier, în dreapta intrării. Martha i-a invitat să intre în sufragerie, dar, brusc, faţa sa a exprimat o teamă şi nu a putut să-şi reţină un strigăt. Urmărindu-i

privirea, ofiţerul şi-a întors brusc capul şi a înlemnit: chipiul pe care tocmai îl pusese în cuier îşi luase /borul şi se îndrepta spre terasă! Zăpăcit, ofiţerul a alergat după chipiul său şi l-a recuperat, de-a dreptul înmărmurit căci nu exista niciun suflu de vânt şi niciun curent de aer în acea vilă.

Foarte impresionat de acest fenomen care nu concorda deloc cu concepţiile sale pozitive, el le-a privit rând pe rând pe doamna Dupond şi. pe Marthe, întrebându-se: S-ar putea oare să existe ceva adevărat în aceste poveşti atât de „necrezut" pe care i le-au povestit soţiei sale? înţelegând semnificaţia atitudinii sale, gazda a crezut de cuviinţă să treacă să declare:

— Şi aşa se întâmplă de luni de zile, căpitane. Pălăriile îşi iau zborul, hainele dispar şi noi le regăsim sfâşiate, tăiate în bucăţi cu o lamă, inutilizabile. Uşile uneori se deschid singure, scârţâind; mânerele se învârt, apucate de mâini… invizibile!

Lăsând Marthei grija de a servi lichiorul de anason, doamna Dupont s-a reîntors la cuptor şi, puţin după aceasta, gazdele au auzit-o scoţând un strigăt. Neliniştiţi, s-au dus toţi în grabă acolo şi au găsit-o pe doamna Dupont buimăcită, arătând cu degetul spre fereastra bucătăriei: acolo, pe sol, ei au zărit tava cu friptură dar nu au înţelesmotivul strigătului de teamă.

— Dar priviţi pe fereastră căpitane! insistă doamna Dupond, foarte palidă.

— Este ceea ce am făcut, draga mea prietenă, dar nu văd nimic altceva decât acea tavă pe care nu ştiu de ce aţi pus-o pe pământ.

— Căpitane, nu am scos-o din cuptor! Acum un minut am auzit un zgomot bizar, de nedefinit. M-am întors şi am văzut tava zburând prin bucătărie şi îndreptându-se către locul unde s-a aşezat şi se găseşte şi în prezent!

Surprinşi, toţi s-au dus spre fereastră şi au făcut

atunci o constatare nu mai puţin uluitoare: friptura era pe jumătate devorată! în faţa expresiei meditative a căpitanului Garcin, doamna Dupont s-a grăbit să precizeze:

— Este cu atât mai inexplicabil cu cât friptura nu a fost scoasă din tavă! Vedeţi: nicio picătură de sos nu a fost răspândită pe sol. În rest, ea este încă fierbinte. Nu există nicio pisică, niciun câine aici iar maimuţele care fac gălăgie în cedrii din parc nu au părăsit ramurile. Nimeni deci nu a putut să se apropie de această friptură; totuşi, nişte dinţi au sfâşiat-o în bucăţi. Cineva a devorat-o pe jumătate. Dar un cineva invizibil, oricât de extragavant poate părea acest lucru!

În faţa aspectului dementţial al acestui incident, doamna Dupont a făcut apel la comisarul de poliţie care, amic al soţului său, s-a grăbit să se prezinte la ea. Familia Dupont a confirmat declaraţiile gazdei lor. Sceptic, comisarul a invocat posibilitatea unei farse, al cărui autor amator de glume proaste, a căutat, fără îndoială să se amuze pe seama lor. Doamna Dupont s-a revoltat în faţa acestei ipoteze la care poliţistul a răspuns:

— Cum eu nu cred (şi chiar deloc) în fantome, înfometate sau nu, vreau să vă rog să refaceţi în acest moment experienţa în faţa mea. Aveţi o bucată de carne pe care o puteţi pune în cuptor?

O pulpă de berbec deja pregătită se găsea de fapt în frigider în vederea mesei de a doua zi. Comisarul a rugat-o apoi pe doamna Dupont să-l aştepte un moment şi a revenit înarmat cu o sacoşă. La ordinul său, tava cu pulpa a fost pusă în cuptor şi doamna Dupont a aprins arzătorul de gaz. O dată făcut acest lucru, comisarul a închis el însuşi uşa maşinii de gătit şi a aplicat deasupra acesteia câteva sigilii. După care, toată lumea aştepta vorbind în bucătărie. Poliţistul glumea pe seama pretinsei fantome care se invită la mesele altora şi care nu va avea imprudenţa să recidiveze (el nu se îndoia de acest lucru deloc) chiar sub nasul său. De altfel, toţi martorii

experienţei aveau privirile ţintite pe uşa cuptorului şi pe sigiliile acestuia.

Trei sferturi de oră s-au scurs şi doamna Dupont a remarcat neliniştită:

212

— Nu simţiţi ceva, comisare?

— Nimic, doamnă Dupont. Fantomele au vreun miros? râdea el.

— Nu ştiu. În orice caz, noi ar fi trebuit să simţim deja mirosul fripturii pe cale de a se face. Or, nu simţim nimic!

Poliţistul încruntă sprâncenele: de fapt el nu simţise niciun smiros de friptură în bucătărie, şi toţi au început să-i pună întrebări neplăcute.

— Este ridicol! bombăni comisarul. N-am scăpat din ochi uşa cuptorului şi, constataţi odată cu mine că sigiliile n-au fost scoase.

ţ.

— De acord „admite căpitanul Ciarcin, dar aţi putea să scoateţi Sigiliile şi să aruncaţi o privire în cuptor pentru a şti de ce nu se face friptura?

Fără tragere de inimă, poliţistul a scos sigiliile şi martorii au scos o exclamaţie de uimire: cuptorul era gol! încet, cu o teamă uşor de înţeles, capetele s-au întors către fereastră. Marthe s-a jgrăbit prima dar a rămas înţepenită în pragul uşii: acolo, pe terasă, se alia lava cu friptură! Crudă, dar pe jumătate devorată!

— Acum, comisare? îl întrebă doamna Dupont. Aţi văzut, aţi constatat odată cu noi acest fenomen extraordinar. Cum o persoană buclucaşă ar fi putut, sub ochii noştri, să scoată tava din cuptor fără să rupă sigiliile de la uşă?

— Toate acestea depăşesc înţelegerea mea, mărturisi el. Eu am competenţa să arestez răufăcători… dar nu acest gen de manifestări supranaturale. Că sunteţi credincioase, eu nu văd decât o singură posibilitate – fără să vă garantez

de altfel: adresaţivă unui preot exorcist!

Copleşită de aceste manifestări, doamna Dupont a fost silită să – urmeze acest sfat. Dar n-a fost un preot care a răspuns la apelul său, ci chiar episcopul în persoană, însoţit de un părinte franciscan, amic al familiei Dupont. Imediat ce s-a aliat în pragul casei „bântuite", episcopul a primit în plină figură un număr de cartofi veniţi de la Dumnezeu sau de la diavol, cine ştie de unde! Natural, este uşor să râzi de o situaţie caraghioasă, dar aceasta nu schimbă cu nimic veridicitatea acestor fenomene, care au încetat după şedinţa de exorcism.

213

Pentru a încerca să le explice, a fost invocată influenţa unui marabout –, care voia poate să pedepsească (folosind magia neagră) pe tânăra femeie de serviciu arabă care se convertise la catolicism, liste posibil. Totuşi, cum să explicăm aceasta stranie manipulare a spaţiului şi timpului, dar şi a materiei care a constituit suportul acestui tur de forţă: să retragi din cuptorul închis cu sigilii o tavă şi s-o teleportezi în exterior, fără să rupi sigiliile? Telekinezie, dematerializare şi rematerializare? liste vorba cumva de farsele imputabile ale unei fiinţe trăind într-un univers paralel, pentru care materia universului nostru nu oferă mai multă consistenţă decât aceea a unui nor de fum? Dar în acest caz, cum ar putea o astfel de fiinţă să apuce cu mâinile (?) un obiect imaterial pentru ea şi material pentru noi? Şi foarte fierbinte pe deasupra!

A răspunde la întrebare, înseamnă de asemenea, a răspunde la nenumăratele întrebări pe care le ridică fenomenele de bântuire, de apariţii de fantome, cazurile de poltergeist şi alte deplasări de obiecte, uşile care se deschid singure!

Pierre Meslat, fantasticul medium din Épernay

Datorez şansa de a-l fi întâlnit pe Pierre Meslat revistei „Era Vărsătorului" (care în numerele sale 2 şi 3 i-a consacrat un articol sub semnătura lui Daniel Reju). În

1971, în cursul Turului Franţei neobişnuite”, soţia mea şi cu mine ne-am oprit la Épernay 3, în strada Abatorului, la acest medium extraordinar. Imaginaţi-vă, într-un imobil dărăpănat, două camere mizerabile:

1 Adept al sufismului (confrerie mistică) dotat cu puteri „supranaturale” (baraka), apt de a comanda anumitor forţe ale naturii, deţinător de secrete, de met ode de acţiune la fel de redutabile ca şi cele ale vrăjitorilor din Africa neagră.

— Se găsesc destule exemple în Universul fantomelor al lui Daniel le Ilemmerţ şi Alex Roudene (Albin Midiei), de asemenea în videocaseta Locuri 1 bântuite (N°5 din seria Port iile viitorului/ Dimension 7, BP37, 13266 Marseille, Cedex 08.

214

În prima cameră trăiau claie peste grămadă Pierre Meslat, soţia sa Marie-Jeanne… şi cei cinci copii! în cea de-a doua încăpere de doi metri pe trei, o masă, un fotoliu de nerecunoscut, un scaun, nişte cufere, teancuri de dosare şi, pe pereţi, tăieturi din presă consacrate acestui medium şi minunilor pe care le-a făcut.

De la intrare, această magherniţă în care Pierre şi familia sa erau constrânşi să trăiască, îţi provoca o strângere de inimă.

Există clarvăzători mai mult sau mai puţin serioşi care ţin tabinetele în cartiere de vază ale Capitalei, care primesc o clientelă de snobi, de dame bine şi de domni frumoşi, adesea preocupaţi de grava problemă de a şti dacă nu cumva câinele jos Medor (pierdut cu colier) va fi în curând regăsit, dacă alesul sau aleasa (extraconjugală) inimii lor ca cădea în curând leşinată în braţele şi în patul lor. Fie, trebuie din toate pentru a face o jjume şi dacă aceşti mici şmecheri smulg nişte bani de la nişte gogomani norocoşi, cu atât mai bine pentru ei, deşi eu dezaprob această manieră de a acţiona în măsura în care ei discreditează pe clarvăzătorii autentici. Dar aceasta nu

este treaba noastră.

Pierre Meslat avea, poate, (în 1972) treizeci şi cinci sau treizeci şi şapte de ani şi era foarte slab; faţa sa era marcată de monstruoasele nedreptăţi pe care a trebuit să le sufere. Ochii săi reflectau toată bunătatea lumii atunci când era emoţionat de nenorocirea cuiva. Când spun „lume" exclud, evident, acele lepre pe care aş putea să le citez cu numele... dar lucrurile fiind aşa cum sunt (legile!), îmi voi reţine cuvintele!

Să începem deci cu începutul. Mobilizat, Pierre Meslat, în timpul evenimentelor din Algeria a fost trimis în Africa de Nord. Seara, când el era de gardă cu alţi militari, aceştia se plângeau că „văd forme albe" în jurul lor, pe care le iau drept felahi şi ale căror paşi le aud. Invariabil, cercetările au rămas fără rezultat: niciun fel de duşman în sector. Pierre Meslat ridica din umeri, căci el nu văzuse nimic şi nu auzise nimic suspect.

În acea perioadă, Pierre nu cunoştea nimic despre fenomenele paranormale şi nici nu era preocupat în vreun fel de ele; el nu bănuia darurile extraordinare care stăteau adormite în el. Ceva, totuşi, din prima sa copilărie îi spunea că nu este ca toţi ceilalţi;

215

că, mai târziu, se va vorbi la radio, la televiziune, şi în jurnale despre el (acestea sunt propriile sale cuvinte; scriind acestea eu reascult pe magnetofon interviul care a durat mai mult de patru ore); de fapt, despre el s-a vorbit efectiv în ziare, la radio şi la televiziune (germană) în 1971. Această primă clarviziune, profeţie, s-a realizat.

Demobilizat, Pierre s-a întors în capitală şi a regăsit-o pe Marie-Jeanne, logodnica sa. Într-o zi, ambii au făcut o plimbare cu scuterul şi s-au oprit într-o pădure. Pierre a imobilizat scuterul, a scos cheia din contact şi, cu Marie-Jeanne s-au instalat la câţiva metri la piciorul unui arbore. Ca toţi îndrăgostiţii din lume, acest cuplu îşi făcea planuri de viilor: Pierre este mecanic; el îşi câştigă viaţa şi, deci,

se pot gândi să întemeieze un cămin.

În curând, cei doi tineri au auzit paşi care striveau frunzele moarte: ramurile trosneau în jurul lor şi, inexplicabil, o nelinişte surdă i-a cuprins căci aceşti paşi foarte apropiaţi n-au fost însoţiţi de vreo prezenţă vizibilă. Brusc, ei au realizat un lucru uluitor: scuterul lăsat la patru sau cinci paşi numai, de ei, dispăruse. Cum era acest lucru posibil fiindcă el păstrase cheia de contact în buzunar? Era un lucru incredibil, pe deasupra, ca cineva să i-l fi putut fura de sub nasul lor! Ei au început să-l caute îndepărtându-se în cerc, puţin câte puţin din punctul unde se găsea maşina. Fără succes. Trebuiau deci să facă autostopul pentru a se întoarce la Épernay şi pentru a depune o plângere pentru acest furt dar, retrecând prin locurile unde fuseseră aşezaţi, ei au constatat că scuterul este acolo: nici nu se mişcase deloc, nici măcar cu un deget, dar încetase să fie vizibil privirilor lor în timpul căutărilor!

Acest mister i-a intrigat în cea mai mare măsură, dar cum să-l explice din moment ce atunci ei n-auziseră vorbindu-se despre dematerializare sau despre poltergeist? Pierre şi-a reamintit ulterior un fenomen tot atât de misterios survenit pe când avea şaptesprezece ani: într-o seară, ieşind de la cinematograf cu un prieten, el a auzit ca şi prietenul său nişte paşi. Cei doi adolescenţi s-au grăbit, şi paşii erau din ce în ce mai rapizi în spatele lor deşi nimeni vizibil nu se afla pe urmele

lor. Paşii – l-au urmat pe Pierre până la domiciliul său. HI a încetat să-i mai audă atunci când a trecut pragul. Cum ar fi putut el să-şi imagineze că el era cauza inconştientă al acestui fenomen?

Pierre şi Marie-Jeanne s-au căsătorit. Au avut copii. Şi au luat în administrare, un magazin „Coop" la Choisy-en-Brie (Seinedu-Marne). Din acest moment, evenimentele au început să se precipite. Foarte adesea, în drumul lui

Pierre Meslat, becurile electrice ale magazinelor explodau! Spontan, cutiile de conserve săreau din etajere, rostogolindu-se pe pardoseală. Marie-Jeanne auzea copiii plângând în apartament, la primul etaj. Fa sărea din patru în patru trepte, în fugă, scara: camera era goală, copiii se jucau liniştiţi afară!

Altă dată, aşezat într-un scaun, Pierre dregea ceva acasă la el când, din nefericire, a vărsat acidul pe frigider. Lucrul nu era prea grav, pentru că frigiderul oricum trebuia dus la un vopsitor pen Ki a-l revopsi, ceea ce a şi făcut. Patruzeci şi opt de ore după ce frigiderul fusese transportat la meseriaş, un vecin de palier i-a atras atent lă că „frigiderul" său face un zgomot imens când compresorul reintră în funcţiune. Pierre a obiectat. Acest lucru sete imposibil pentru că frigiderul se alia la vopsitor şi că va răiviâne opt zile… Dar nu a contat explicaţia sa, pentru că vecinul a fost incomodat de zgomotul neobişnuit al acestui frigider deşi absent în toate nopţile următoare. O gălăgie pe care familia Meslat nu o auzea absolut deloc.

Aceste „reproduceri" de zgomote amplificate au fost înregistrate de multe ori după aceea, adesea cu un straniu decalaj de timp. un exemplu: către ora nouă sau zece dimineaţa se aud (din nou) zgomotele copiilor unei vecine coborând scara râzând şi vorbind şi îndreptându-se spre şcoală… unde se găsesc deja de o oră sau două! Altă dată este rândul unei vecine de deasupra să scape un obiect pe scară: se aude zgomotul obiectului, exclamaţiile de nemulţumiri ale vecinei. FI şi Marie-Jeanne ies pe palier: nimeni. Este ora zece, dar, după una sau două ore, această vecină efectiv scapă un obiect şi exclamă, bombăne, ridicându-l. Toate se petrec exact după scenariul perceput anterior! Aceste

„Replici" sunt uneori ecoul zgomotului produs în trecut, dar, alteori s-au produs efectiv în viitor şi au fost percepute anticipat! Astfel, într-o după amiază de

duminică, a fost auzit factorul poştal, paşii săi, sunetul soneriei binecunoscute şi lucruri percepute în absenţa sa căci, evident, nu există niciun fel de distribuire duminicală a poştei!

Neîncetata repetiţie a acestor fenomene i-a neliniştit pe membrii familiei Meslat care nu înţelegeau nimic şi au început să se întrebe dacă nu cumva toate acestea nu sunt altceva decât fructul imaginaţiei lor.

Noaptea, foarte adesea, Pierre Meslat auzea gălăgie în magazin: cineva trăgea de sertarul de la casă, mişca dulapul care adăpostea facturile şi hârţoagele administrative; cutiile de conserve se rostogoleau cu zgomot. O rapidă vizită dovedea că nu există hoţi. Chiar şi atunci când paşi grei, apăsători se plimbau prin magazin.

Aici plasăm un episod de asemenea bizar. Plecând de la Choisy-en-Brie către ora cinci dimineaţa, Pierre făcea tururi cu furgoneta pentru a se aproviziona. Timp de două luni, Pierre a remarcat că un vehicul negru cu tracţiune în faţă, transportând doi sau trei oameni îl urma. Acest vehicul îl depăşea sau rămânea în urmă şi apoi se oprea. Pierre făcea de aceea o manevră, accelera şi frâna la o anumită distanţă pentru a arunca o privire în spate: drumul cât se poate de drept fără nicio intersecţie era gol! Uneori, acest vehicul misterios îl dubla pe şosea, oprea într-o parte şi… dispărea în neant atunci când Pierre ajungea în dreptul lui!

Timp de un an, de fiecare dată când acest medium intra în depozitul magazinului, becurile explodau în drumul său: în cursul acestei perioade, Pierre a trebuit să înlocuiască patru sau cinci sute de bucăţi! Fără să înţeleagă, cât de puţin, ce ar fi putut provoca astfel de fenomene. Ne imaginăm confuzia şi uluirea acestui nefericit, se reîntoarce acasă într-o stare de nervozitate extremă, urmată de descurajare, deprimare în faţa acestor manifestări ale imprevizibilului. Întreprinderea de electricitate, sesizată, a venit să verifice instalaţia electrică

a magazinului şi

a marelui depozit (ară însă a putea să deceleze cea mai mică anomalie sau defect.

Uneori, doar punând simplu mâna pe frigider, Pierre făcea să sară siguranţele! Sau automobilul său refuza cu încăpăţânare să pornească. Pierre a început să se întrebe dacă, printr-un proces necunoscut, misterios, nu era el însuşi cauza involuntară a acestor întâmplări. Din nefericire, Pierre Meslat, un muncitor modest care nu urmaşe suficient cursurile şcolii, nu poseda nicio noţiune despre fenomenele parapsihologice (pe care le trăia în permanenţă) şi a respins aceste idei imediat ca absurde. 1: 1 fuma atunci o ţigară în automobilul său, se liniştea câteva momente şi, din nou, întorcea cheia de contact... şi de această dată motorul demara!

Ce se întâmpla dacă trebuia să înlocuiască acumulatorii vehiculului? Scântei de un metru apăreau brusc în jurul armăturilor şi aceasta de nenumărate ori în prezenţa unor matori înnebuniţi. Scânteile dispăreau la fel de brusc şi nu se găsea nici cea mai mică urmă de scurtcircuit sau de arsură: aparatul rămânea intact! în schimb, frigiderul magazinului, brusc înconjurat de flame, înceta să funcţioneze. Or, imediat ce apărea mecanicul, se constata că mai sus-numitul frigider reintra în funcţiune. Această „parafantomă" s-a reprodus adesea, chiar în prezenţa inspectorului lanţului de magazine "Coop" care a bănuit că Pierre Meslat trebuie să fie un om care se ţine de pozne.

Adesea, dimineaţa, Pierre pregătea comenzile pentru clienţii săi: doamna X va veni să ia patru pachete de biscuiţi şi două pachete de unt... şi Pierre şi-a dat seama brusc că el niciodată nu primise o astfel de comandă: el o pregătise „aşa", ştiind că doamna X urma să vină şi să cumpere exact această cantitate. Vă închipuiţi uimirea clientei când, la sosire, Pierre îi prezenta ceea ce ea se

pregătea efectiv să-i comande!

O altă clientă, doamna Y intră în magazin. În acest moment, Pierre a privit în mod automat o cuvertură aflată în ambalajul său de hârtie transparentă. Doamna Y a cumpărat acea cuvertură şi a revenit a doua zi pentru a mărturisi – foarte surprinsă – că ea nu avea nicio nevoie de cuvertură! Dacă i s-ar fi spus lui Pierre

că în acel moment, el a sugestionat-o fără să vrea pe această clientă, s-ar fi enervat cu siguranţă, mai întâi pentru că el nu credea (atunci) în sugestie, şi apoi pentru că era un om cinstit. Dacă i s-ar fi spus că pregătind comanda (încă neprimită) de la doamna X el făcea pur şi simplu dovada unei clarviziuni, Pierre ar fi râs atunci pentru simplul motiv că el nu credea deloc în aceste „baliverne”! Pentru el, clarvăzătorii, vracii nu erau decât nişte şarlatani.

Ne imaginăm deci calvarul lui Pierre şi al lui Marie-Jeanne, care refuzau să creadă în aceste „vorbe goale” şi, totuşi, erau confruntaţi zilnic cu aceste manifestări paranormale; aceste manifestări care s-au repetat timp de mai mult de şase ani.

Lăzi de conserve dispăreau timp de mai multe zile şi reapăreau; truse de chei se volatilizau şi apoi reveneau la locul lor. Singurele care dispăreau pentru totdeauna erau obiectele oferite de Pierre soţiei sale: o frumoasă carte de bucătărie, articole de îmbrăcăminte şi alte cadouri.

O brichetă, o cutie de chibrituri, un stilou săreau în aer şi cădeau pe podea, producând o enormă gălăgie! Când le ridica, Pierre le simţea „ca şi cum erau încărcate cu electricitate rece şi lipicioasă”.

Viaţa a devenit insuportabilă, şi Pierre s-a îmbolnăvit; nefericitul s-a umflat, corpul său i s-a acoperit cu o eczemă a cărei origine a rămas necunoscută şi pe care nimeni n-a ajuns să-l trateze. Incapabil să muncească, el a trebuit să abandoneze comerţul şi familia Meslat şi-a găsit refugiul la

Cramant (Marne), la părinţii lui Marie-Jeanne, unde au fost îngrămădiţi în două încăperi. Mizeria s-a instalat în căminul lor, unde au urmat şi alte manifestări, încă şi mai stranii. Auzeau paşi grei, un fel de zgârieturi pe pereţi, „ca făcute de foarfecele unor crabi”. Pe scară, o apariţie terifiantă: o formă verticală aurie, uşor ovoidă, terminată în partea de jos cu un fel de coadă de mormoloc pe care o ţâra pe sol, înconjurat de un abur slab luminos. Într-o seară, Marie-Jeanne s-a dus cu fiul ei de zece ani să ia apă din spălătorie, aflată lângă pivniţă (singura sursă de apă pentru această familie!). La apropierea lor, uşa s-a deschis şi ei au auzit

220

paşi care se apropiau: copilul a văzut atunci apărând misteriosul „mormoloc fluidic” da mama sa nu a văzut nimic.

Luminile se stingeau foarte adesea în locuinţa lor. În pat, Pierre şi Marie-Jeanne erau, brusc, scuturaţi, împinşi în sus, patul le era ridicat până la cincizeci de centimetri de parchet! Ei simţeau nişte atingeri; nişte mâini îi cuprindeau de gât, altele o trăgeau (fără brutalitate) de păr pe Marie-Jeanne. Voci venite parcă prin pâslă, îi chemau pe nume. O prietenă, întinzându-se pe pat, a fost violent proiectată pe podea.

Auzeau zgomote de picioare goale alergând pe pardoseală; o fereastră se deschidea, şi „cineva” sărea pe acea fereastră în fiecare seară, la aceeaşi oră, timp de trei zile. Un scaun se deplasa, venea spre ei şi îi înghesuia.

În 1970, Marie-Jeanne a descoperit, neliniştită, doi ochi care o fixau. Ulterior a sosit o scrisoare de la André Sanlaville (creatorul festivalului mondial de Magie, pasionat de fenomenele supranormale). Marie-Jeanne a fost uluită, regăsind sub antetul comercial al scrisorii cei doi ochi, servind drept etichetă, drept marcă lui André Sanlaville!

Într-o altă seară, Marie-Jeanne a văzut prin uşa

închisă un bărbat masiv căruia îi distingea trăsăturile. Apariţia a – dispărut. Şase luni mai târziu, surprinsă, Marie-Jeanne vede venind, în carne şi oase, de această dată, pe acest om voinic. Era doctorul Hubert Larcher (autorul remarcabilei lucrări Sângele poate învinge moartea, apărută la Gallimard), de la Institutul Metapsihic International care venea să ancheteze asupra cazului Pierre Meslat!

O femeie îmbrăcată după moda din vremea lui Louis XV sau XVI i-a apărut lui Pierre, foarte frumoasă în rochia sa, i-a surâs în timp ce el, a rămas fascinat, incapabil să scoată un sunet. Altă dată, apărea un cavaler din Evul Mediu, apoi un vizitiu de trăsură, o ectoplasmă, o formă fluidică!

Pierre „se vedea" aşa cum era la vârsta de zece ani, apoi aşa cum urma să fie la cincizeci! într-o seară, el citea o carte. Fără să ştie pentru ce, el s-a ridicat şi, uluit, a constatat că umbra sa (dublul, de fapt) s-a reaşezat înainte de a se dedubla în două

221

umbre, în două siluete negre, care s-au îndepărtat una de cealaltă, înainte de a dispărea!

Noaptea, copiii cuplului reacţionau (uneori violent) atunci când aceste fenomene se produceau în timpul somnului lor.

Când Pierre cădea în transă profundă, el se exprima în engleză, în germană, în franceza veche, în latină şi chiar în japoneză; în atâtea limbi pe care el nu le învăţase niciodată. Uneori, în cursul unei încorporări, o fiinţă dispărută vorbea prin gura sa, cu o voce de nerecunoscut... cu excepţia vizitatorului sau vizitatoarei venite să-l consulte pe medium. În aceste cazuri, nu era un lucru rar ca o femeie, auzind din nou vocea soţului ei defunct, să leşine.

Facultăţile de medium ale lui Pierre „s-au transmis" asupra unora dintre copiii săi; micuţa Dolores, de exemplu,

cade în transă spontan şi cu o voce care nu este a sa, pronunţă cuvinte în latină şi în franceza veche.

Când Pierre Meslat face o „încorporare”, el are impresia că se afundă gradat în apă îngheţată. În starea de transă profundă, pulsaţiile sale cardiace nu mai sunt perceptibile decât odată la fiecare două sau trei secunde…

Cât despre Marie-Jeanne, de la naşterea fiicei sale mijlocii, ea a constatat că propriile sale facultăţi psi s-au dezvoltat; ea poate în prezent să-şi însoţească, să-şi secundeze soţul, să îngrijească anumiţi bolnavi, să facă un diagnostic utilizând o fotografie (cu o meşă de păr a consultatului) a bolii de care acesta suferă.

Am putea consacra o carte întreagă vieţii stranii a lui Pierre Meslat, sutelor de manifestări care se produc în jurul său, folosind „jurnalul” în care el a notat zilnic, de ani, observaţiile sale.

Dar înainte de a aborda perioada actuală (1972) în care Pierre s-a devotat vindecării şi uşurării suferinţelor semenilor săi, să facem o revenire în trecut şi să reamintim că el a trebuit, din motive de sănătate să abandoneze cornetul. Pentru el, soţia sa şi cei cinci copii, îngrămădiţi în două camere la Cramant (cu apă curentă la pivniţă, în spălătorie), aceasta a însemnat o sărăcire rapidă. Aici începe (şi continuă din 1966 până în 1971 – notăm

222

În trecere ciclul de şapte ani!) o năucitoare escrocherie administrativă: dosarele sale de asigurări sociale, de alocaţii familiale se rătăcesc dintr-un oraş în altul şi el nu mai primeşte aceste ajutoare. Familia sa mai primeşte ocazional, o dată sau de dou-ori pe an! Marie-Jeanne se zbate, se prezintă la tot felul de servicii în primării, la administraţii şi la prefectură… etc. I se fac promisiuni, întotdeauna promisiuni. Dar este dificil de ţinut o familie cu… vânt! în curând Pierre, care era bolnav, este „tratat” drept trândav. Este acuzat că-şi lasă copiii în lipsuri.

Mânaţi de aceste necazuri, slăbiţi, disperaţi, membrii familiei Meslat continuă să fie hărţuiţi de manifestările supranormale cu efecte fizice, în apariţiile cărora nu ajung să creadă! „Oare nu suntem şi noi pe cale să ne pierdem raţiunea?” se întrebau ei neliniştiţi.

Marie-Jeanne a mers să-l implore pe primarul din Cramant, apoi a rugat jandarmii să le vină în ajutor, să facă o anchetă pentru a descoperi originea acestor fenomene. Jandarmii au vizitat locul, n-au remarcat nimic anormal şi au plecat. Frau totuşi numeroşi martori, gata să afirme realitatea acestor fapte. Dar ce contează martorii, pentru că aceste fantome nu există!

Aceşti oameni sunt un pic ţicniţi, asta-i tot*!

Mai târziu, devenind conştient de natura parapsihologică a acestor fcijomenc graţie, în special, scrisorii lui André Sanlaville care ulterior a anchetat acest caz, Pierre a arătat mai sus-numita scrisoare şi i s-a „râs” în nas: „Acestea sunt baliverne!” – Ce credeţi dumneavoastră despre această atitudine domnule comandant Tizane, dumneavoastră care, timp de douăzeci de ani cu multă inteligenţă aţi anchetat în acest domeniu?

În final, după josnicele intervenţii provenind de la „anumiţi părinţi” (unul dintre ei considerându-şi cariera ameninţată de aceste poveşti cu „casa bântuită”), s-a declarat cu fermitate că Pierre are nevoie de repaus. Voi trece peste comedia atroce care

1 Totuşi, martorii au fost supuşi la presiuni; s-a încercat să fie influenţaţi, să li se „orienteze” părerea către o cale contrară adevărului...

s-a jucat atunci: Pierre a fost închis într-un spital psihiatric la fel ca şi soţia sa. Iii au trebuit să stea cinci săptămâni acolo fără cea mai mică ştire de la copiii lor care le-au fost luaţi; doi au fost plasaţi într-un orfelinat iar ceilalţi într-o familie.

Şi calvarul a luat o formă nouă pentru acest om

nfefrricit şi pentru această sărmană femeie, perfect sănătoşi mental dar ignoraţi în ceea ce priveşte mediumnitatea cu efecte fizice. Lipsiţi de copiii lor, închişi în acest spital psihiatric unde ei nici măcar nu se puteau vizita, cum de nu s-au prăbuşit într-o veritabilă demenţă? Iii a fost supus la o cură de zgmn; cura odată terminată, în ciuda suferinţei provocate de această situaţie monstruoasă, el a reflectat şi şi-a rememorat tot ce i s-a întâmplat. Apoi a constatat brusc că loviturile în pereţi, zgomotele paranormale, fenomenele analoage celor pe care le cunoscuse deja acasă, se produceau acum aiciân camera de spital! Şi a înţeles – în fine! – că acest spital nu este bântuit: aceste zgomote, aceste manifestări sunt provocate de ceva care este în el. Din această clipă, transfigurat, el ştie care este atitudinea pe care trebuie să o ia, în momentul vizitei medicale.

— Domnule Meslat mai auziţi zgomote misterioase?

— Ce zgomote doctore? se prefăcu uimit Pierre.

— Nu mai sunt apariţii? Nu mai sunt fantome?

Şi fu rândul „bolnavului mental” să râdă:

— Cum doctore, dumneavoastră credeţi în fantome? Nu, eu am trecut într-o stare dar acum mă simt cât se poate de bine…

Nefericitul este „vindecat”. În câteva zile el poate să fie externat. Dar trebuia, în mod necesar, să fie pusă în temă şi Marie-Jeanne, să i se explice scenariul, să-şi „rolul”. Pe furiş, Pierre a părăsit camera pentru a ajunge în aripa de spital destinată femeilor. Pe culoar, el a trebuit să se oprească, neliniştit: acolo era un gardian! Fiind în pijama, bolnavul cum se putea pretinde un simplu vizitator? Ghinionul: gardianul tocmai îşi întoarce capul în direcţia sa. Priveşte înspre Pierre şi acesta, înmărmurit, îşi dă seama că gardianul nu-l vede!

Pierre înaintează, trece pe sub nasul gardianului care continuă să nu-l vadă. Câteva minute mai târziu, prietenul nostru îşi face o

scurtă apariţie la soţia sa, o pune la curent şi o şterge, revenind în camera sa pentru a-l descoperi acolo pe gardian; acesta, nemulţumit, dar foarte sigur de escapada sa îl întreabă pe unde a putut să treacă pentru „a dejuca supravegherea sa”! în zilele care au urmat, de mai multe ori Pierre Meslat – sigur de sine în prezentpărăsea camera sa, trecând pe sub nasul gardianului (care continua să nu-l vadă!) şi mergând la soţia sa pentru a regăsi la reîntoarcere pe gardian uluit, incapabil să înţeleagă cum acest diavol de om a putut să facă pentru a ieşi fără să fie prins pe culoar!

Fără să vrea, Pierre Meslat l-a sugestionat pe gardian, care, din acel moment a încetat să-l mai vadă! Deci nicio clipă această sugestie n-a fost voluntară; faptele s-au produs foarte apropiat de ceea ce tocmai am relatat noi.

În fine, cei doi aşa numiţi „dezaxaţi” au fost puşi în libertate; devenind conştienţi că mediumnitatea este la originea tuturor acestor fenomene parapsihice, de acum încolo perfect asiguraţi în ceea ce priveşte echilibru lor mental.

Din nefericire, bucuria libertăţii regăsite este de scurtă durată: autorităţile refuză categoric să le înapoieze copiii şi, din nou apare tristeţea, disperarea, demersurile pentru a li se face dreptate. În van! Pentru a-şi putea îmbrăţişa copiii (de două ori pe lună numai) ei trebuiau să depună în prealabil o cerere scrisă! Au trebuit să aştepte încă doi ani şi jumătate pentru a avea în preajma lor pe propriii lor copii.

În faţa unor asemenea nelegiuiri administrative, ce om cumsecade nu s-ar simţi revoltat? Societatea noastră a ajuns într-un asemenea punct de putreziciune, încât astfel de crime legale pot să fie comise fără nicio pedeapsă?

Marie-Jeanne, curajoasă, face menajul, reuşind, de bine de rău, să asiggure supravieţuirea acestui cămin

sfâşiat de injustiţie, de aversitate, strivit de încercări dar, graţie lui Dumnezeu, unit în această nenorocire.

Într-o noapte, Pierre Meslat i-a spus soţiei sale:

— Tu ai un punct dureros, la nivelul coloanei tale vertebrale.

225

Marie-Jcanne a rămas uluită: ca ascunsese soţului său această durere sfâşietoare pentru a nu-l nelinişti în timp ce ea se epuiza făcând menajul la diferite familii. Şi Pierre, cu blândeţe, a masat cu mâna zona dureroasă, a făcut pase şi, puţin câte puţin, durerea a dispărut. Pierre a fost uimit, cu siguranţă de acest rezultat căci el nu ştia că mediumnitatea sa se dublează de jJarul vindecării. Vom descoperi în cele ce urmează cu ce ocazie el a devenit conştient de aceasta.

Cu câtva timp înainte de a fi fost plasaţi în azilul psihiatric, soţii Meslat au avut onoarea de a Îi menţionaţi în presă: ziarele au vorbit despre „casa din Cramant bântuită de stafii”.

Parapsihologic au început să se intereseze. După ce soţii Meslat au fost eliberaţi, jurnaliştii au revenit, urmaţi de curioşi, de persoane necăjite de pierderea unei fiinţe dragi şi doritoare de a comunica cu lumea de dincolo. Pierre a primit pe aceşti oameni şi a constatat cu uimire că el este în stare să facă premoniţii şi încorporări. Rapid, el a realizat un alt lucru mai uluitor. HI ştia că cutare vizitator suferă de cutare organ ori că o anumită doamnă are un anumit simptom pe care el îl resimţea în propriul său organism! HI îşi aplica atunci mâinile pe partea bolnavă; uneori, în cursul zilelor care urmau, el se concentra, îşi focaliza gândirea, puterile sale parapsihice asupra acestui client, sau acelei cliente... şi aceştia erau vindecaţi sau uşuraţi!

Au început să sosească scrisori entuziaste: „m-aţi vindecat de boala aceasta şi de boala aceea”, „copilul meu este în viaţă datorită dumneavoastră”, „am regăsit

somnul”, „m-aţi lacul să slăbesc fără pericol în timp ce un cutare produs m-ar fi

1 Să se înţeleagă bine: acest termen defineşte pe cel care efectuează cercetări în multiple domenii ale parapsihologici, şi, în imxl sigur, nu pe clarvăzători, pe chiroinanţi, tarologi şi pe alţii care folosesc abuziv acest titlu (uneori fără s-o realizeze ei înşişi). Această rectificare vizează să pună limbile ceasului la ora exactă, corectând semnificaţia unui termen, fără a aduce însă o lezare validităţii clarviziunii sub toate formele sale evidente.

226

Îmbolnăvit, ele. Am putut să citesc nenumărate scrisori venite din Franţa, Europa, Africa şi chiar din China şi pol să fiu martor.

Într-o zi, soţia unui ginecolog a venit (în secret) să-l consulte pe Pierre Meslat asupra viitoarei sale sarcini, care nu era decât la începuturile ei. Fa era însărcinată de o lună. El i-a luat mâna şi, privindu-şi clienta, s-a concentrat, şi apoi i-a spus:

— Sunt dezolat că trebuie să vă decepţionez, doamnă, nu sunteţi însărcinată.

— Dar greşiţi! Soţul meu este ginecolog şi…

Pierre a surâs la reacţia sa şi i-a sugerat doamnei să meargă să se pregătească pentru ciclu dacă nu vrea să-şi păteze rochia, statuind-o să revină imediat după aceea. Neîncrezătoare, tulburată totuşi, clienta a ascultat şi a revenit puţin după aceea. Pierre şi-a concentrat asupra ei facultăţile sale parapsihice… şi în jumătatea de oră care a urmat, această doamnă, uluită a văzut reapărându-i ciclul! Starea congestivă a organelor sale a dispărut, dovedind cât se poate de clar că ea nu fusese însărcinată, aşa cum Pierre Meslat văzuse după o scurtă concentrare.

Cu o altă ocazie, o tânără fată a recurs la el din motive pur sentimentale: logodnicul ei o iubeşte oare cu adevărat? Ea voia să fie sigură. Este brusc foarte emoţionat dar el ascunde ceea ce tocmai a descoperit, un

lucru foarte deosebii de sinceritatea logodnicului! El o asigură pe tânăra fată asupra sincerităţii logodnicului şi o face să îi comunice adresa sa. O dată tânăra fată plecată, Pierre aduce imediat la cunoştinţa familiei sale că tânăra lor fiică suferă de o leucemie incipientă. Tulburaţi, părinţii o duc la examenul medical şi medicii confirmă exactitatea diagnosticului. Tratată la timp, bolnava este vindecată… şi asta fiindcă a consultat un clarvăzător asupra viitorului său sentimental!

O altă tânără fată trebuie să petreacă câteva zile la părinţi, pe, malul mării. Aflând vestea, un „film" dureros îl asaltează pe Pierre, şi el o roagă să renunţe la acest proiect. Nici nu poate 11

— Dacă clicii! îi săi nu au consultaseră modicul, Pierre Meslat le cerea întotdeauna să o facă înainte de a-i trata.

227

vorba despre aşa ceva, răspunse ea, dar vă promit că o să fiu prudentă. Ea a fost, fără îndoială, dar nu suficient căci a pierit înecată.

Să subliniem un fapt simultan tulburător şi elocvent: din momentul în care Pierre Meslat s-a decis să îngrijească semenii săi, să practice pentru ei clarvederea, fenomenele de bântuire, de poltergeist, apariţiile şi loviturile în pereţi ca şi alte sarabande care îi otrăveau existenţa au dispărut! Dacă el înceta, două-trei zile să vină în ajutorul bolnavilor, circul infernal reîncepea, hărţuindu-l pe el şi întreaga sa familie! Cu diverse ocazii, el a experimentat acest lucru, întrerupând practicarea darurilor sale de vindecare şi, de fiecare dată, hărţuielile reîncepeau, adesea şi mai agresive ca şi cum ar fi vrut să-l facă să înţeleagă că drumul. În viaţă era trasat cu hotărâre: el trebuia să îngrijească pe aproapele său! Numai cu această condiţie, sublimând şi canalizând energia psiho biologică sălbatică, focalizând-o pe semănul său în scopuri benefice, manifestările „parazite" au dispărut.

Şi drept recompensă, propria sa sănătate s-a ameliorat. Sigur, după mai multe şedinţe, după ce dădea cu generozitate din „Huidui" său, el se simţea deprimat, epuizat dar o noapte de repaus îi permitea să se recupereze deplin pentru ca a doua zi să-şi reia misiunea sa.

Să semnalăm cu această ocazie, că responsabilii direcţi ai scandaloasei suferinţe, au pierit unii după alţii, de moarte violentă! Desigur, Pierre nu a fost cu nimic implicat în aceasta; dar reacţiunea inversă la acţiunile oamenilor i-a lovit pe cei vinovaţi substituindu-se (mulţumesc Doamne) justiţiei oamenilor!

Astăzi (1972) mii de oameni aduc elogii celui care i-a vindecat, şi printre ei se află personalităţi care nu pot 11 neglijate! Tot atâţia martori gata să-l apere, dacă el ar fi atacat, şi cu ei ziarişti, scriitori, cercetători ai lumii paralele.

Până în octombrie 1972, Pierre Meslat, familia sa şi copiii lor au trăit în cele două încăperi mizere din Épernay. Economisind ban cu ban, privându-se de multe bunuri ei au putut, în fine, să

se instaleze la Paris, să închirieze un apartament în cât ierul al XV-lea. Acolo, puţin câte puţin, prietenul nostru a putut să amelioreze din nou necazurile vizitatorilor săi. Nu trăiau în bogăţie; începuseră o viaţă nouă, mai fericită. Pierre deşi primea din ce în ce mai mulţi clienţi nu era bogat. De multe ori, în faţa unei nefericite care îşi deschidea portmoneul, el refuza; căci dacă el a văzut acea femeie cu ochii săi, viziunea sa supranormală i-a arătat şi dificultăţile, luptele cotidiene cu care – sărmana se lupta… Sărăcia, foamea, injustiţia, josnicia oamenilor care îi lacuseră şi lui atâta rău Pierre n-a putut să le uite. Nefericirea, suferinţa îl însoţiseră în toţi aceşti ani. Gheara neliniştii a lucrat foarte adesea în pieptul său în timp ce ai săi crăpau de foame, tremurau de frig.

Eu nu cunosc nimic în ceea ce priveşte ştiinţele juridice, labirintul justiţiei dar pentru Dumnezeu, în faţa înspăimântătoarei injustiţii ale cărei victime au fost aceşti nefericiţi, cum de nu s-a găsit un singur avocat pentru a ridica mănuşa şi a obţine o compensare a daunelor suferite de aceşti oameni sărmani? Ca mulţi alţii în cazul lor, ei erau prea ignoranţi, prea modeşti şi „neînsemnaţi" pentru a încerca să reclame. Anii au trecut şi Pierre este mort de multă vreme, din nefericire, pentru a-i săi şi pentru cei pe care îi vindeca, ale căror necazuri le uşura, refuzând să primească plata dacă erau în necaz.

Soţia mea şi cu mine am păstrat amintirea sfâşietoare a celor patru ore petrecute în compania lui Pierre şi a Mariei Meslat. În camera minusculă, care servea pe atunci drept birou, noi am examinat sute de scrisori de la bolnavii vindecaţi exprimându-şi recunoştinţa faţă de acest om bun şi modest, ale cărui capacităţi şi daruri supranormale nu corespundeau deloc fizicului său umil şi şters. Noi am citit nenumărate scrisori, am parcurs multe pasaje tulburătoare şi am fost profund emoţionaţi văzându-l pe Pierre şi pe soţia sa începând să plângă recitind o scrisoare impresionantă: aceea a unui om care mulţumea taumaturgului din fipemay de a 11 redat, chiar dacă nu complet, vederea copilului său (1971), perrmiţându-i să distingă formele, pe care din

229

nefericire, era incapabil până atunci să le perceapă din cauză că se născuse orb!

Puţin înainte de a ne despărţi, Pierre şi-a pus mâna pe cea a soţiei mele. Monique şi cu mine am crezut că va face o previziune în privinţa noastră. Ne-am înşelat: previziunea spontană privea o persoană dintre prietenii noştri, din Marsilia, asupra căruia el ne-a dat uimitoare precizări, încredinţând anumite elemente de care noi n-aveam cunoştinţă, ceea ce a eliminat de la început ipoteza unui film telepatic.

Pierre mi-a spus după aceea: „Sunteţi foarte nervoşi şi munciţi prea mult; trebuie să vă odihniţi”. Eu lucrez, e adevărat, până la ore mici din dimineaţă şi sunt efectiv nervos. Dar mă bat cu morile de vânt? Şi atunci – stupid, recunoscun şir de cuvinte tari, puţin academice, mi-au adus reproşurile justificate ale soţiei mele!

Am părăsit deci fipemay, urmându-ne „turul Franţei insolite”. Mă simţeam bine, mai puţin nervos (autosugestia sau ştiu eu!). Am revenit după aceea acasă şi, puţin câte puţin, soţia mea m-a observat uimită: că eu nu mă mai enervam pentru fleacuri. Apoi am primit o scrisoare de la Marie-Jeanne: „Pierre se ocupă de voi. Vă supraveghează şi face în aşa fel ca să fiţi mai puţin nervoşi…”

Înainte de a trece la un alt caz revelator în domeniul paranormalului, să citim o anecdotă amuzantă. Daniel Reju (atunci redactor la Era Vărsătorului) şi alţi jurnalişti s-au dus la Pierre Meslat, pentru a-i lua un interviu. Ei au înregistrat un număr de detalii din viaţa sa, l-au întrebat despre experienţele sale, etc. Un curent de simpatie s-a stabilit între ei. Daniel Reju şi-a promis de altfel, să revină, pentru a organiza cu Pierre şedinţe de mediumnitate, pe care urma să le publice, în serial, în revista sa. După această primă întâlnire, Daniel şi confraţii săi au revenit la gară, punând pe peron valizele, magnetofonul, şi aşteptând trenul.

Făcând aluzie la puterile supranormale ale mediumului din fipemay, Daniel Reju şi-a fixat, în glumă, privirea asupra

valizei sale (bine închisă cu cheia) şi a pronunţat! „Valiză deschide-te!”

Şi valiza (totuşi închisă cu cheia) s-a deschis spontan, răspândind pe peron tot conţinutul său!

Dacă pe moment au râs de emoţie, după aceea au pălit de frică!

CAPITOLUL IX

Aceste proiectile care vin din necunoscut în 1969, pe atunci în vârstă de douăzeci şi unu de ani, Jean-Claude Pantel, angajat într-o mare administraţie marseieză, din Marsilia, mergea de mai multe ori pe săptămână să se antreneze la stadionul din bulevardul Michelet, seara după slujbă. Acolo, se întâlnea cu câţiva prieteni, sportivi ca şi el şi după antrenamente aceşti tineri mergeau pe jos pe Bulevardul Michelet pe Calea Prado şi luau autobuzul din Strada Castellane situată la doi kilometri de stadion.

Expresia Mens sana in corpore sano li se părea cum nu se poate mai potrivită acestor băieţi robuşti, muncitori şi de o moralitate perfect? aşa cum am putut să constat în cursul anchetei mele (întinsă pe mai mulţi ani). Cel mai tânăr din grupul de patru sau cinci prieteni, Jean-Claude Pantel, în afară de atletism, scria şi versuri şi compunea cântece. Unul dintre prietenii săi J. Panteri, după serviciu, se consacra două sau trei zile pe săptămână activităţilor unei asociaţii culturale străine cu sediul la un consulat.

Într-o seară deci, către ora opt şi juinătate, Jean-Claude Pantel şi prietenii săi, după antrenamentul lor, se îndreptau pe Calea Prado în direcţia piaţei Castellane. Pe şosea, circulaţia scăzuse;

1 Vedeţi vindecicaseta asupra lui Jean-Claude Pantel şi stranii săi vizitatori. Contacte Spaţiu-Timp.

puţină lume era pe trotuare. Brusc, trei sau patru pietre au fost lansate şi au că/ut aproape de tinerii sportivi. Surprinşi, aceştia s-au întors, inspectând aleea mărginită de platan, fără să ajungă să descopere autorul sau autorii acestei ploi de pietre. Se ascundeau oare ei în spatele arborilor?

După puţin timp” urinat căderea altor pietre, dar de această dată unul dintre băieţi a fost atins la şale. Detaliu surprinzător: deşi proiectilul era destul de mare în schimb, şocul foarte uşor nu a cauzat nicio durere. Şi în

continuare, nimeni pe şosea.

Puţin după aceea, doi dintre tineri au perceput o explozie de armă de foc, dar ceilalţi nu au auzit nimic; brusc, Jean-Claude a tresărit, şi-a întors brusc capul şi a coborât privirea: el a resimţit un mic şoc în pantof.

Uluit, el a constat că o lamă de ras se înfipsese cam jumătate de centimetru în călcâiul pantofului său!

Nu fără dificultate, el a scos lama – una dintre cele obişnuitepe care a aruncat-o, comentând această aventură deloc obişnuită. Nişte golani abili în lansarea de pietre mai treacă-meargă; dar nu s-a mai văzut o lamă de ras, chiar lansată la ţintă să se înfigă atât de solid într-un călcâi al unui pantof!

Băieţii şi-au reluat drumul şi pietrele au început din nou să cadă, apoi un mic obiect, lansat din spatele lor, a trecut în diagonală pe sub nasul lor şi s-a îndreptat spre stânga. Hi s-au oprit şi au constatat atunci că un domn, urcând pe bulevard în direcţia lor, a fost şi el surprins. Jean-Claude şi prietenii săi rămaşi perplecşi l-au abordat pe trecător ajuns în dreptul lor. Necunoscutul a declarat că a văzut, un mic obiect învârtindu-se rapid şi mergând să se înfigă într-un copac foarte apropiat de ei. Ei au privit acel copac şi au văzut o lamă de ras înfiptă cam un centimetru în scoarţă! înlemnit, Jean-Claude l-a întrebat pe trecător dacă a v-/ut pe cineva lansând pietre sau această lamă de ras. Răspunzând negativ domnul cumsecade, puţin curios, prin natura sa a mărturisit că nu înţelege nimic şi şi-a continuat drumul.

Un nou jet de pielre, un pic mai departe, şi trei monede: două de douăzeci de centime şi una de zece, pe care tinerii

le-au adunat, râzând de această dată. În Piaţa Castellane ei s-au separat, luând fiecare autobuzul de care avea nevoie, Jean-Claude mergând pe acelaşi drum după aceea cu unul dintre prietenii săi pentru a ajunge la

domiciliu; şi acolo, ieşind din autobuz, a plouat încă odată cu pietre din ce în ce mai numeroase, venind parcă mereu să se aşeze la încălţămintea tânărului compozitor.

Părăsindu-şi prietenul ei a intrat în casă protejându-şi capul cu coatele, urmărit fără încetare de o grindină de pietre.

Toate aceste proiectile venite din necunoscut – pietre, lame de ras, monedeau fost atinse de Jean-Claude Pantel şi de prietenii săi; temperatura lor cranormală deşi adesea, în caz de poltergeist aportul de obiecte este însoţit de umezeală şi căldură.

Această păţanie urma să fie prima dintr-o lungă serie de evenimente, de fenomene de manifestări când stranii, când fantastice sau terifiante care trebuiau să dureze doi ani! (Mult mai multe în realitate aşa cum am putut să o verific după redactarea acestei cărţi.) Numărul, diversitatea acestor fenomene este de o aşa manieră încât noi am trebuit să le rezumăm, să le spunem schematic, forţându-ne totuşi să respectăm cronologia fără să ne preocupăm de ziua exactă în care ele s-au produs.

Năzdrăvănile invizibilului

Ora nouăsprezece pe terasa cafenelei din Bulevardul Athenei, în apropierea scării monumentale a gării Saint-Charles din Marsilia.

Jean-Claude, J. Panteri şi alţi băieţi luau un apetitiv (sirop sau suc de fructe, niciodată alcool!). Brusc, un tub de neon a traversat şoseaua (mult mai încet decât dacă ar fi fost lansat de cineva) şi a explodat sub scaunul lui Jean-Claude. Ne închipuim uluirea clienţilor care, nevăzând sosirea tubului de neon şi-au imaginat că vinovaţi sunt aceşti tineri care se amuză! Vă puteţi

Imagina încurcătura lui Jean-Claude în faţa tovarăşilor săi, care începuseră şi ei să-l privească cu suspiciune: nu este curios că aceste fenomene insolite, derutante se produceau doar în prezenţa sa? Desigur,

prietenul lor nu face absolut nimic dar faptele sunt fapte. Dacă el este absent, ei nu constată nimic anormal. – „Suspectul” a trebuit să recunoască adevărul acestei afirmaţii. Ieri de asemenea, la birou, un pumn de agrafe a fost proiectat asupra lui în prezenţa unei dactilografe… care şi-a imagint cât se poate de evident că au fost arun Gate chiar de el…

În timpul conversaţiei lor ceasul lui Jean-Claude a sărit literalmente de la mână, a zburat şi a dispărut! Fără îndoială că a căzut pe jos? A fost găsit într-o bună stare de funcţionare sub un ghiveci de flori. Detaliu uluitor: cureaua de ceas dintr-o ţesătură neagră a rămas în continuare în jurul încheieturii mâinii băiatului. Cum a putut ceasul să „zboare”? Faptul în sine sfida raţiunea, presupunea o manipulare a parametrilor noştri spaţio-temporali, o acţiune care se exersa din afara dimensiunilor noastre!

Ora douăzeci şi unu şi treizeci. Ei au ajuns la cinematograf în pauză şi s-au instalat în fundul sălii… Aproape imediat, destul de departe în faţa lor a, căzut oblic un obiect din balcon nu foarte mare dar imposibil de identificat.

Apoi s-au făcut auzite lovituri de la picioarele rândului de scaune; aceste zgomote se apropiau şi misteriosul obiect „hoinar” a sfârşit prin a se opri… sub ochii lui Jean-Claude. Acesta, puţin neliniştit, s-a aplecat, l-a pipăit şi a găsit, în fine că era un fel de grilă metalică similară unei site de chiuvetă de la un restaurant! Un moment mai târziu, un alt obiect a căzut din nou din balcon… a urmat acelaşi drum, a lovit succesiv diversle rânduri de fotolii, de scaunc şi a venit să-şi piardă puterea la picioarele aceluiaşi invariabil „vizat”! De această dată era un banal robinet de cupru!

Cum este posibil ca două obiecte metalice să cadă mai întâi în diagonală şi apoi să se plimbe de-a lungul rând ifiilor de fotolii, de scaune lovind succesiv fiecare picior al

acestora pentru ca în fine, calm să vină să ajungă sub scaunul băiatului?

235

Ora douăzeci şi trei şi patruzeci de minute. Grupul de prieteni părăseşte cinematograful şi urcă pe Strada Canebière. Pe trotuarul din stânga depăşeşte „Sex-shop” şi în faţa hotelului Noailles intră în pasajul subteran care îi conduce în Strada Thubaneau pentru (această scurtătură traversând un rând de case) a ajunge în bulevardul Dugommier.

Ei s-au angajat în acest larg pasaj „subteran” (situat la acelaşi nivel cu Canebière) şi au auzit o monedă făcând zgomot în spatele lor. Ei.au ridicat-o râzând: acest gen de fenomen sfârşeşte prin a deveni obişnuit. Au mai mers câţiva metri şi Jean-Claude s-a oprit arătând o placă de metal, fără îndoială de la o gură de apă, care tocmai s-a ridicat pentru a se deplasa prin faţa lor ca o săgeată! Ceilalţi n-au văzut nimic, totul deslaşurându-se foarte rapid. Acolo, pe peretele din dreapta era desigur conturul cavităţii, amplasamentul dreptunghiular destinat să primească placa dispărută, dar Jean-Claude n-a avut oare o halucinaţie? Ei au început să se grăbească, au alergat până în colţul pasajului care dădea în Strada Thubaneau pentru a constata că acesta era închis cu o grilă. O grilă care n-ar fi putut permite unei plăci de 30 cm pe 40 cm să o traverseze.

Jean-Claude Pantel şi prietenii săi fac cale întoarsă, urcă pe Canebière şi merg pe bulevardul Dugommiere până în staţia autobuzului. Ei aşteaptă, vorbind despre acest nou incident şi, în spatele lor, se produce un mic şoc într-un perete. Se întorc uluiuţi: placa de fontă este acolo, pusă în dreapta, lipită pe perete. Dar e oare chiar aceeaşi pe care Jean-Claude a văzut-o „dezlipindu-se” şi zburând pentru a dispărea în interior în ciuda prezenţei grilei? Prietenii săi se îndoiesc, totuşi se duc spre placă, aleargă din nou în pasaj şi constată că placa intră perfect,

milimetric, în conturul gol. Ei trebuie să admită că este chiar placa de fontă pe care Jean-Claude a văzut-o ridicându-se şi trecând pe sub nasul său!

Cei patru prieteni o pun din nou la locul ei şi apoi se grăbesc către staţia de autobuz, unde, exact în locul în care descoperiseră placa ei găsesc o piesă de un franc în echilibru pe muchie!

236

Într-o altă seară, către ora opt, pe bulevardul Notredame circulaţia era slabă. Un zgomot de metal răzuit i-a făcut să se întoarcă: de această dată, era o placă grea de canal de scurgere care îi urma, răzuind solul apoi ridicându-se la douăzeci de centimetri înălţime pentru a-i depăşi într-un salt! Băieţii, fără respiraţie, îngheţaţi, o văd brusc lovind succesiv, cu zgomot, barele de şoc la trei automobile care staţionau la marginea trotuaruloui! Se duc acolo în grabă: nici cea mai mică denivelare, nicio zgârietură pe barele de şoc. Şi totuşi zgomotul auzit le dădea voie să creadă că astfel de lovituri trebuie să fi lăsat semne foarte vizibile. Nimic! Placa grea a mai făcut câţiva metri şi a căzut pe sol, spărgându-se în două bucăţi care au rămas una lângă alta. Cum a putut ea să se rupă căzând de la o înălţime de numai douăzeci de centimetri? Ce fantastică energie dinamică trebuie invocată pentru a explica „levitaţia” şi „propulsia” acestei grele plăci de fontă?

După acest spectaculos incident, o nouă ploaie de monezi. Jean-Claude şi prietenii săi urcă pe bulevard până în dreptul automobilului lui Jacques dar, înainte de a ajunge la Citroën ei zăresc un bec electric pe cale de a traversa liniştit şoseaua! Un bec electric luminând, care se va aşeza nu departe şi se va sparge explodând! Ei mai văzuseră deja becuri „hoinare” (fără joc de cuvinte!), dar niciodată un bec aprins! Odată, chiar, unul dintre aceste becuri a căzut la picpoarele lui Jean-Claude şi s-a auzit un mic zgomot ca de monedă, fără să explodeze, în globul său

fiind detaşată o bucată de sticlă care desemna un „opt” perfect! mai fusese de asemenea şi o mică linguriţă îndoită care înţepa o banală bucată de hârtie albă fără nicio inscripţie. O clemă era ataşată acestei bucăţi de hârtie pliată în patru.

Jacques i-a urcat pe prietenii săi în automobil şi le-a propus să meargă să bea un pahar la el acasă. Ajunşi la destinaţie, Jean-Claude a observat un obiect întunecat, cilindric de vreo douăzeci de centimetri ieşind din Citroën pentru a dispărea Dumnezeu ştie unde… Tinerii au început să urce scara şi brusc Jean-Claude a exclamat: misteriosul obiect este acolo, în faţa lor şi îi preceda zburând în aer. Surprins, Jacques a recunoscut atunci bobina de

237

rezervă de la automobilul său! Această bobină care, dematerializându-se din cutie, s-a rematerializat în exterior pentru a se dematerializa încă o dată înainte de a se rematerializa pe scară! Jacques urcă în viteză treptele şi ajunge să apuce în zbor bobina nouă pe care o recunoaşte: în rest, verificarea fiind făcută, cutia în care fusese bobina este găsită goală şi deci sus-numita bobină era aceea care alesese libertatea!

O noapte cu stafii

Jean-Claude şi câţiva dintre prietenii săi au fost invitaţi la Toulon la căsătoria unui cuplu dintre prietenii lor: Jacky şi

Colette. Doamna Duval, mătuşa căsătoritei le-a oferit ospitalitatea. Ambianţă simpatică şi relaxată căci tinerii trebuiau să se mulţumească cu o cameră cu un pat mic cu două saltele pneumatice şi un pat pliant. Nicio problemă şi într-o bună dispoziţie Jean-Claude, cei doi prieteni din Marsilia şi Gerard, un rugbyst din Toulun au acceptat să se culce într-o astfel de manieră boemă.

Doamna Duval a tratat cu gentileţe această tinerime care îi invadase casa şi i-a sfătuit pe Jean-Claude şi pe Gerard să meargă să împrumute nişte pături în plus de la

un vecin din vila din apropiere. Ducându-se acolo, o banală ploaie de pietre i-a însoţit. Vă imaginaţi neliniştea rugbystului căruia Jean-Claude a omis să-i vorbească despre talentele sale de medium, cât se poate de involuntare…

Ajunşi în faţa vilei din apropiere, pietrele au început să plouă lovind ferestrele. Vecinul i-a primit pe vizitatori vădind semne de nelinişte: el declara că a auzit focuri de armă. Jean-Claude ştia că nu era nimic de genul acesta dar se întreba de ce în interiorul vilei şocurile pietrelor în voleţii ferestrelor luase amploarea unei detonaţii. Vecinul a telefonat poliţiei care a sosit destul de rapid.

a luat depoziţiile „martorilor”, şi au organizat o cercetare a zonei care nu a condus la găsirea aruncătorilor ascunşi.

Odată poliţia plecată, Jean-Claude şi Grard, asiguraţi cu cuverturi, au plecat. Înainte de a se reîntoarce la doamna Duval, Jean-Claude a făcut un drum cu maşina până la părinţii săi din Toulon pentru a le semnala că se va culca cu prietenii săi la mătuşa tinerilor căsătoriţi. În timp ce se deplasau cu maşina, el şi Gerard au auzit brusc un şoc sonor în caroserie: era o piatră mare… care îi urma! Ei s-au oprit şi piatra a căzut alături de vehicul, pe care nu au găsit nici cea mai mică denivelare!

Au revenit la casa doamnei Duval. O bilă de biliard a sosit – planândşi căzând la picioarele lui Jean-Claude care a ridicat-o. un moment după aceea, pe scara ce ducea la apartamentul gazdei lor ei au constatat că o piatră de dimensiunea unei portocale îi preceda zburând în aer pe deasupra treptelor. La fiecare palier depărtându-se când la stânga când la dreapta, ea lovea cu forţă în uşa locatarilor. Jean-Claude a reuşit să prindă piatra buclucaşă şi a urcat în grabă pentru a nu fi obligat să răspundă la eventualele întrebări ale locatarilor deranjaţi!

Intrând la doamna Duval, a fost desigur forţat să-i

explice motivul pentru care el aducea în plus faţă de cuverturi o bilă de biliard şi o piatră mare. Surprinsă la început, mătuşa a sfârşit prin a recunoaşte că ea a auzit vorbindu-se despre fenomenele de bântuire, poltergeist şi alte deplasări de obiecte. Unii dintre invitaţi erau sceptici dar Gerard, rugbystul, care asistase „la acest antreu” („felul principal” nesosind decât mult mai târziu în miezul nopţii!) nu se simţea prea bine. A placa un adversar sau a opri o minge ovală nu era un lucru care să-i facă frică, dar a juca cu o minge de biliard sau o piatră mare lansate de Invizibil, aceasta îl făcea să-i treacă fiori în spate.

Cineva a tras un chiot de exclamaţie şi a îndreptat un deget tremurând spre fereastră: o bilă de oţel care, cu un moment mai devreme fusese aşezată pe masă se găsea acum la marginea ferestrei…

Ora unu treizeci dimineaţa. Jean-Claude, Jacques, Paul şi Gerard s-au instalat în camera pusă la dispoziţia lor: Jean-Claude

239

În palul îngust, Jacques în patul pliant, Paul şi Gerard pe saltelele pneumatice, liste vară şi noaptea este înăbuşitoare; fereastra este larg deschisă şi fiecare doarme. Lovituri surde, ciocănituri în pereţi şi plafoane îi trezesc pe cei ce dorm. Jean-Claude aprinde lumina şi zgomotele încetează imediat. Se discută câteva minute asupra acestor manifestări de bântuire clasice (nu pentru rugbyst care rămâne ferm nemulţumit) şi se stinge din nou lumina. Zgomotele revin în întuneric apoi se aude un şoc foarte puternic. Jean-Claude reaprinde lumina şi toţi patru se ridică surprinşi: în mijlocul camerei, pe parchet, tronează o Sfântă Fecioară din fildeş!

[în 15 ianuarie 1993, la domiciliul lui Jean-Claude noi am fost vreo zece persoane care am constatat că o statuie din bronz a lui Iisus din bronz de vreo patruzeci de centimetri înălţime nu nu se mai afla în nişa din zid situată la doi metri înălţime. Noi am ieşit şi uluiţi am constatat că

acest Christ se rematerializase în exteriorul casei pe una din treptele scării de acces!]

Ne reîntoarcem la „noaptea bântuirii” de la Toulon, care a umat căsătoriei lui Jacky şi Colette în momentul în care Sfânta Fecioară din fildeş este descoperită în mijlocul parchetului. De unde venea ea? Este prevenită doamna Duval care declară că această sfântă fecioară se găseşte într-un colţ, pe o etajeră, lângă un piedestal pe care se alia o altă statuetă, mai mare dar de asemenea din fildeş reprezentând maratonist antic, aşezat, care era preocupat să-şi scoată un spin din călcâi.

Statuia sfintei fecioare este repusă în locul ei şi brusc, apare bila de biliard, care se ridică în aer şi loveşte cu forţă plafonul, făcând acolo o gaură înainte de a recădea greu pe sol. Rugbistul, foarte palid, literalmente „defazat” bâlbâie cuvinte, fraze incoerente, afirmând că va pleca la Roubaix sau la Strasbourg! Reacţie care mai târziu îi va face să râdă din plin pe ceilalţi!

Toţi se duc la culcare, fiecare forţându-se să nu se mai gândească la acest „vacarm” şi sperând astfel să-şi regăsească

240

somnul. Jean-Claude resimte o respiraţie rece trecând pe deasupra lui ceea ce-l uimeşte, din cauza căldurii din jur. Simte de asemenea o curioasă presiune pe piept şi pe braţele alungite de-a lungul corpului. Neliniştit, el cere prietenilor săi să facă lumină şi apoi rămâne uluit, descoperind motivul tulburării sale: corpul său era ţinut captiv de picioarele unui scaun venit să-l „fixeze în cuie” de patul său! Din nou Câerard a vorbit despre intenţia sa „de a face aripi către Roubaix sau Strasbourg”.

S-a stins lumina, fără speranţă de a regăsi somnul şi, la capătul a câteva minute, s-a auzit un şoc foarte violent de parchet. Jacques a reaprins lumina; de această dată, erau cele două statui de fildeş care se găseau pe sol, în mijlocul camerei!

Băieţii au tresărit, au întors capul către dulap: cheia se agita zgomotos în broasca uşii lui. Ea a sărit, a căzut pe sol, sub un scaun şi înainta în salturi – se aşeza –, – pentru a aluneca, în fine, sub unul dintre picioarele scaunului care s-a ridicat liniştit!

— Eu, eu… Eu v-am zis, băieţi, eu părăsesc teritoriul, mă duc la Roubaix! îmi iau tălpăşiţa la Strasbourg!

Ieşirea din minţi a rugbystului a sfârşit prin a înveseli pe Jean-Claude şi pe prietenii săi a căror râs a îngheţat: un pumnal venit de nicăieri a căzut pe parchet pe o parte!

Băieţii (cu excepţia lui Jean-Claude) s-au decis să fumeze o ţigară, forţându-se să liniştească pe Gerard, care rămăsese pradă dorinţelor sale de evadare! Emoţia atenuându-se, şi în ciuda slabului entuziasm al rugbystului la ideea de a se reculca în întuneric, s-a stins totuşi lumina. Câteva minute s-au scurs şi brusc, un lucru terifiant s-a produs: în liniştea camerei s-a auzit exploziv un galop de cal! Un galop turbat, asurzitor, în curând acoperit de strigătele lui Gerard care cerea să se facă lumină!

Ordin, de altfel, executat pe loc căci după această manifestare auditivă (întreruptă imediat după ce lumina s-a aprins), nimeni nu s-a mai gândit să se culce din nou! Restul nopţii s-a petrecut în nelinişte şi, odată cu venirea zorilor, băieţii au descoperit o lamă de ras adânc înfiptă într-o pernă! Cei patru prieteni se simţeau epuizaţi, vidaţi de energia lor cu adevărat! Jocul zgomotos al tuturor acestor obiecte (reputate ca reanimate) nu se produsese cu

ajutorul Sfântului Spirit! Deplasarea lor a necesitat în mod fatal o energie psihodinamică extrasă din psihismul lui Jean-Claude, în particular (prin funcţiile sale de medium involuntar) şi din psihismul celorlalţi care l-au înconjurat. Cum s-a realizat acest „pompaj” şi acest transfer de energie? Care este mecanismul, motivaţia din inconştienţă? Tot atâtea întrebări la care ştiinţa va

răspunde într-o zi. Aceasta în URSS, în diferite ţări în Iiuropa şi în Statele Unite unde aceste fenomene sunt luate în consideraţie, studiate, controlate, în care se face ce se poate… dar nu în Franţa, cel puţin la nivel oficial, căci Sindicatul Raţionalist şi alţi maeştrii gânditori continuă să-şi bată joc – sau să defăimeze în timp ce un număr de cercetători străini (şi inteligenţi) atacă direct problema!

Vă propun o reîntoarcere la filmul din Toulon, la doamna Duval, la trezirea tinerilor. Colette şi Jacky, gândindu-se că ei dorm încă, s-au hotărât să-i trezească în cântec de fanfară. Cuplul a fost uimit să-i găsească nu numai în picioare dar şi cu o înfăţişare de oameni înfrânţi, marcaţi de insomnie. În timp ce le explica noaptea lor albă, Jean-Claude s-a apropiat de masa pe care în ajun îşi pusese ceasul şi inelul cu sigiliul. Ceasul dispăruse dar nu şi cele două elemente ale brăţării de piele* care fuseseră smulse aşa cum se putea vedea pe cele două limbi de oţel îndoite care serviseră la fixarea curelei. Pentru a obţine acest rezultat, a trebuit deci ca două forţe contrare să acţioneze: una să imobilizeze ceasul şi cealaltă să tragă lateral pentru a scoate cele două elemente ale brăţării.

„Novicii” (aşa sunt numiţi tinerii căsătoriţi în Provence) şi invitaţii lor au început să scotocească prin cameră, în căutarea ceasului pe care Colette l-a zărit în sfârşiţi… în echilibru pe tocul de lemn care încadra uşa. Jean-Claude, un voinic de talie mare, a reuşit să-l apuce, să-l apropie de ureche: ceasul funcţiona. În acest moment, pe masă, inelul său cu sigiliu a zburat şi a aterizat încet pe spătarul fotoliului.

1 Este vorba despre o cureluşă diferită de cea care a fost vorba mai înainte.

După micul dejun, Pantei şi trei dintre prietenii săi au plecat cu maşina spre plaja Sahlettes. Jacques la volan, a încruntat brusc sprâncenele atrăgând atent ia pasagerilor

săi asupra unui mic obiect de metal strălucitor care, la un metru de sol... preceda maşina! Jean-Claude a tras o exclamaţie de surprindere: era ceasul, tară brăţară, pe care-l lăsase totuşi la doamna Duval!

Şi filmul western începe! Prietenii noştri urmăresc ceasul, Jacques concentrându-şi atenţia asupra conducerii maşinii şi forţându-se să asculte indicaţiile prietenilor săi fără a le asculta prea mult, de altfel, căci dacă i-ar fi ascultat el ar fi trebuit să facă un adevărat slalom pe drum, să meargă în zigzag pentru a putea ajunge din urmă ceasul în zbor. Într-un anumit moment, ajungând în dreptul ceasului, acesta se găsea în dreapta vehiculului. Jean-Claude a întins disperat mâna prin fereastra lăsată. El l-avea! Nu, ceasul s-a volatilizat! A dat drumul la un şnur de înjurături.

Maşina s-a oprit la stopul roşu şi, aproape imediat un şoc violent; mai exact un zgomot de şoc foarte puternic dar vehiculul nu s-a mişcat un milimetru. Fără să le vină să creadă, pasagerii au constatat că automobilele şi o motoretă oprită lângă ei nu au reacţionat: şoferii nu păreau că ar fi auzit acest vacarm. Acest \şocn arsurzitor – care după cum s-au asiguratn-a lăsat niciun semn pe caroserie.

Stopul devine verde şi redemarează. Un mic obiect clar se întoarce atunci în maşină prin fereastra din dreapta, trece pe deasupra umărului lui Jean-Claude care tresare, se reîntoarce... şi vede ceasul său aterizând pe bancheta din spate între doi pasageri! Şi ceasul continua să funcţioneze ca întotdeauna!

Două noi lovituri, violente au fost simţite în tabla caroseriei, apoi altele, mai rare. De această dată nu mai era un lucru invizibil care lovea în caroserie: era statueta, Sfânta Fecioară din fildeş care îi însoţea pe prietenii noştri! Trebuia recuperată şi restituită doamnei Duval şi, din nou, westernul a reîncepui! Braţele se întindeau, căutau să prindă în zbor această statuetă care întotdeauna

le scăpa. Brusc, Sfânta Fecioară a făcut o tangentă, s

a îndreptat ca o săgeată în direcţia unui teren de camping şi a dispărut. Pentru totdeauna de această dată!

A doua zi, tinerii căsătoriţi şi-au luat adio de la musafirii lor; ei mergeau să se instaleze în Lyon. În sufrageria mat uşii, toate gazdele erau adunate. Un mic zgomot s-a produs, venind de la o etajeră: era o jucărie, un mic rulou compresor (fără motor) care începuse să se deplaseze, care a sărit către fereastră şi a spart un ochi de geam! Un moment mai târziu, o vibraţie bizară s-a auzit din bucătărie: toţi s-au dus acolo pentru a constata că un geam al ferestrei era animat de vibraţie furioasă. El se mişca încet, ca şi cum era „aspirat" către interior. Chitul s-a dezlipit pe o bucată şi sticla, scoasă din cadru... a dispărut spontan, volatilizată în prezenţa a opt martori.

Jacky, tânărul căsătorit, era surprins; totuşi, fiindcă auzise vorbindu-se despre fenomenele paranormale el nu a avut niciun motiv să considere întâmplarea drept un miracol. Jean-Claude, în care el avea toată încrederea (ca de altfel şi prietenii săi), i-a vorbit despre diversele manifestări care s-au desfăşurat foarte adesea în jurul său: ploi de pietre, lame de bărbierit, becuri electrice, tuburi de neon, chiar şi grindină de cleme căzute în paharul său, într-o seară pe terasa unei cafenele.

Jacky şi soţia sa au plecat la drum şi, timp de jumătate de kilometru, părăsind Toulonul, zgomote bizare s-au făcut auzite în automobilul lor. Zgomote cât se poate de anormale dar pe care şoferul, pentru a nu o nelinişti pe Colette, le-a pus pe seama tobei de eşapament, uitând deliberat să vorbească despre această impresie stranie pe care o avea. În fine, zgomotele au încetat, ca şi acea senzaţie de nedefinit, şi călătoria s-a deslaşurat în continuare fără păţanii.

Soţia mea şi cu mine am cunoscut o experienţă similară, în trecătoarea din Verdon, după ce am petrecut o

noapte cu câţiva cercetători, într-un cimitir (foarte neobişnuit) al unui sat mort: Châteauneuf-lès-Moustiers, unde mai multe morminte fuseseră profanate, ale cărui cruci fuseseră sparte ritual, fiecare ramură ruptă în mijlocul său). Lucru obişnuit uneori în magia neagră! Atunci am perceput cu claritate un fel de „prezent”, de forţă obscură, neliniştitoare, care ne-a însoţit, şi aceasta pe mai mulţi kilometri. Imediat am formulat, mental, anumite mantras (formule de protecţie, în mod obişnuit vocalizate într-o manieră specială); dezagreabila senzaţie de „prezenţă” s-a topit şi noi n-am mai trebuit să cărăm cu noi fantoma!

Nelinişte imaginară? Autosugestie? Exces de oboseală după o noapte albă petrecută într-un cimitir, vor argumenta scepticii. Este foarte posibil. Dar eu sunt departe de a fi convins.

Alte „reacţii în lanţ” ale paranormalului într-o seară, către ora optsprezece şi treizeci de minute, Jean-Claude Pantel a mers să-şi caute prietenul J. Panteri la sediul asociaţiei culturale unde el asigura permanenţa. L-a găsit în bibliotecă ocupat cu clasarea fişelor. Panteri a fost uimit: Jean-Claude avea un aer bizar, neliniştit şi acesta din urmă i-a mărturisit că simte o impresie neplăcută, ca la apropierea unei manifestări paranormale. În acest moment, cei doi prieteni au perceput un zgomot mic, dificil identificabil dar cu rezonanţă metalică. Uimiţi, ei au privit în jurul lor şi au văzut o carte ieşind de pe raft, zburând înainte de a se aşeza, pe o latură a sa exact pe cantul uşii. J. Panteri s-a urcat rapid pe un scaun şi a apucat cartea dar a simţit o uşoară rezistenţă, ca şi cum cartea fusese „magnetizată”. El a „dezlipit-o” de uşa de lemn şi a citit titlul: Christos şi sfinţii săi.

Un moment mai târziu ei au părăsit consulatul care adăpostea asociaţia culturală şi în momentul în care se urcau în automobil ei au zărit o altă carte care zbura în jurul vehiculului şi apoi a dispărut. Jean-Claude şi J. Panteri

s-au oprit în strada Dragon în faţa restaurantului unde ei aveau întâlnire cu doi dintre prietenii lor. În spatele lor se afla un mic automobil Austin condus de o tânără fată. Aceasta din urmă şi tinerii au părăsit vehiculele lor aproape în acelaşi moment şi atunci un şoc violent a fost resimţit:

O bilă de biliard tocmai a venit să lovească brusc automobilul Austin al cărei proprietară furioase a început să îi înjure pe „cei ce făceau glume proaste”! Şi a fost rândul prietenilor noştri de a se apăra, de a protesta, arătându-şi nevinovăţia, ajutaţi în aceasta de faptul că micul automobil nu avea nici cea mai mică urmă de lovitură! Surprinsă, tânăra a trebuit să recunoască faptele dar nu a putut să nu le arunce o privire urâtă înainte de a se îndepărta!

Reuniţi, cei patru tineri s-au aşezat la o masă, într-un restaurant şi câteva monezi Tău plouat” în jurul lor, pe care ei le-au adunat destul de încurcaţi; după acest meniu cu monede a fost rândul unei bucăţi de lemn să cadă din balconul de la mezanin care se afla deasupra restaurantului. Ori la etaj exista o sală goală; scaunele şi mesele, vizibile printre barele balconului se aflau într-o sală neluminată. Bucăţii de lemn i-a urmat o furculiţă care a căzut la picioarele lui Jean-Claude. În mod ciudat, vecinii de la mesele din jur nu au remarcat nimic anormal şi era bine!

Un câine trăgându-şi lesa a venit din spatele restaurantului (venit iară îndoială de la bucătărie); el manifesta nelinişte, ridica nasul către balcon, se învârtea în cerc, gemea sau privea cu nelinişte în direcţia uşii, părând să sesizeze o prezenţă invizibilă oamenilor. Chelneriţa s-a apropiat, a gonit câinele care s-a îndreptat către bucătărie.

Cei patru au fost uimiţi să audă muncitorii mânuind lopeţi şi târnăcoape la ora nouă seara în apropierea restaurantului. Chelneriţa a ciulit urechile, surprinsă şi ea:

aceasta mi se pare că vine de pe culoar. Ea s-a dus acolo, dar a revenit, mărturisind că nu înţelege: pe culoar zgomotele de lopeţi şi târnăcoape sunt mult mai puternice dar nu e nimeni. Poate în stradă? Chelneriţa şi chelnerii s-au dus să arunce o privire afară: paradoxal, zgomotele se auzeau mult mai slab. Fără îndoială că este o echipă care lucrează într-un cartier vecin?

Jean-Claude şi prietenii săi au cerut nota de plată şi în acest moment a explodat zgomotul unei locomotive. Chelneriţa a pălit, şi-a pierdut respiraţia, privind în jurul ei cu angoasă, nelinişte, întrebându-se de când strada Dragon a devenit anexa gării Saint Charles! Cei care mâncau la celelalte mese nu au reacţionat: manifestând astfel că ei nu auzeau nimic din toate acestea!

Tinerii, obişnuiţi cu aceste pozne ale individului nu s-au pierdut deloc în explicaţii pe lângă chelneriţă şi au părăsit localul pentru a merge să asculte discuri la Panteri. Pentru ei, aceste manifestări deveniseră curente şi evocau cu amuzament mutra fetei cumsecade când a auzit sosirea locomotivei fantomă! Şi nici nu era vorba să cauţi originea acestui vacarm în gara din Saint-Charles, foarte îndepărtată de strada Dragon. Ei îşi aminteau de un alt zgomot, încă şi mai terifiant: cel al galopului infernal de cal perceput la Toulon, în casa doamnei Du val. Şi acolo, nu ca pentru locomotiva din Marsilia era imposibil să fie invocat galopul unui cavaler care făcea pe Zorro în plin oraş!

Jean-Claude şi prietenii săi au urcat scara… brusc escortaţi de un glob de sticlă alb, cel al unei plafoniere din bucătărie. Globul i-a depăşit şi a mers să se spargă pe palier! în mare grabă dar în tăcere, tinerii au păşit pe ultimele trepte pentru a se refugia la prietenul lor, nedorind să fie trataţi drept golani de un locatar atras de acest vacarm.

Panteri a oferit scaune prietenilor săi şi a căutat câteva clipe un mic disc din plastic necesar pentru

discurile de patruzeci şi cinci de turaţii cu gaură centrală. El l-a găsit, l-a pus în locul său, a plasat un disc pe planul pick-up-ului şi s-a aşezat pe scaun fumându-şi pipa, legănat de muzică. Însă nu pentru multă vreme: axul de plastic a sărit în aer şi discul de patruzeci şi cinci de turaţii s-a descentrat făcând să se audă un zgomot deloc prevăzut de compozitor şi nici de orchestră.

S-a oprit „masacrul” şi Panteri a recuperat axul de plastic care zburase până în spatele fotoliului lui Jean-Claude.

Mai târziu, Panteri a căutat cuţitaşul de răzuit al pipei sale, de obicei pus pe o măsuţă mică: instrumentul de curăţat pipe dispăruse, fără ca cineva să-şi dea seama. S-a auzit atunci un clinchet metalic în spatele scaunului lui Jean-Claude. Prietenul său a surâs: este sigur instrumentul de curăţat pipe. În sfârşit, obiectul tocmai „aterizase”!

Un nou incident: perdeaua de la fereastra sufrageriei se agită, se ondulează sub un curent de aer inexistent; lustra începe să oscileze cu o mişcare de pendul. Apoi se percep nişte clinchete de obiecte metalice care se ciocneau între ele; zgomotul este înăbuşitor. Jean-Claude are o tresărire: el jură pe sfinţiile sale din buzunarul hainei puse pe spătarul unui scaun la intrare. Privirile se îndreaptă către acea haină şi toţi văd legătura de chei ieşind din buzunar, sărind în aer şi recăzând pe parchet!

Se scurg câteva minute şi pe suprafaţa unei mobile, o jucărie, un car de plastic (cadou publicitar în piese descompuse care se găsea în pachetele de detergenţi) se demontează singur răspândindu-se în piese pe mobilă!

Participanţii la această mică reuniune tulburătoare, în ciuda faptului că toţi au fost impresionaţi de aceste „reacţii în lanţ” au rămas atenţi la ceea ce mai putea să se întâmple. Un suflu de vânt a trecut prin sufragerie (în niciun caz mistralul din acea zi la Marsilia). Jean-Claude se simte brusc tulburat: el rămâne imobil, mâinile lipite de braţele fotoliului, simţind şi văzând inelul cu sigiliul,

glisând puţin câte puţin degetului său. Cu gura căscată, prietenii săi urmăresc din nou mişcările inelului care în curând sare afară de pe deget pentru a cădea pe jos! Proprietarul său îl recuperează în grabă, îl repune în deget şi el „dispare” din nou după ce a alunecat foarte rapid de această dată de-a lungul degetului!

Un minut mai târziu, pe sipet, un vaporizator transformat în vază se ridică, zboară, se volatilizează în timp ce o prezenţă invizibilă l-a atins uşor într-o manieră foarte neplăcută pe unul dintre cei prezenţi. Puţin după aceea, un clinchet i-a făcut să ridice capul: legătura de chei tocmai s-a materializat în aer la treizeci de centimetri de plafon, înainte de a cădea pe parchet!

Sub sipet, ei au zărit un „obiect fantomă”, rotund şi lucios, fluidic, care aluneca. Acesta încetează să fie vizibil pentru a fi din nou zărit mai aproape. El dispare şi în aceeaşi clipă se aude un zgomot sub fotoliul lui Jean-Claude: „cutare” fluidic se materializase. Era scrumiera de sticlă, spartă acum!

Un zgomot asurzitor: era o halbă de bere bavareză care a plesnit pe o etajeră. Vacarm disproporţionat de mare pentru un obiect atât de nesemnificativ!

Nedorind să transforme apartamentul prietenului său într-un şantier de demolare, Jean-Claude a spus la revedere şi s-a întors la el acasă, în camera pe care o închiriase de la o doamnă în vârstă. Acolo, calmul a revenit căci era singur. Paradoxal, numai când se alia în compania altora manifestările se declanşau! La ceva necazul este bun şi mulţi dintre martori i-au fost în curând de mare ajutor…

În plus, pare că Jean-Claude poate (mereu involuntar, aceasta se subînţelege) să „impregneze” cu darurile sale de medium pe unii dintre camarazii săi şi aceasta temporar. Asta s-a întâmplat că J. Panteri a văzut dispărând şi zburând obiecte şi bare de plumb care serveau la compoziţia textelor într-o imprimerie, bare care au căzut

după aceea mânjite de ulei. Altă dată, J. Panteri, la el acasă a întins mâna pentru a apuca pâinea de pe masă şi a închis degetele în gol: pâinea se „evaporase”! (în 1990, la domiciliul meu, soţia unuia dintre invitaţii noştri a pus şervetul lângă ea pentru a merge să răspundă la un apel telefonic şi şervetul a dispărut pentru totdeauna.)

Din nou acasă la Panteri, dar de această dată în prezenţa lui Jean-Claude, un aparat de bărbierit electric s-a aşezat pe mobilier, şi-a schimbat de mai multe ori locul la câteva minute interval, fără ca vreunul dintre martori să-l fi văzut în stare de mişcare. S-a constatat totuşi că deplasările aparatului de ras coincideau cu deplasările lui Jean-Claude în încăpere: „câmpul biopsihic” al acestuia părea că exercită o acţiune telekinezică asupra obiectului.

Într-o seară, trecând prin faţa unui garaj particular a cărui uşă era deschisă, tinerii au primit o ploaie de pietre care nu i-au atins. Au pătruns în garaj şi grindina de proiectile s-a dublat, i-a atins în prezent cu anumită violenţă, în coaste şi pe Jean-Claude în frunte. El a simţit o durere ascuţită şi a avut o urmă timp de mai multe zile. În doi ani de „bântuire”, a fost singura dată când aceste manifestări au dovedit o agresivitate reală.

Alte pietre cad uneori cu încetinitorul, lovesc ici şi colo maşinile fără să lase urmă, se îndepărtează şi apoi revin ciocnind caroseria.

Într-o seară, urcând pe o stradă în pantă, Jean-Claude şi prietenii săi au văzut uluiţi o roată de maşină care în spatele lor urca panta accelerând, depăşindu-i şi volatilizându-se!

În timpul unei petreceri surpriză, o sticlă de şampanie goală a sărit, a căzut pe sol şi a sărit ca o minge de mai multe ori. Un băiat stupefiat (ignorând păţaniile obişnuite care aveau loc în jurul lui Jean-Claude) a apucat sticla şi a aruncat-o cu teamă spre un perete unde ea s-a spart.

Când nu sunt pietre s-au lame de ras care zboară,

atunci sunt piepteni! Aşa, ca acest pieptene venit Dumnezeu ştie de unde care a lovit o maşină, s-a îndepărtat, a ciocnit cu o alta şi tot aşa în continuare cu alte vehicule înainte de a se odihni pe sol.

Mergând într-o zi pe bulevardul Notredame, ei au trecut pe deasupra unui capac al unei guri de canalizare… şi placa s-a rupt în trei bucăţi. La Panteri, mai târziu, din nou „vântul” suflă în sufragerie: un tablou se desprinde de pe perete şi geamul se sparge.

Când veritabile necazuri încep

Jean-Claude se află la slujbă la un mare serviciu administrativ din Marsilia. În această dimineaţă el se găseşte în al treilea subsol în departamentul de arhive în compania unui angajat pe care îl numim Bemard şi care nu este deloc la curent cu fenomenele care se produc în preajma colegului său. Este necesar totuşi să precizăm că până acum aceste manifestări în general, s-au desfăşurat în exterior, cu excepţia câtorva nefericite agrafe s-au ace care au zburat în birou…

Jean-Claude Pantel şi Bemard au văzut sosind o sticlă care s-a spart la picioarele lor; apoi a fost rândul unei plăci de metal să apară dintr-un clasor şi să aterizeze pe sol. Bernard a încruntat din sprâncene căutând să înţeleagă. Dar când unul dintre tuburile de neon din plafon a explodat el n-a mai încercat nici măcar să înţeleagă şi şi-a căutat salvarea în fugă. „Perturbatorul” s-a întors atunci în biroul său… fără să ştie că Bernard s-a dus să povestească, bâlbâindu-se, păţania sa şefului de personal.

În biroul său, Jean-Claude vorbea de câteva clipe cu dactilografa şi aceasta a tresărit, întrebându-se de ce colegul său a aruncat pe jos cu monezi. Băiatul, natural, a negat că a făcut acest lucru şi s-a pus pe lucru. După ceva timp, cu un aer bănuitor a sosit şi şeful personalului care, fără nicio introducere i-a pus nişte întrebări pline de reproşuri subînţelese apropo cu ceea ce se petrecuse în arhive. Nu, fără „poveşti”! Un tub de neon nu explodează

singur; o sticlă nu se sparge singură şi o placă de fier nu se lansează singură din afara unui plasor!

Subordonatul acuzat a încercat să se justifice, neliniştit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, tunând şi fulgerând împotriva acestor manifestări care, acum, se declanşau la locul său de muncă. Dar vai, în timp ce el încerca să explice, a plouat cu agrafe aproape peste tot! Dactilografa, brusc înecată de emoţie, a arătat cu un deget tremurător către – colţul încăperii. Şeful de personal şi-a întors capul şi a tresărit violent: un pachet de imprimate; de circulare administrative făcea botezul aerului şi plana liniştit în birou pentru a ateriza impecabil la celălalt capăt al încăperii. Acest exerciţiu de zbor fără motor, a fost constatat în mod direct de către şeful de personal care, acum, avea anumite dificultăţi în a înghiţi. Sincer, nici nu putea fi vorba să fie acuzat Jean-Claude care nu se mişcase. Incapabil să înţeleagă originea tuturor acestor fenomene al căror centru părea să fie băiatul, şeful de personal i-a ordonat acestuia să meargă să stea singur într-un birou, momentan neocupat, şi i-a anunţat decizia sa de a face un referat la direcţie.

Şeful de personal a ieşit, a înaintat pe culoar şi a văzut, la capătul acestuia deschizându-se uşa ascensorului. Logic, cineva trebuia să iasă din cabină. Dar eroare, nu era nimeni şi uşa s-a închis singură. S-a încruntat din nou din sprâncene când uşa s-a deschis apoi s-a închis a doua oară. Iar când această uşă s-a deschis pentru a treia oară, după un impuls „fantomatic”, şeful de personal, renunţând să mai ia liftul şi a urcat şi a urcat pe scări în viteză, ca şi cum ar fi fost urmărit de o ceată de stafii…

Puţin timp după aceea, direcţia administraţiei l-a convocat pe Jean-Claude la medicul de întreprindere (ne putem întreba pentru ce).

Medicul l-a examinat cu cea mai mare grijă şi l-a declarat în cea mai perfectă stare de sănătate dar… Căci era un „dar”. N-ar putea să fie vorba despre halucinaţii?

Jean-Claude a respins această ipoteză de altfel infirmată de faptele obiective palpabile concrete, materiale şi nu fructul imaginaţiei. Medicul a admis acest argument ca întemeiat; el a admis de asemenea (probă a inteligenţei sale), că fenomenele derutante, neînţelese încă (dar totuşi respinse) de către ştiinţă pot să se manifeste. Totuşi, primind un ordin de la direcţia administraţiei, el va face un raport negativ afirmând că Jean-Claude Pantel este în excelentă condiţie fizică dar că trebuie totuşi să fie supus unui examen psihiatric.

Cosemnare! Acest medic, acţionând astfel, a ascultat de administraţie şi a respectat codul deontologic care interzicea, lui, general ist, să se pronunţe în cunoştinţă de cauză în materie de psihiatrie.

În faţa neliniştii, şi chiar a angoasei pacientului său, medicul l-a liniştit şi l-a întrebat: numeroşii martori ale acestor incidenţe misterioase vor consimţi ei să facă un proces verbal – şi semnat – la tot ceea ce au observat în ultimii doi ani? Da, desigur fu răspunsul.

Martorii solicitaţi de Jean-Claude, s-au grăbit să redacteze fiecare un proces verbal relatând – scrupulos fantasticele evenimente pe care noi le cunoaştem. Şi convocarea la medicul psihiatru a sosit la Jean-Claude care era din ce în ce mai neliniştit în ceea ce priveşte rezultatul la care era să se aştepte: nu va fi el considerat „ţicnit”? Nu risca el să-şi piardă situaţia? Ce să facă? Cum să se protejeze, să se apere în caz de eşec?

Atunci Jean-Claude şi prietenii săi şi-au amintit că au ascultat de mai multe ori emisiunea mea „Intersecţii cu straniul”. Am primit o scrisoare de la ei şi ne-am fixat o întâlnire. Am conversat timp de aproape trei ore, cu microfonul în mână şi am putut să judec la fel cum am făcut-o şi în cursul întâlnirilor noastre ulterioare, că aceşti băieţi erau sănătoşi mental, inteligenţi, normali sub toate aspectele. I-am asigurat: toate aceste fenomene n-au nimic „supranatural”, deşi aparţin domeniului parapsihologic.

Dar, am acceptat să-l însoţesc pe Jean-Claude Pantel la psihiatru, promiţându-i să intervin eficace dacă din întâmplare o soartă analoagă cu cea a lui Pierre Meslat l-ar fi ameninţat. M-am forţat să-l liniştesc de frica sa ascunsă pe care cuvintele n-au putut să o risipească total, argumentând pentru a-i face plăcere că există şi psihiatrii inteligenţi! Şi noi ne-am separat râzând după ce am convenit să ne reîntâlnim luni cu un sfert de oră înainte de a ne prezenta la respectiva convocare.

Da, din fericire, profesorul S. şi doctorul A care s-au întreţinut îndelung cu Jean-Claude mai întâi şi apoi cu prietenii săi aparţineau acestei categorii de oameni inteligenţi, cu spirit deschis, conştienţi de realitatea concretă a fenomenelor paranormale. Am avut plăcerea să constat că aceşti doi practicieni nu aveau nimic comparabil cu cutare sau cutare raţionalism pentru care paranormalul este o formă de halucinaţie, o anticameră a nebunirii. Ei au înţeles perfect că acest pacient, cât se poate de sănătos mental, era catalizatorul involuntar al acestor fenomene uimitoare, declanşate de energia sa psihodinamică şi telekinezică. O energie ale cărei efecte le constatăm dar care rămâne misterioasă.

Desigur (şi înţeleg foarte bine acest lucru), profesorul S. şi doctorul A. ar fi dorit să poată vedea şi verifica ei înşişi aceste fenomene. Doctorul A. mi-a sugerat, foarte sincer, să intervenim

Printre aceşti adevăraţi oameni de ştiinţă cu spiritul deschis, citătm în special, pe doctorul Jean Barry din Bordeaux, autorul Jurnalului unui parapsiholog (Ediţia Publications Premières, colecţia la graniţă” condusă de Raymond Abellio); Remy Chauvin, autorul lucrării Puterile noastre necunoscute (Enciclopedia Planete); William James, Experienţele unui psihist (Editura Payot); profesorul Robert Tocquet, Puterile secrete ale omului (Editura Product ion de Paris). Şi lista nu este închisă…

pe lângă Jean-Claude Pantel pentru ca el să accepte să petreacă două săptămâni, de bunăvoie şi în toată libertatea într-un astfel de stabiliment psihiatric, sperând astfel să controleze o eventuală manifestare supranormală. Am atras atenţia interlocutorului meu de puţinele şanse pe care le are de a observa acest gen de fenomene în jurul lui Jean-Claude atunci când acesta este transplantat – chiar liber într-un mediu atât de puţin propice ca într-un stabiliment psihiatric. Lucru la care ei au convenit fără efort, căci un astfel de loc nu este evident de natură să bucure un om normal, şi nicidecum să favorizeze apariţia facultăţilor sale psi! (Deşi aşa cum s-a văzut, aceste fenomene s-au produs la Pierre Meslat chiar în timpul sejurului său forţat – şi fără motiv într-un azil psihiatric.)

Detaliu curios şi care merită să fie subliniat: ca urmare a dialogului purtat cu profesorul S. şi cu doctorul A. Jean-Claude a văzut că dispar manifestările care de doi ani îi perturbau grav existenţa.

Poate (dacă nu sigur) aceste daruri „sălbatice" vor reapare într-o zi? (La întrebarea care figurează în ediţia originală din 1973 i se poate răspunde astăzi afirmativ).

Ş vreau să subliniez înainte de a concluziona în special straniul dualism (necontradictoriu) al paranormalului: un număr important de manifestări îşi au rădăcinile în funcţiunile psi ale unui medium care adesea se ignoră. El este „gazda. necunoscutului" invocată şi de comandantul Tizane. În schimb, un număr mare de apariţii, de lovituri în pereţi, de poltergeist şi de alte forme de bântuire sunt – sau pot fi atribuiteimputabil unui defunct, numit de asemenea dezincamat sau, mai obişnuit, fantomă. Este vorba atunci de manifestări post-mortem, legate uneori de o „memorie psihică" cu care anumite locuri sunt impregnate. Este posibil de asemenea să fie emisă ipoteza „farselor" imputabile unor fiinţe dintr-o altă dimensiune, care acţionează dintr-un univers al Magonia drag lui Jacques Vallée (a se vedea excelentele sale lucrări – deşi

eu nu împărtăşesc toate concluziile saleapărute la Robert Laffont: Alte Dimensiuni, Confruntări, Revelaţii/

254

La sfârşitul acestei Cărţi a paranormalului (care nu se pretinde deloc de a fi exhaustivă), savantul – cu un mare „S" va obiecta că fenomenele „citate drept mărturie" sunt false, că acestea nu pot să existe (doamnelor, acest fenomene nu figurează deloc în manualele sale); el îmi va reproşa că nu am citat identitatea veritabilă a martorilor în majoritatea cazurilor. Aici consideră că este un proces de intenţie căci, se pesupune că eu aş avea dreptul de a revela identitatea martorilor. Acelaşi savant s-ar grăbi să-i trateze pe martori drept dereglaţi mental cu halucinaţii! O opinie la care eu nu ader fiindcă este vorba de fapte obiective! Şi eu nu recunosc dreptul cutărui sau cutărui falsificator sceptic (dar acela poate – fonetic să considere confuzie!) de a face mofturi declarând că aceasta nu este adevărat sub vicleanul pretext că prestidigitatorii pot să facă la fel.

Această atitudine de negare din principiu îmi aminteşte o anecdotă: în Isere (către sfârşitul anilor '50), la sfârşitul uneia dintre conferinţele mele asupra farfuriilor zburătoare, un domn s-a ridicat roşu la faţă şi foarte iritat, strigându-mi să dovedesc „faptele citate drept mărturie". Şi m-a sfidat batjocoritor, bombănind. Scoţând apă din propriul său butoi, am folosit o remarcă la fel de surdă ca şi a sa: „Între orbita lui Marte şi a lui Jupiter, amestecată printre asteroizi se găseşte o sferă metalică… îndesată cu camemberţi. Dovedeşte-mi că acest lucru nu este adevărat!"

Sala a explodat în râs şi domnul a trebuit să iasă vociferând. Se părea că era un savant. Cel puţin se considera ca atare. Acestui gen de „savant" atât de prompt în critică, îi voi opune afirmaţia lui Sacha Guitry:

„Dacă oamenii care vorbesc rău despre mine ar şti ce gândesc eu despre ei, ei ar spune cu mult mai mult!"

Vouă, amici cititori, vă voi spune simplu aceasta: nu vă lăsaţi impresionaţi, nu vă lăsaţi manipulaţi de pontifi şi autorităţi şi de judecăţile lor de la catedră. Scrieţi-mi. Nu ezitaţi în a-mi comunica cu orice ocazie orice eveniment straniu, misterios, chiar fantastic sau „de necrezut” la care dumneavoastră aţi asistat. Vă voi garanta anonimatul cel mai absolut dacă dumneavoastră veţi

manifesta această dorinţă. Dumneavoastră sunteţi cel care prin mărturiile lacute veţi aduce o contribuţie la progresul cercetărilor noastre „marginale”, pentru că aceşti domni oficiali ai ştiinţei ortodoxe – cel puţin majoritatea dintre eirefuză cu încăpăţânare să ia în consideraţie aceste fenomene, nu supranaturale, dar neintegrate încă în concepţiile noastre obişnuite; şi aceasta, din singurul motiv al îngustimii spiritului acestor „cartezieni cu orice preţ”. Să lăsăm deci pe savanţii dogmatici în conformismul lor (un cuvânt care începe rău!), în orbirea lor voluntară şi să-i ajutăm fără rezervă pe cei care parcurg drumul, încet dar sigur, pe potecile dificile ale ştiinţelor avansate şi cărora, într-un viitor nedeterminat, alţi savanţi, mai evoluaţi, vor şti să le aducă omagiul.

Căci, aşa cum scria Leon Tolstoi:

În câteva secole, ceea ce noi numim progres al ştiinţei va fi un motiv de râs şi de compătimire pentru generaţiile viitoare.

Postfaţă drept concluzie… provizorie

La câţiva ani după apariţia ediţiei originale a acestei cărţi (primul trimestru 1973), fenomene paranormale mai violente încă au reapărut în preajma lui Jean-Claude. Şi de această dată, prietenul meu geomantul-analistul Alain le Kem, un număr de alte persoane şi servitorul dumneavoastră am fost martorii lor, şi aceasta timp de ani. Cercetările mele iniţiale bazate unic pe parapsihologic au fost, la origine, falsificate de Jean-Claude însuşi care a

păcătuit prin omisiune. De fapt, el nu îndrăznise, iniţial, să-mi mărturisească cum începuse cu adevărat totul...

Iată deci un extract din romanul meu Teroarea venită din neant (Op. cit.) unde numele veritabil al principalului protagonist este înlocuit prin Jean-Claude... Maurei. Fragmentul în chestiune ne va face să călcăm cu tot piciorul în fantastic!

De la paginile 76 până la 81 se poate citi: în vinerea următoare, la ieşirea de la birou, Jean-Claude a urat un weekend plăcut prietenilor săi, a urcat într-un autobuz care l-a lăsat în apropierea gării Saint-Charles.

Ca în toate vinerile, pentru a nu trece din nou pe scară acasă îşi luase de dimineaţă, la birou, mica sa valiză pentru a se duce direct la tren şi a merge la Toulon la părinţii săi. Maurei a coborât în staţia anterioară gării Saint-Charles şi a mers să-şi cumpere un corn de la o patiserie; stomacul său îi striga de foame! A reluat drumul mâncând şi a parcurs treptele ce duceau într-un mic parc public situat în faţa gării. Acolo, el s-a oprit borusef uluit; un măr, un inocent măr golden tocmai se materializase şi începuse să se învârtă în jurul lui! Clipind din pleoape, el l-a văzut trecând spre stânga şi revenind prin spate, în dreapta înainte de a se aşeza lent la picioarele sale!

El l-a ridicat, l-a plimbat rotindu-l în faţa privirilor sale intrigate şi a simţit sub degete un fel de asperitate, la suprafaţa fructului; o foiţă subţie de hârtie îngrijit rulată era înfiptă în mărf

a scos-o, a derula! – o şi a citit aceste cuvinte simple: „Noi vă aşteptăm pe peron”.

„Noi?”, se întrebă el fără să întârzie să se gândească la eventuali misterioşi agresori cărora el şi prietenii săi, la început le-au atribhit ploile de pietre, de hune de ras şi de alte proiectile. La început, numai, ipoteza liind ulterior infirmată de natura clar „paranormală” a fenomenelor care îi asaltaseră. Totuşi, era oare de conceput că ar fi putut

exista la început nişte oameni puşi pe şotii, care s-au ascuns? Absurd! Ce fel de farsori <v şi putut să fie, ca să poată face să se în vârtă un măr în jurul lui prin aer?

Din această imposibilitate decurgea o evidenţă: neei" care îi fixaseră această întâlnire nu puteau să fie decât autorii acestor fenomene derutante. Din acest moment, ca un corolar, o altă evidenţă se impunea: aceste „bântuiri" nu erau în mod necesar induse – corpului său victimă! – prin ipoteticele funcţii psi!

(…) Jaui-Claude Maurei a aruncat fructul într-un tufiş şi s-a grăbit către holul gării unde a luat un bilet Marsilia-Touloti. O privire aruncata către ceasul electric l-a asigurat că dispunea de peste o jumătate de oră până la plecarea trenului. La chioşcul de ziare, el a cumpărat revista L'Couipe şi s-a dus pe peronul, invadat de călători numeroşi la acest sfârşit de săptămână. Privirea sa s-a rătăcit asupra mulţimii (…) Jean-Claude rămase perplex. El s-a simţit brusc atins pe umăr, s-a întors cu o anumită vioicine şi s-a găsit în prezenţa unui bărbat brunet de o eleganţă sobră cu un costum bej într-o ţesătură uşoară. Un al doilea individ a apărut în dreapta sa, blond, un pic mai tânăr, cu o mustaţă fină, îngrijit tăiată, într-un costum sport bej şi – detaliu neaşteptatţinând şi mângâind în braţele sale o magnifică pisică de angora. Un al treilea bărbat, brunet (…) – Imgohaa apărut şi el din stânga lui Maurei şi i-a întins mâna surâzând:

— Noi v-aşteptaiu, Jean-Claude…

Aceşti necunoscuţi l-au abordat fără să catadicsească să se prezinte! Calmul, liniştea care emanau din persoanele lor aii calmat teama amestecată cu resentimente care, la un moment dat îl asaltase pe Jean-Claude. Şi atunci când, cu zece minute mai devreme, un măr s-a materializat spontan pentru a începe să se

Învârtă în jurul micului lor grup (fără ca oamenii adunaţi pe peron să pară a-l zări), Jean-Claude a schiţat un

surâs blazat:

— Voi ştiţi că mica dumneavoastră demonstraţie nu mă impresionează. De ceva timp cun văzut destul de multe… Căci sunteţi voi, nu-i aşa, cei care provocaţi aceste fenomene neaşteptate în jurul meu?

Mărul a făcut un salt, a dispărut imediat şi ei au aprobat blând din cap, afirmativ, privindu-l cu simpatie. Imgoha a vorbit din nou:

— Veţi cunoaşte la momentul oportun motivele acţiunilor noastre care astăzi vă derutează şi vă irită uneori. Trebuie să ştiţi numai că nimic, din toate acestea nu este gratuit; aceste fapte „bizare” au toate motivul lor de a exista, chiar dacă logica dumneavoastră şi raţiunea dumneavoastră se revoltă.

Forrengor a încetat un moment să-şi mai mângâie pisica sa:

— Dumneavoastră trebuie să aveţi încredere în noi, Jean-Claude; o încredere oarbă, oricare cir fi încercările pe care trebuie încă să le mai traversaţi.

— Eu doresc acest lucru, dar cine sunteţi dumneavoastră? De unde veniţi?

Rămas până atunci tăcut, Tarounlo, a răspuns:

— Considerat i-ne ca pe nişte prieteni… Nişte prieteni care nu sunt de aici.

Cuvinte ambigue, pe care Jean-Claude le-a repetat într-una în mintea sa: ce sens să dau cuvântului „aici”? (…)

Părând că citeşte în el, Imgoha şi-a accentuat surâsul:

— Noi venim de foarte departe, Jean-Claude, dar noi vom avea ocazia să ne reîntâlnim din nou (…)

El a coborât un moment privirea asupra jurnalului l’fiquipe, aflat sub braţul tânărului, şi a adăugat:

— În săptămâna aceasta, noi vă vom face o demonstraţie destinată a vă convinge de necesitatea de a avea încredere în noi (…) [Demonstraţie legată de Jocurile olimpice de iarnă de la Grenoble în 1969, în special de

victoria lui J.-C. Killy, dacă amintirile mele sunt bune. În cursul altor întâlniri, aceste fiinţe au „prezis” cu exactitate similară sfârşitul războiului de Şase Zile; ei

259

I-au anunţat de asemenea pe Jean-Claude despre necazurile pe care le va suferi avionul supersonic Concord a cărui construcţie nu este pusă la punct! J.G.]

Vrăjitori sau nebuni? Maurei rămăsese înlemnit. Tarounlo a scos din buzunarul său o bancnotă de două sute de franci:

— Aceeaptă această mică sumă, Jaui-Claude.

Era ceva neaşteptat, aproape necuviincios, dar în faţa insistentei lor el a sfârşit prin a accepta şi Imgoha a adăugat:

— Aţi fost anunţat recent de recrut arca dumneavoastră; noi vă dorim un bun serviciu militar.

Difuzorul a anunţat plecarea trenului cu destinaţia Toulon şi Nisa. Maurei şi-a luat în grabă la revedere de la „prietenii săin şi, imediat, pe culoar, el s-a aşezat cu spatele la fereastra compartimentului, căutând din ochi pe cei trei oameni misterioşi rămaşi pe peron. Dar degeaba: ei au dispărut! Sfârşitul citatului/

Era vorba deci despre extratereştrii (sau despre entităţi din alte dimensiuni), identici cu noi, integraţi în civilizaţia noastră, responsabili ai acestor manifestări intempestive (şi detestabile!) care, timp încă de ani, au otrăvit viaţa acestor băieţi. Un bilanţ considerat lotuşi pozitiv de aceştia din urmă, căci aceste „probe” le-au crescut spiritualitatea şi demersul filosofic asupra vieţii... Eu respect judecata lor în această privinţă dar există în spatele la toate acestea o imensă „necunoscută” care mă lasă perplex...

Orice ar fi, eu aş vrea în cele din urmă să-mi exprim aici recunoştinţa mea lui Jean-Claude, prietenului fidel care s-a oferit să participe la turnarea unei videocasete documentare asupra experienţei sale de contactat; un caz

dintre cele mai stranii care mi-a fost dat să-l studiez. Şi pe care dumneavoastră îl veţi descoperi în seria „Porţile viitorului”…